

# ЛОРЪН СЕЙНТ ДЖОН НЕОЧАКВАНИ РАЗКРИТИЯ

Част 3 от „Загадките на Лора Марлин“

Превод от английски: Ирина Манушева, 2013

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На Томас Бийти, чиито прекрасни коне (особено Майстора) ме изпълваха с възхищение, като бях дете...*

# 1.

Конският фургон лежеше обърнат на една страна. Видяха го, щом се приближиха.

По-късно, когато се връщаше към случилото се, Лора Марлин си мислеше, че само едно нещо да бяха направили различно, историята щеше да има съвсем друг край. А кой би могъл да знае дали този край щеше да е добър или лош?

Лора си представяше живота като дълъг коридор — накъде ще поемеш, зависеше от вратите, които отваряш или които сами се отварят пред теб. Съдбата например можеше да реши Лора завинаги да остане в детския дом „Горски поляни“, където живееше от деня на раждането си, след като майка ѝ беше починала. Сега можеше още да е в старата си стая, да гледа през прозореца сивия бетонен паркинг и да копнее за приключения като на героите в любимите ѝ книги.

Вместо това в коридора на отчайващо еднообразния ѝ живот се отвори широко една врата и там я чакаше не кой да е, а Калвин Редфърн, братът на майка ѝ. Той работеше като риболовен инспектор. Имаше красиво, леко изпито лице, подобно на герой от стар черно-бял филм. Щом научил за съществуването ѝ, той веднага я потърсил. И от пет месеца Лора живееше на улица „Океански изглед“ 28 в красивото крайбрежно градче Сейнт Айвс в Корнуол. За това време тя успя да осинови трикрако хъски на име Скай и да се забърка в няколко опасни приключения.

Именно така се запозна и с Тарик — момче от Бангладеш, което стана най-добрият ѝ приятел. Бяха връстници, но иначе много се различаваха един от друг. Лора имаше светлоруса коса и прасковено бяла кожа, а лицето на Тарик беше с цвят на карамел. Над тигровите му очи падаше лъскава черна коса. Преди да срещне Лора, животът на момчето бил ад. В Бангладеш той работел до изтощение в една каменна кариера, а после нелегално го довели в Англия и го продали като роб на едно семейство в Сейнт Айвс да шие традиционни индийски гоблени, които вървяха скъпо и прескъпо на черния пазар.

Лора случайно разбра за това и спаси и него, и още деца от робския им живот. Преживяното беше оставило следи върху момчето. То беше слабо и жилаво, но пък много силно. Спомените за миналото понякога помрачаваха тигровите му очи, но веселият му смях бързо пропъждаше сенките.

Тарик и Лора правеха всичко заедно и затова, когато в онази слънчева априлска събота вуйчо ѝ се събуди сутринта и предложи да отидат на пикник в Сенън Коув, тя веднага звънна на приятеля си. Това трябваше да е началото на един прекрасен ден, но...

Първо Тарик закъсна. Тъкмо когато тръгвал от дома на приемните си родители близо до Карбис Бей, докарали котка в спешно състояние и той трябвало да помогне на баща си — доктор Роб Ашуърт, местния ветеринар.

След това Скай, вместо да се качи в колата, се спусна по улицата да гони някаква чайка под одобрителните възгласи на ексцентричната им съседка мисис Крабтрий.

После се оказа, че в суматохата са забравили кошницата за пикник и трябваше да се върнат да я вземат, и естествено, загубиха още време.

Когато най-после поеха по шосето, което се виеше покрай ливади с пасящи овце, закъсняваха с около четирийсет минути. Не че имаха някакво разписание, но плановете им бяха други и затова вуйчото на Лора реши да мине по по-пряк път.

— Денят е прекрасен! — заяви той. — Срамота е да губим и секунда от него!

Малко след това заобиколиха едно възвишение и едва не се блъснаха в обърнатия конски фургон.

Ако не бяха светкавичните реакции на Калвин Редфърн, който преди години беше един от най-известните главни инспектори в Скотланд Ярд и беше участвал в множество преследвания, със сигурност щяха да катастрофират. Той натисна рязко спирачките, изви волана и колата закова със свирещи гуми под тъмните корони на дърветата. Децата политнаха напред и опънаха коланите.

Лора отвори очи и срещна тревожния поглед на вуйчо си.

— Лора, добре ли си? Много ме стресна. Добре че сте с колани. Ако нещо ви се беше случило, никога нямаше да си го простя. Скай, а

ти добре ли си? Явно — да, щом си в състояние да оближеш лицето ми. Браво, Лора, че си го хванала!

Лора излезе от колата с треперещи крака и се подпря на Скай. Кучето изскимтя и близна ръката ѝ. Момичето вдигна очи и погледна Тарик. Тъмната му кожа не можеше да скрие бледността на лицето му. Известно време никой не проговори. Накрая Калвин Редфърн извади термоса и наля на всички по чаша горещо, подсладено кафе.

— Така по-лесно ще се справите с шока — каза той.

После подаде няколко кучешки бисквитки на Скай.

Тримата стояха в зеленикавия полумрак под короните на дърветата и гледаха фургона, който щеше да ги убие, сякаш е чуждоземен космически кораб, приземил се на пътя им с единственото намерение да им навреди.

— По следите личи какво е станало — наруши мълчанието Калвин Редфърн. — Шофьорът е завил рязко, за да избегне нещо — може би заек или елен, тегличът се е счупил и фургонът се е преобърнал. Доста е старичък... Не ми се мисли какви наранявания е претърпяло понито или магарето, или каквото е имало вътре. Собственикът вероятно е останал невредим, защото е успял да продължи пътя си, както се вижда от следите. Учудвам се, че никой не е потърсил баща ти. Той е един от най-добрите ветеринари в района. Но пък е възможно фургонът да е бил празен. Да, сигурно е било така, защото не виждам отпечатъци от подкови. Във всеки случай щеше да бъде по-добре, ако шофьорът беше съобщил за инцидента, така че полицията да изтегли фургона от пътя. Трябва да действаме бързо, за да предотвратим евентуална тежка катастрофа. Лора, имаш ли нещо против да взема червения ти суитшърт? Ти облечи моя пуловер. Още си в шок и не искам да настинеш.

Докато Лора се събличаше, вуйчо ѝ намери една голяма пръчка, върза червената блуза на края и я подаде на Тарик.

— Синко, трябва ми помощта ти. Моля те, докато аз говоря с полицията, да застанеш на върха на хълма и ако видиш приближаваща кола, да размахаш пръчката като предупредителен сигнал. Стой на безопасно място встрани от пътя. От другата страна има добра видимост, така че главната ни грижа е това възвишение.

Момчето бързо се запъти към мястото, което му посочи Калвин, а той се облегна на колата и извади мобилния си телефон.

— Лора, би ли ми издиктувала номера на фургона, когато се свържа с полицията?

— Разбира се, вуйчо!

Момичето тръгна към преобърнатия фургон заедно със Скай и внезапно усети как я обзема необясним страх. Клоните на дърветата се преплитаха над главата ѝ като ръце, а гъстите им листа заглушаваха птичите песни и спираха лъчите на слънцето. Лора заобиколи фургона и забеляза старите напукани гуми, изкривените брони и вдлъбнатата задница. Тогава я поразиха нещо странно. Фургонът нямаше номер! Мястото, на което трябваше да е номерът, беше празно и добре почистено, сякаш шофьорът го беше избърсал след инцидента. По земята се търкаляха няколко винта.

— Чакай малко, Пийт — каза вуйчо ѝ по телефона и сложи ръка на слушалката. — Какъв е номерът, Лора?

— Няма... Няма номер.

— Как така няма? Да не е паднал при катастрофата? — Той се приближи и на лицето му се изписа учудване. Погледна винтовете на земята и забърсаната броня. — Пийт, тук нещо не е наред. Номера го няма и някой като че ли доста се е постарал да заличи всички отпечатъци. Ще огледам и ще ти се обадя пак. Междувременно ще ти бъда благодарен, ако веднага изпратиш пътна помощ.

Последните му думи бяха заглушени от смразяващото ръмжене на Скай, който душеше фургона. Почти веднага отвътре се чу глухо трополене.

Калвин Редфърн замръзна на място.

— Не мога да повярвам.

— Май нещо помръдна! — изненада се Лора, приклепна и надникна в тъмния фургон. — Вуйчо Калвин, тук има пони! Мисля, че е още живо!

Отвътре се чуха силни удари, а фургонът се разклати.

— Живо е и рита, като чуе звук... — Калвин Редфърн натисна един от бутоните за бързо избиране на телефона си. — Търся Роб Ашуърт! Имаме спешна нужда от ветеринар! Лора, заведи Скай в колата и го заключи! Не искаме да уплаши още повече горкото животно.

Когато Лора се върна, животното риташе толкова силно, че от фургона хвърчаха трески. Тя се наведе и заговори тихо и успокояващо

на понито. То закротува, но в този момент през тунела от дървета минаха два автомобила. Предупредени от Тарик, те караха бавно, но от единия се носеше силна музика и животното панически зарита отново.

Калвин Редфърн погледна часовника си.

— Роб ще дойде най-малко след десет минути. Трябва да помогнем на бедното същество, преди да се е наранило още. Лора, помогни ми да разглобим страничната стена. Фургонът е доста стар и е в много лошо състояние. Няма да се изненадам, ако шофьорът е избягал, защото не е искал да го подведат под отговорност. Сигурно е помислил, че конят е умрял.

— А може да е бил крадец на коне — предположи Лора, като дърпаше с всичка сила една от дървените дъски.

Въпреки тежката ситуация вуйчо ѝ се разсмя, докато отвърташе един от винтовете с джобното си ножче.

— Четеш твърде много романи за Мат Уокър — подкачи я той, говорейки за литературния детектив, кумира на Лора. — Винаги търсиш загадки за разрешаване. Не че не съществуват крадци на коне. Има много такива, но не и по тези места. Съмнявам се, че корнуолската полиция е затрупана от съобщения за откраднати понита, изоставени по тихи провинциални шосета.

— Но защо тогава шофьорът е избягал и го е зарязал? — попита Лора и отскочи назад, когато понито отново удари с копито по фургона и я засипа с трески.

— Може да има стотици причини. Може да е бил пиян. Може да е нямал застраховка. Когато дойдохме, понито не помръдваше, което значи, че сигурно е било в безсъзнание. Собственикът може да е решил, че или е ранено фатално, или е мъртво, и е сметнал, че не желае да плаща ветеринарни такси... Има много възможности.

По хълма се приближи дрънчащ пикап. Той спря със скърцане до тях и от прозореца се подаде червендалесто, загрубяло от вятъра лице.

— Трябва ли ти помощ, приятел?

Каквото и да имаше във фургона, то поде финална атака срещу изгнилите дъски. Стената на фургона буквално експлодира. Тарик изплашен дотича при тях.

— Какво става? Какъв беше този взрив? Сякаш избухна бомба.

Чу се яростно пръхтене, а съществото под дъските се размърда и се надигна. Лора зърна кестеняво ухо и дълга прашна грива, след което

животното се изправи на крака и се отърси като феникс, изскачащ от огъня.

Момичето ахна. На светлината на фаровете козината на жребеца изглеждаше огнена, а трепкащите му ноздри бяха алени. Всеки сантиметър от тялото му беше стегнат мускул. Животното стъпи върху отломките на фургона. Беше съвършено като статуя и ги загледа със смесица от ужас и гордост.

Калвин Редфърн въздъхна.

— Не съм специалист, но едно мога да кажа със сигурност. Това не е пони.



## 2.

— Ако не намерим собственика, може ли да го задържим? — попита Лора, без да откъсва изпълнените си с обожание очи от алестия жребец, който гордо препускаше из полето зад конната база на Карбис Бей.

Вече цяла седмица веднага след училище двамата с Тарик идваха тук, за да видят спасения от тях кон. Дните минаваха, а Лора още не можеше да се насити на невероятната му красота и величественост и да повярва, че поне временно е техен. Щом някой слънчев лъч затанцуваше по козината му, от нея сякаш се стрелкаха малки пламъчета.

Като зърна публиката си, жребецът се приближи към децата и спря пред тях. Лора му подаде ябълка. Конят деликатно я пое от ръката ѝ.

В угълчетата на устните на Калвин Редфърн заигра усмивка.

— Не, Лора! Определено не можем да го задържим!

Лора изтри ръце в дънките си. Знаеше, че възрастните обикновено отговарят „не“. Това беше първата им реакция, но Лора рядко я приемаше за окончателна.

— Защо?

Вуйчо ѝ се засмя.

— Колко причини да ти изброя? Първо, не мога да си го позволя със заплатата си на риболовен инспектор. Грижим се за него едва от седем дни, а вече ми струва цяло състояние за лекарства, храна и отглеждане. Ако Роб не беше толкова щедър, че да го лекува безплатно, щях да съм фалирал. Но не е само това. Кой ще го тренира? Вие с Тарик ли? Или аз? По-скоро бих се бил с банда въоръжени крадци.

Лора знаеше какво има предвид вуйчо ѝ. През изминалата седмица тя часове наред си бе мечтала как алестият жребец ѝ позволява да го язди без седло и как препускат по плажа Портмиър в Сейнт Айвс, а всички им завиждат. Представяше си как двамата с Тарик седят на гърба на коня и се разхождат през маковите полета или

по пътеката през скалите при Залива на мъртвеца, а Скай тича покрай тях.

В същото време беше изпълнена със страх от него. Жребецът беше много по-висок от нея — почти метър и седемдесет според Джийнет, момичето от конюшните. Като изключим няколко малки порязвания и натъртвания и леко подутия глезен, който вече се беше оправил, той се беше отървал леко от катастрофата. Когато тичаше през полето, големите му копита сякаш изтласкваха земята в стремителните му крачки. В него имаше нещо величествено, диво и опасно.

— Чуваш ли и дума от това, което ти казвам? — попита вуйчо й леко раздразнен.

— Естествено! — излъга Лора.

Тя улови погледа на Тарик, който в този момент подаваше моркови на коня, и се усмихна. Знаеше, че приятелят й също си мечтае за лятна ваканция, пълна с приключения с алестия жребец и Скай, и че ако някой може да превърне мечтите й в реалност, то това е именно най-добрият й приятел. Приемният му баща винаги казваше, че Тарик има подход към животните. Нещо в него като че ли ги караше да са щастливи и спокойни.

Калвин Редфърн въздъхна.

— Лора, наистина ли си мислиш, че кон като този — чистокръвен и безбожно скъп — си няма стопанин?

— Не, но може би стопанинът му не е можел да си позволи да го задържи или е нямал застраховка и се е страхувал от сметките за лечение, в случай че животното е ранено.

Вуйчо й погали коня зад ушите. Алестият жребец наклони глава и го изгледа с любов.

— Възможно е, но много по-вероятно е да е бил отвлечен, може би за откуп.

Лора го изгледа изумено.

— Не каза ли преди време, че корнуолската полиция не е затрупана от случаи на откраднати и изоставени коне?

Той се усмихна.

— Така е. Казах го. Но това беше, преди да ми се обадят от управлението в Сейнт Айвс с резултатите от експертизата на фургона.

В този момент Лора се наведе напред толкова въодушевено, че едва не падна от оградата. Алестият жребец потърка глава в нея и тя изгуби борбата с гравитацията. Приземи се на крака и се разсмя.

— И?

— Нямахте нищо.

— Искаш да кажеш, че не са намерили никакви улики? — обади се Тарик. — Никакви отпечатащи от пръсти или ДНК?

— Нищичко! Всичко е било изчистено. Подозрително е, че и номерът е бил свален — любим трик на автокрадците. А съдейки по малката резка на шията на коня, микрочипът, с който би могъл да бъде идентифициран, е бил изваден. Ето кое обаче е най-интересно. Моят приятел, детектив Пийт Уотсън, е преровил базата с данни за откраднати коне, а и аз направих няколко дискретни запитвания сред хора, свързани с конните надбягвания, с помощта на един приятел, който е шеф на охраната на един от най-големите хиподруми. Никой не е съобщавал за изчезването на кон с подобно описание.

В този момент обектът на разговора им отметна глава, изцвили и се впусна във вихрен галоп. Препускаше с вирнати уши из полето и всяка фибра от прекрасното му тяло излъчваше радост от тичането.

Тарик беше поразен от шеметната му скорост.

— Трудно мога да повярвам, че изчезването на подобен кон може да остане незабелязано.

— Ако този звяр продължава да тъпче хубавата ми трева, ще ви таксувам допълнително — предупреди ги с усмивка Вики Пендълтън, яка жена с къса кафява коса и добродушно лице. — Работа е там, че нямам свободни конюшни. Щях да ви предложа да го преместите в конната база „Тип Топ“ близо до Пензанс, но снощи там някой е влязъл с взлом и това ме притесни.

Калвин Редфърн, който гледаше коня с възхищение, се обърна към Вики.

— „Тип Топ“ ли? Най-порутените конюшни в Корнуол? На тях им трябва един повей на вятъра, за да се срутят. Какво са търсили крадци там? Ръждиви пирони? Или юзда, вързана с въженце?

— И аз се чудя. Нищо не е било откраднато, но това е третият случай на взлом в района. И при всичките едно и също — нищо не е откраднато.

— Третият какъв случай? — поиска да знае Лора.

Вики сви устни.

— Трето влизане с взлом в конен център за три поредни нощи. Две конни бази и фермата „Скритото изобилие“, която организира разходки с понита. И в трите случая няма нищо откраднато и нито един кон не е пострадал, така че единствените, които са се обадили в полицията, са собствениците на „Тип Топ“. Полицаят, който ги посетил, им казал, че вероятно е работа на тийнейджъри, които са искали да се позабавляват, или на мързеливи крадци.

„Или на шофьора на фургон, който търси алестия си жребец“, помисли си Лора. Очите на вуйчо ѝ проблеснаха и тя се зачуди дали и той не си мисли същото.

— Какво според теб са търсили тези мързеливи крадци?

Вики сложи ръце на хълбоците си.

— Ако търсят пари, ще останат горчиво разочаровани, ако дойдат тук. Бизнесът напоследък изобщо не върви и ще имат късмет, ако намерят дребни монети зад дивана. Все пак няма да рискувам с конете си. Следващите няколко нощи племенниците ми ще пазят наоколо.

Тя кимна към паркинга, където тъкмо спираше шарен бус „Фолксваген“. От него слязоха двама младежи с накъдрена от солта коса на сърфисти. Бицепсите и гърдите им изпъкваха като на помпани с помпа за велосипед.

Калвин Редфърн ги огледа внимателно.

— Мили боже, Вики, какво очакваш? Въръжена банда ли? Или дузина обучени ниндзи?

— По-добре да се презастраховам, отколкото да съжалявам — отвърна Вики и тръгна да посрещне племенниците си Сам и Скот. — И двамата имат черни колани по карате. И Брус Ли не би могъл да им се опъне.

Лора смяташе, че колкото по-яки телохранители има алестият жребец, толкова по-добре. Не можеше да понесе мисълта, че конят може отново да бъде откраднат, особено от същите хора, които едва не го бяха убили. Тъкмо щеше да пита вуйчо си какво мисли за взломите в конните бази, когато Тарик се обади:

— Какво е това на тениската ти, Лора?

— Къде? — Тя се огледа, като очакваше да види кафяво петно. За ужас на домашната им помощница Роуина, Лора редовно се капеше

със сутрешното си кафе.

— Виж отзад!

Вуйчо ѝ я обърна, за да погледне.

— Лора, какво си правила? Имаш червеникави ивици по раменете. Приличаш на избягал тигър. Къде...? Ооо!

Очите му срещнаха погледа на Тарик и двамата се обърнаха към алестия жребец, който се приближаваше към тях, потъмнял от пот след препускането.

Лора знаеше какво си мислят. Конят беше отъркал главата си в нея. Ако по тениската бяха останали следи, имаше само едно обяснение. Тя протегна ръка и погали жребеца по челото. По дланта ѝ полепнаха няколко ярки косъма. Корените им бяха снежнобели.

— Главата му е била боядисана! — извика развълнувано тя. — Има звезда или нещо такова.

— Което потвърждава, че е бил откраднат — каза Тарик.

Калвин Редфърн се намръщи.

— Така изглежда. Остава да открием защо и от кого. — Той млъкна внезапно. — Чуйте ме само! Говоря така, сякаш още съм детектив, а всъщност единственото, което правя сега, е да арестувам риболовци, които прекаляват с улова. А вие двамата би трябвало да се забавлявате и поне веднъж да стоите далеч от неприятностите. Съвсем скоро се върнахме от Карибите, където преживяхте толкова приключения, че ви стигат за цял живот. Хайде за разнообразие да се порадваме на спокойствието, а? Какво ще кажете?

Лора понечи да каже нещо, но вуйчо ѝ вдигна ръка и я спря.

— Спокойно, Лора, ей сега ще се обадя на детектив Уотсън, за да го предупредя да търси собственика на алест кон със светло петно на челото. Но след това ще забравим всичко, ще отидем на пикника, който пропуснахме миналата седмица и ще оставим полицията да си върши работата.

— Но... — опита се да възрази Лора, само че не успя да продължи.

Към тях се завтече момичето от конюшните, Джийнет, а русата ѝ коса се развяваше зад гърба ѝ.

— Мистър Редфърн, елате бързо! Мисля, че трябва да видите нещо!

### 3.

— Нашият алест жребец! — извика изумена Лора.

Заедно с Тарик и вуйчо си тя не отлепваше очи от стария телевизор на Вики и гледаше как конят печели епична победа в Дерби Кентъки.

Лора погледна през прозореца, за да се увери, че жребецът все още е на полето, а не е плод на въображението ѝ. Там си беше. Гледаше в далечината с вирнати уши, сякаш се напрягаше да види далечния си дом, от който го бяха откраднали.

Алестият жребец на телевизора изглеждаше много различно. Огнената му козина контрастираше с голямото бяло петно на челото, а мускулите му изпъкваха от напрежение, докато прелиташе покрай другите коне. Оказа се, че името му е Златния вихър. Феновете го наричаха Злати.

— Той наистина се оказа същинско злато за собствениците си — американците Блейк и Кристин Уейнрайт — въодушевено говореше водещата на обедните новини на „Би Би Си“. — На двегодишна възраст счупи няколко рекорда, а на три спечели заветната Тройна корона и си извоюва място сред легендите в света на конните надбягвания. Преди десет дни Злати, както го наричат феновете му, се оттегли на почетната възраст от седем години и е оценен на 75 милиона долара...

Тарик ахна.

Лора зяпна.

— Седемдесет и пет милиона! За кон...

— Шшт! — скара ѝ се Вики. — Опитваме се да слушаме!

— ... беше откраднат, когато камионът, с който пътувал за дома си в Кентъки, САЩ, бил нападен от маскирани бандити. Двама служители на конюшната били тежко ранени, докато се опитвали да спрат бандитите. Случаят бил държан в тайна от медиите и обществото, докато семейство Уейнрайт се опитвали да преговарят с похитителите. По съвет на детективите двамата отказали да платят

искания откуп. Преди седмица похитителите просто изчезнали. Полицията в Кентъки апелира...

В долната част на екрана се показва надпис с големи букви:

## ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА ВРЪЩАНЕТО НА ЗВЕЗДАТА В НАДБЯГВАНИЯТА ОТ КЕНТЪКИ

После водещата премина към новина за пожар във фабрика в Шотландия и Вики изключи телевизора. Всички се втурнаха навън да видят алестия жребец, включително мускулестите близнаци Сам и Скот.

— Идеята да повикам подкрепление вече не изглежда толкова глупава, нали? — обърна се Вики към Калвин Редфърн.

— Не — съгласи се той, — не е. Може да ни трябват и повече хора дори. Ще говоря с полицията. Трябва да запазим новината в тайна, докато детектив Уотсън не се свърже със собствениците на Злати, но се съмнявам, че ще успеем. Преди да се усетиш, тук ще бъде пълно с репортери. Десетки измамници ще твърдят, че това е техният кон, или ще се опитват да вземат наградата. Но това не ме тревожи. Притеснявам се, че всеки достатъчно опитен и решителен гангстер, който иска да пипне състезателен кон за десетки милиони и да го върне през Атлантика, вероятно ще опита отново.

Лора потрепери при мисълта за Асовете, които бяха точно такива. Те не бяха просто гангстери. Те бяха достатъчно опитни и достатъчно решителни, за да отвлекат прочут кон и да го пратят по море. Тя обаче бързо пропъди тази мисъл от главата си. Асовете бяха престъпни гении. Коварните им заговори обикновено бяха свързани с милиарди лири. На два пъти Лора и Тарик се озоваваха на пътя им и на два пъти едва не платиха с живота си. Трудно обаче можеше да си представи, че бандата ще вложи толкова усилия, за да открадне кон от Америка, само за да го изостави на пътя в разбит фургон.

— Да скрием ли Злати в конюшня, за да е на сигурно място?

Лора се огледа.

— Така няма ли да бъде много по-лесно, ако бандитите се промъкнат покрай племенниците ви, да го приклепят в ъгъла и да го хванат?

— Освен това, ако се паникьоса на затворено място, може да се нарани — добави Тарик.

— Хм, струва ми се, че Тарик и Лора имат право — рече Калвин Редфърн. — Полето може да се окаже най-безопасното място за него, особено ако изведеш още няколко коня. Така ще има пространство да избяга, ако стане най-лошото. Ще им бъде доста трудничко да го заловят. Но да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

— Искате ли да оставя Скай за допълнителна охрана? — предложи Лора, но Вики категорично отказа. Тя твърдеше, че възрастният й фокстериер е най-добрата аларма за крадци в Корнуол, и не беше съгласна да бъде дразнен от някакво си хъски, пък било то трикрако и опитно в надушването на престъпници.

Но скоро щеше да съжали за решението си.

\* \* \*

Телефонното обаждане, което промени всичко, дойде точно когато влизаха през вратата на „Океански изглед“ 28. Отново отложиха пикника, защото след като установиха самоличността на алестия жребец, Калвин Редфърн трябваше да разговаря с полицията и да организира охраната на Злати. Върнаха се в Сейнт Айвс късно следобед. Бризът рошеше вълните на плажа Портминстър, а бавно потъващото слънце огряваше плитчините и им придаваше тюркоазен цвят.

Скай изтича шумно по стълбите, за да поздрави Роуина, домашната помощница, и вдигна такава гюрултия, че отначало Лора не чу телефона, но в последния момент успя да вдигне слушалката.

— Тихо, Скай! Шшт! Извинявайте. Ало?

— Добър вечер, госпожице! — чу се плътен мек глас. — Прощавайте за безпокойството. Явно сте доста заета.

— А, това е Скай, моето хъски. То просто обича живота.

В слушалката прогърмя смях.

— Философия, която одобрявам с цялото си сърце. А сега, млада госпожице, мисля, че у вас се намира нещо, което ми принадлежи. Нещо много ценно. Научих, че благодарение на добрината ви да го спасите, сега конят ми, Златния вихър, е при вас. Ние го наричаме



Злати. За нас той е част от семейството, както, предполагам, е хъското за вас.

Лора хареса Блейк Уейнрайт още по телефона и впечатлението ѝ се потвърди двацет и четири часа по-късно, когато той влезе през вратата. Беше висок, жилав мъж с черен костюм и широка бяла риза като на кълтри певец. Докато водеше госта към дневната, тя забеляза широката му крачка и очите му с цвят на избелели дънки и дълбоки бръчки от усмивки отстриани. Имаше сребристорбяла коса, която се спускаше над яката му и съвършено извити мустаци. Дългите му крака, които протегна напред щом седна, бяха обути в каубойски ботуши с метални върхове и червени шевове.

— Чували сте за Шергар, предполагам? — започна Блейк.

Лора подпря брадичка с ръка и се наведе напред, за да не пропусне и дума от разказа, който се лееше с бавния, мелодичен и провлачен глас на госта им. Акцентът му извикваше в главата ѝ картини от един филм за американския юг — тъмни като меласа езера, над които се надвесват дъбове, покрити с испански мъх, алигатори, премигващи в дълбините, чернокожи мъже с прошарени коси, свирещи блус, чинии, отрупани с розови раци, теглени от коне карети, украсени с рози, параходи по Мисисипи...

Блейк Уейнрайт обаче не идваше от Ню Орлиънс, където се развиваше действието във филма. Той беше от Лексингтън в щата Кентъки — съвсем различно място, ако можеше да се съди по снимките на мобилния му телефон. На тях се виждаха тучни зелени поля и бели огради, зад които пасяха десетки чистокръвни коне. Лексингтън, както им каза той, беше сърцето на конната индустрия в Съединените щати, родно място на някои от най-бързите коне по хиподрумите. А най-великият сред тях беше алестият жребец.

— Чували сте за Шергар, предполагам? — повтори Блейк Уейнрайт.

Калвин Редфърн беше отишъл в кабинета си, за да се обади на Вики, а Лора и Тарик пиеха кафе с госта.

— Приемният ми баща, Роб Ашуърт, който е ветеринар и лекува Злати след инцидента, го спомена снощи — обади се Тарик смутено. — Когато му казах, че Златния вихър е бил откраднат заради откуп, той отвърна: „Призракът на Шергар“.

Мустаците на Блейк Уейнрайт потрепнаха.

— Много точно казано — „призракът на Шергар“. А обясни ли ти повече?

— Каза, че Шергар бил един от най-великите коне в историята на ирландските надбягвания — кон, който карал сърцата на зрителите да пеят. Описа го като едър червеникавокафяв кон с четири бели чорапчета и мил, уверен характер. Постигал някои от победите си с такава лекота, че сякаш тичал само в лек галоп. Каза, че за хората в Ирландия Шергар бил национален герой.

— Не бих могъл да се изразя по-добре. — Гласът на Блейк Уейнрайт беше толкова дрезгав, че Лора усети как ѝ стърже в гърдите. — За жалост, съдбата на този прекрасен кон взе злощастен обрат. Една мъглива зимна нощ през 1983 година в конюшните „Балимани“ в графство Килдеър нахлули маскирани мъже с чорапи на главите. Вързали семейството на коняря Джеймс Фицджералд и с пистолет го принудили да натовари Шергар във фургона, с който били дошли. Откарали коня и повече никой не го видял.

Лора седеше на ръба на стола.

— Изчезнал е без следа?

— Без следа! И до ден-днешен никой не знае какво е станало с него, макар да има много теории и дори някои от замесените са направили анонимни самопризнания.

— Ако се бяха сетили да се обадят на вуйчо ми, той щеше да го намери — уверено каза Лора. — Сега той е риболовен инспектор, но някога е бил един от най-добрите детективи в страната — също като Мат Уокър. Мат е измислен детектив, но е гениален.

Блейк Уейнрайт вдигна развеселено вежди.

— Така ли? Явно е трябвало да включат и двамата в екипа. Тогава в полицията имаше големи неразбории, още повече че бяха изминали осем дълги часа, преди ченгетата да бъдат уведомени за изчезването на коня, поради което изгубиха ценно време и улики. Бандата отправи поредица от искания за откуп, но скоро стана ясно, че са направили фатална грешка. Мислели, че конят принадлежи на Ага Хан, един от най-богатите хора в света. Оказа се обаче, че той е собственост на трийсет и петима акционери — тъй наречения синдикат. Те съвсем правилно отказаха да платят откупа и никой повече не видя коня. И досега няма нито един участник в престъплението, който да е бил заловен или осъден.

— Това е една от най-тъжните истории, които съм чувала — каза Лора. — Горкият Шергар! Представете си колко уплашен и самотен се е чувствал. Когато откраднаха Злати, не се ли притеснихте, че същото може да се случи и с него?

Блейк Уейнрайт се взря съсредоточено в чашата си с кафе. Прокашля се, а бледите му сини очи изведнъж се навлажниха.

— Както ви казах, Злати е част от семейството ни... Хората говорят все за пари, но това е последното, за което мисля аз. Откакто изчезна, почти не съм мигнал. Когато от полицията се обадиха да ми съобщят, че са го намерили, сякаш получих петдесет коледни подаръка наведнъж. Скочих на първия самолет от Кентъки за Нюкей през Лондон, а после взех такси до Сейнт Айвс. И ето ме тук — малко уморен от часовата разлика, но на седмото небе от щастие, че любимият ми Злати е жив и здрав. — Той се усмихна. — И като стана дума, колкото и да ми е приятно да си бърбря с вас двамата, нямам търпение да видя коня си. Когато се върне вуйчо ви, много ще се радвам да ме заведете при него.

Калвин Редфърн влезе в стаята. Макар винаги да изглеждаше строг, сега лицето му напомняше на небето над плажа Портмиър, когато се задава морска буря.

— Боя се, че няма да е възможно!

Американецът скочи на крака.

— Защо!?

— Защото конят е изчезнал.

## 4.

— Изчезнал? — Лицето на Блейк Уейнрайт побеля като косата му. — Как може да изчезне? Уверихте ме, че го охраняват две ченгета, двама здравеняци и един фокстериер, смятан за най-добрата аларма срещу крадци в Корнуол. А сега ми казвате, че похитителите са се промъкнали покрай тях?

Калвин Редфърн изглеждаше мрачен.

— Така изглежда. Когато Вики пристигнала в конюшните тази сутрин, намерила племенниците си, полицаите и кучето дълбоко заспали. Минало известно време, докато успее да ги събуди, а сега всички се олюлявали, чувствали се като пребити и имали ужасно главоболие. Вероятно са били упоени, макар никой да не знае как.

— А какво е станало с третия полицаи? — попита Лора.

Вуйчо ѝ я изгледа.

— Бяха само двама. Бях там, когато детектив Уотсън ги разпредели.

— Лора е права — обади се Тарик, — по-късно дойде още един. Задържа портата, докато влезем да пожелаем „лека нощ“ на Злати. Наведе се да извади някакво камъче от обувката си, така че не видяхме лицето му, но забелязах, че е доста млад — двайсетинагодишен. Имаше набола брада и черна коса, подстригана много късо отзад.

— Вътрешна работа? — предположи Блейк Уейнрайт. — Това ли ми казвате? Един от полицаите, които е трябвало да охраняват Злати, всъщност го е откраднал?

— Не е бил истински полицаи — опита се да обясни Лора. — Вероятно е предложил на останалите да направи кафе или нещо за хапване и им е пробутал приспивателно.

Калвин Редфърн прокара пръсти през посивяващата си тъмна коса.

— Не мога да ви опиша колко съжалявам, Блейк! Това е голям срам за полицията. Оставил съм съобщение на детектив Уотсън.

Американецът имаше вид на човек, който иска да си удари главата в стената от отчаяние, но смело каза:

— Без ченгета! Не искам никого да засегна, сър, но тези кретени се оказаха безполезни за Шергар, а сега корнуолската полиция се провали и със Злати. Но ще ми направите голяма услуга, мистър Редфърн, ако ме закарате лично до конюшните. Разбирам, че някога сте бил най-добрият детектив в страната. Ако има някакви улики, разчитам вие да ги намерите.

Калвин Редфърн изгледа строго Лора и Тарик. Не обичаше да се говори за миналото му на детектив. Отвори уста, сякаш да възрази, но съзнаваше, че някой трябва да се опита да поправи полицейската грешка.

— Ще направим всичко по силите си — обеща той накрая.

\* \* \*

С изключение на две шотландски понита, полето беше пусто. Само те изглеждаха радостни. Всички останали в конната база бяха потънали в мрачно мълчание и най-вече Вики и двамата ѝ племенници, които стискаха болящите си глави и се самосъжаляваха. Големите им мускули и уменията в бойните изкуства бяха останали безполезни.

— Имам чувството, че някой е пуснал мозъка ми в сушилня — измърмори Сам. — Последното, което си спомням, е как ям пица, която онзи мил полицай поръча. След това — пълна амнезия.

— Нямах да им се разминя, ако бях буден — простена унило Скот. — Само два въртящи ритника и щяха да молят за милост.

— Да, само дете не беше буден, нали? — напомни брат му. — Хъркаше като змей със синузит. Най-много да са те молили да млъкнеш.

— Ти себе си чувал ли си? — възмути се Скот. — Звучиш като грипясал хипопотам. Могат да измерват трептенето по скалата на Рихтер...

Лора и Тарик ги оставиха да се дърлят и отидоха заедно с хъското на полето. Въпреки възраженията на Блейк Уейнрайт, Калвин Редфърн беше успял да го убеди да говори с детектив Уотсън, който преди малко беше пристигнал в конната база, сипейки извинения.

Лора беше твърдо решена да намери преди полицията уликата, която американецът така отчаяно иска. Разбираше мъката му, която изпита, когато вуйчо ѝ му каза, че Злати отново е изчезнал. Ако някой откраднеше Скай, тя щеше да бъде съкрушена. Единствената улика засега обаче бяха няколко следи от гуми, които според Калвин Редфърн бяха най-използваният вид във Великобритания, тоест не бяха кой знае каква улика.

Лора застана на портата и се опита да мисли като кумира си, детектив Мат Уокър. Мечтата ѝ беше, като порасне, да стане велик детектив и когато не тормозеше вуйчо си да ѝ разяснява методите си за разрешаване на случаите, часове наред прелистваше романите за Мат Уокър за нови хитрости.

В „Случая с изчезналата наследница“ Мат беше забелязал, че решението много често е пред очите на разследващите, но те отделят толкова много време за сложни теории, че пропускат очевидните неща. Лора пусна Скай от поводата. Кучето нямаше търпение да изследва полето. Тя се зачуди откъде да започне да търси улуките. Мат смяташе, че всяко местопрестъпление разказва история. Номерът беше просто да знаеш как да я прочетеш.

Докато Тарик претърсваше полето заедно със Скай, Лора заглежда следите от гуми. Те водеха до портата, където крадците явно бяха спрели, за да натоварят коня по възможно най-лесния начин. Виждаха се ясни следи от гуми от тази страна на оградата и множество отпечатъци от копита и обувки от другата.

— „Уелингтън“ — мрачно бе казал Калвин Редфърн за един отпечатък от обувка, като го посочи с пръчка. — Продават се само по има-няма милион на година.

Ако следите от крака и гуми не разказваха никаква история, може би общият им изглед щеше да го направи — това, което Мат Уокър наричаше „следова психология“. Автомобилът се беше приближил по права линия до портата, но се беше отдалечил в широка дъга и после на зигзаг. Дори да са бързали, нямаше логика да превозват кон за милиони долари по такъв рискован начин.

Освен ако...

Лора се вгледа в бъркотията от отпечатъци и разровена почва. Освен ако не са избягали без коня.

Тя се замисли. Веднъж Роб Ашуърт беше споменал, че конете живеят със спомените си. Жребец със силата и скоростта на Златния вихър, който се озовава заобиколен посред нощ от мъже, които свързва с поредица от отрицателни и болезнени събития, не би се оставил доброволно да го вкарат в поредния фургон, особено след последното си ужасяващо изживяване.

Тарик беше със Скай в другия край на полето. Хъското душеше някакъв стълб на оградата.

— Тарик! — извика Лора и се затича към тях. — Огледай за дълбоки отпечатьци от копита от другата страна на оградата.

Още преди Лора да стигне до тях, приятелят ѝ вдигна палци. Злати може отново да беше изчезнал, но този път беше свободен.

## 5.

— Не искам да ви отчайвам, но да знаете, че в тази работа с отвлечения кон има още нещо — заяви мисис Крабтрий на Лора. — Винаги е така с надбягванията. Те са магнит за любители на риска, комарджии, престъпници и мечтатели. Великолепните коне, ярките костюми на жокеите, красивите шапки на дамите, които ходят да гледат... всичко това е само за показ. Зад кулисите се въртят номера, на които би завидял всеки фокусник. Разбирате ли, там играят големи пари! А където са заложили милиони, винаги има хора, които се опитват да изкарат още повече и са готови на всичко. Ловки пръсти, дим и огледала, зайчета в шапки... каквото ви хрумне, все ще го откриете в ръкавите им.

Лора седеше на каменната ограда на съседката, като се опитваше да се усмихва широко, и слушаше само с едно ухо. Гледаше Скай, който с интерес наблюдаваше сърфистите, подскачащи като тюлени по сивкавосините вълни на няколкостотин метра под тях. Залязващото слънце обагряше хоризонта в прасковенорозови цветове. По това време Лора обикновено беше примряла от глад и преследваше домашната помощница Роуина да побърза с вечерята, но тази вечер ѝ се искаше само да се наслаждава на морския въздух и на вълненията от изминалия ден.

Оказа се по-трудно, отколкото очакваше, да убеди детектив Уотсън и останалите възрастни, че алестият жребец е избягал от конната база, а не е бил откраднат.

— Глупости! — кресна Вики, която не искаше да признае, че кон за седемдесет и пет милиона долара е успял да избяга от полето ѝ. — Тази ограда е висока метър и половина. Трябва да е шампион скакач, за да я премине!

— Или да е много уплашен — рече тихо Тарик.

Вики не му обърна внимание.

— Освен това всеки крадец, който е достатъчно хитър да подмами четирима мъже и едно куче да ядат пица с приспивателно, би



се сетил да донесе успокоителни, с които да упои коня, за да не му създава проблеми.

Лора сви рамене.

— Може би не са успели да се приближат достатъчно, за да му бият инжекция или да му натикат хлороформ пред муцуната. Злати вероятно ги е погледнал, спомнил си е какво се е случило последния път, когато са го хванали, и си е плюл на петите.

И така се оказа. Благодарение на Скай групичката обикаля ливадите наоколо около двацетина минути, преди да видят алестия жребец да си пасе спокойно на едно хълмче. Блейк Уейнрайт беше извън себе си от радост. Единственият проблем беше, че конят не позволяваше на никого да припари до него. Всеки път, когато се приближаваха, той побягваше с високо вдигната опашка — макар да не можеха да кажат дали от страх, или от радост от свободата. Лора подозираше, че е второто.

— Винаги е бил своенравен — призна американецът, чието вълнение от намирането на Злати започна да намалява след цял ден преследване през клисури, потоци и поляни с прецип. Опитаха да пуснат двама ездачи след него, но набитите коне за разходки нямаха шанс при шеметната скорост на шампиона.

— Той си играе с нас! — ядоса се Вики, останала без дъх, докато намусено вадеше тръни от бричовите си. Ръмеше дъжд и всички бяха сгорещени, мокри, издрани и изтощени. Тя се обърна към бащата на Тарик, който също се беше включил в гонитбата. — Роб, трябва да има някакъв начин да упоиш кон от разстояние! Не можеш ли да използваш стреличка или нещо такова?

Блейк Уейнрайт беше ужасен.

— Злати преживя достатъчно! Няма да допусна да бъде упоен!

— Аз също — обади се Браян Мийк, представител на застрахователната компания, която щеше да изгуби милиони долари, ако Златния вихър не се възстанови. Той беше неподходящо облечен — в костюм и лъскави градски обувки. Вече беше паднал два пъти и беше счупил дръжката на куфарчето си, което по неизвестни причини носеше със себе си.

— Е, конят не може да остане винаги тук — рече рязко Калвин Редфърн. — Ще го заловят отново или ще се нарани. Ако имате по-добро предложение, ще се радвам да го чуя.

Настъпи неловко мълчание. Възрастните се заспоглеждаха един друг, но никой нямаше по-добра идея. Междувременно обектът на тревогите им продължаваше доволно да си пасе на хоризонта.

— Всичко това нямаше да се случи, ако конярят му беше тук — оплака се Блейк Уейнрайт. — Раян Картър се грижи за Злати откак се е родил. Двамата са неразделни. За съжаление, той рискува живота си, за да спре крадците, и сега е в болница. В момента прилича на египетска мумия — целият в бинтове и шини. Бедата е двойна, защото Раян се грижи и за Благородния воин — първородния син на Злати, който трябва да се надбягва в Дерби Кентъки след няколко седмици. Това може да ни струва състезанието, а и много повече. Конете са много чувствителни. Тичат най-добре за хората, на които имат доверие.

— Тарик може да го направи! — каза неочаквано Лора.

Всички я изгледаха смаяно, дори и Тарик.

— Какво каза? — рече изумено американецът.

— Искам да кажа, че ако някой може да хване Злати, това е Тарик. Той има подход към животните, а и Злати го обожава.

— Права е — подкрепи я Роб Ашуърт. — Ако имам работа с неспокойно или трудно животно в кабинета, винаги викам Тарик. Успява да спечели доверието им от пръв поглед.

— Няма да навреди да опитаме — съгласи се Уейнрайт, който започваше да се отчайва, че никога няма да успее да си върне жребеца.

Тарик, който беше срамежливо момче и никак не беше убеден, че има специална дарба да се разбира с животни, имаше нужда от известно увещаване, но накрая се съгласи.

Това, което последва, щеше да се запечата в съзнанието на всички за години напред. След като си проби път през пирена и прещипа и стигна до жребеца, Тарик бе удостоен със същата реакция, каквато срещаша през целия ден. Злати се обърна и се отдалечи в галоп. Но бенгалското момче не откъсваше очи от очите на жребеца. Конят започна да прави кръгове около него, като предпазливо го поглеждаше с ъгълчето на очите си. Тарик премести поглед към гърдите на Злати. Ефектът бе мигновен. Жребецът забави ход. Вместо да тръгне към него, Тарик се извърна и застина неподвижен. След известно колебание любопитството на Злати надделя. Конят се приближи откъм гърба на момчето и направи нещо, от което дори застрахователят премигна с насълзени очи. Конят отпусна глава на рамото на Тарик.

Блейк Уейнрайт си пое развълнувано дъх.

— Напоследък малко неща могат да ме учудят, но трябва да призная, че съм смаян. Това е стар номер на говорещите с коне, но рядко съм виждал толкова добро изпълнение. Кой би предположил, че ще трябва да преживея кражба на кон и пътуване до най-дивото място в Корнуол, за да открия единственото момче от десет милиона, способно да помогне на Благородния воин да спечели Дербито!

\* \* \*

— Изобщо не ме слушаш — сгълча я мисис Крабтрий.

— Слушам те — отвърна Лора, като насочи очи към цикламения анцуг и розовите къдрици на съседката. Мисис Крабтрий прехвърляше шейсетте, но боядисваше косата си и продължаваше да се облича така, сякаш иска да спре уличното движение. — Добре де, малко се разсеях, но сега цялата съм в слух.

— Казвах, че нещо в работата с този краден кон ми намирисва и, ако имаш малко акъл да послушаш по-старите и патилите от теб, щеше да стоиш далеч от нея.

— Няма защо — увери я Лора и протегна ръка да почеше мекичките уши на Скай. — Злати е жив и здрав и след четирийсет и осем часа ще бъде на път към Кентъки заедно с мистър Уейнрайт. Съмнявам се, че някога отново ще го видим. Разбира се, крадците още са на свобода, но това вече е работа на полицията. Не е моя.

Мисис Крабтрий сложи ръка на хълбока си, а с другата посочи Лора с градинската лопатка.

— Хиляди биха ти повярвали, но не и аз. Надушиш ли загадка, ставаш като това хъски, което търси кокал. Няма да се откажеш, докато не решиш загадката. Послушай обаче един приятелски съвет...

— Наистина няма нужда — отвърна Лора и хвана Скай за нашийника, — но щом се налага, кажете.

— Не вярвай на никого, когото срещаш, и на нищо, което виждаш.

## 6.

Лора не се страхуваше да лети, но пътуването от Шарлот, Северна Каролина, до Лексингтън, Кентъки, беше изпитание за нервите ѝ. Десет минути след излитането дъждът, предсказан от контролната кула, се превърна в силна буря. Стюардесата се втурна да прибере количката с напитките и предупреди всички да си сложат коланите. Почти веднага поривите на вятъра заподхвърляха малкия самолет из небето, сякаш беше от хартия. По стъклата се стичаха черни капки. Сиво-черни издути облаци ги обгърнаха и скриха притъмнялото следобедно небе.

„Внимавай какво си пожелаваш...“

За краткото време, откакто живееше с вуйчо си, Лора често бе имала поводи да си припомня предупреждението на директорката от детския дом „Горски поляни“, но нито веднъж не ѝ се бе приисквало да промени новия си живот. Поне до този момент. Но сега дори мисълта, че ще прекара десет дни с най-добрия си приятел във ферма за коне в Кентъки и ще гледат заедно как някои от най-прочутите чистокръвни състезатели се приготвят за Дербито, не можеше да я успокои, още повече че нямаше гаранции, че изобщо ще стигнат до Лексингтън. Шестнайсетместният самолет се мятеше като побеснял кон. Лора се чудеше колко още ще издържи. По филмите леките самолети имаха гадния навик да се разпадат по време на буря и да падат на земята, обгърнати от пламъци. Много се надяваше точно този да се окаже по-здрав, отколкото изглежда.

Тя погледна към Тарик. Явно той също беше уплашен, но за разлика от някои от другите пасажери, особено една жена надолу по пътеката, която хлипаше истерично, правеше всичко възможно да не го показва. Тарик извърна очи от диамантените капчици, които се стичаха по илюминатора, и видя, че Лора го гледа. Усмихна се и ѝ подаде ръка. Тя я стисна с благодарност.

— Можеш ли да повярваш, че сме тук? — Гласът му беше развълнуван и Лора разбра, че ураганът навън и почти разпадащият се

под напора му самолет ни най-малко не бяха намалили въодушевлението на приятеля ѝ от предстоящата ваканция. — Нямам предвид в самолета, който е последното място, на което бих искал да съм в момента, а в Съединените щати. Представяш ли си? Цели десет дни! С коне!

Въпреки уплахата си Лора се разсмя. Любовта на Тарик към животните беше едно от нещата, които най-много ѝ харесваха у него, а умението му да общува с тях беше причината за пътуването им до Кентъки.

— Не, не мога — отвърна тя.

Наистина не можеше. Струваше ѝ се нереално, че само преди два дни търсеха Злати по полята и обясняваха на възрастните, че е избягал, а не е бил откраднат.

От момента, в който Тарик подаде въжето на Злати на Блейк Уейнрайт, американецът беше обсебен от идеята, че той е единственото момче в света, което може да помогне на Благородния воин да спечели Дербито. На вечерята, която даде, за да благодари на спасителите на Злати, американецът се опита да убеди Калвин Редфърн и Роб и Рина Ашуърт да освободят децата от училище и да ги качат на следващия полет за Съединените щати, за да се насладят на безплатно пътешествие до фермата му в Лексингтън, Кентъки.

— Двамата със съпругата ми, Кристин, сме задължени на вас и на децата ви — каза им той. — Позволете ми да ви подаря една мечтана ваканция. Знам, че съм пристрастен, но за мен ферма „Флийт“ е като рай. Ще ви хареса всяка минута, прекарана в нея. Накъдето се обърнете, ще виждате прекрасни чистокръвни коне и осемдесет акра, на които Лора и Тарик могат да яздят или да играят. Двамата ще бъдат чудесна компания на внучката ми, Кит, която е също тийнейджърка. Тя не е била... за нея ще бъде огромно удоволствие да има двама млади приятели. А що се отнася до самото Дерби Кентъки — спектакълът е незабравим, повярвайте ми!

Лора и Тарик дочуха разговора, докато помагаха на Роуина да поднася десерта, и заподскачаха от радост. Радостта им обаче се оказа прибързана.

— Много бихме искали да приемем предложението — отвърна Калвин Редфърн, — но що се отнася до мен и Лора, по-скоро ще стане догодина. Не мога да си взема отпуск сега.

— Аз също — каза и Роб. — Ветеринарната ми практика е много натоварена. Не мога да зарежа всичко и да тръгна толкова бързо.

— А и децата имат още две седмици до ваканцията — додаде Рина.

Блейк Уейнрайт обаче не прие отказа им. Държа прочувствена реч за това, как престоят във фермата и близкият поглед върху това, какво е нужно за подготовката на един кон за най-голямото надбягване в Америка, би било преживяване, което децата никога няма да забравят, ако ги пуснат да заминат сами. Калвин Редфърн избухна в смях.

— Вижте, аз съм горещ привърженик на пътуването като образователно средство и съм сигурен, че Роб и Рина мислят по същия начин, но в училище си има правила и няма да ги нарушим само защото ви се струва, че никой, освен Тарик, не може да помогне на коня ви да спечели надбягването.

— Ако училищното ръководство се съгласи да освободи Лора и Тарик, а съпругата ми ги обучава по няколко часа на ден у дома, както прави с Кит, ще помислите ли над предложението ми и да ги пуснете да пътуват с мен за Америка? — не се предаваше американецът.

— Няма шанс да убедите училищното ръководство да го направи! — увери го Рина. — Директорката, мисис Лечуърт, е непреклонна по тези въпроси.

— Но ако се съгласи, ще ги пуснете ли?

Роб се усмихна.

— Не виждам причина да не го направя. Тарик ще бъде в стихията си във ферма за коне, особено ако Лора е с него.

Калвин Редфърн също се съгласи. Като бивш главен инспектор лесно можеше да провери семейство Уейнрайт. Вече беше установил, че те са една от най-популярните двойки в конните надбягвания, известни с честността си и добрината си към конете. Не че имаше някакво значение. И той като Рина беше убеден, че училищното ръководство никога няма да разреши децата да пътуват преди края на срока.

Не беше взел предвид обаче силата на чековата книжка на господин Уейнрайт. На сутринта Уейнрайт отишъл в училището с щедро дарение за построяване на нова библиотека. Малко по-късно мистър Гилбърт, учителят на Лора, я информира тихичко, че двамата с

Тарик получават специално разрешение да заминат за Кентъки. После им помрачи радостта, като им връчи огромна купчина домашни, които да сложат в куфарите си.

Решено бе, че Блейк Уейнрайт ще пътува с Лора и Тарик до Шарлот в Северна Каролина, след което ще остане на летището да чака Злати. Конят щеше да пристигне със следващия полет и трябваше да мине ветеринарни проверки, които можеха да продължат с часове. Господин Уейнрайт щеше да измине останалата част от пътя до Кентъки с фургона на Злати. Макар да беше малко вероятно маскираните нападатели да направят нов опит за кражба, всички смятаха, че е по-безопасно и по-приятно децата да продължат със самолет до Лексингтън. Стюардесата щеше да се грижи за тях, а на летището щеше да ги посрещне Кристин — съпругата на Блейк.

По-безопасно и по-приятно ли? На девет хиляди метра височина сред гръмотевична буря?

С крадци или без крадци, в този момент на Лора ѝ се искаше с Тарик да бяха тръгнали със Злати и господин Уейнрайт с фургона. Бурята се усилваше с всяка минута.

За да се разсее, тя се опита да си представи Кит — внучката на семейство Уейнрайт. Дали ще е приятелски настроена, или пък ще е надута? Лора цял живот си бе мечтала за по-голяма сестра и когато за пръв път чу за Кит, за миг си представи как двете с американското момиче се забавляват като истински сестри. Разумът ѝ обаче подсказваше, че това е малко вероятно.

Представяше си Кит хубава и изискана — точната противоположност на самата себе си. Лора обикновено ходеше с протрити дънки и стар суитшърт. „Родена на седлото“, така каза господин Уейнрайт. Сигурно си има собствено красиво бяло пони с дълга, копринена грива и стаята ѝ е цялата в розички. Вероятно щеше да им е благодарна, че са помогнали за спасяването на Злати, но едва ли щеше да приеме сериозно идеята на дядо си да помогнат на Благородния воин да спечели Дербито.

Докато самолетът подскачаше и се накланяше под поривите на вятъра, Лора се отърси от тревожните мисли.

— Представи си, Тарик! Утре сутринта всички в училище ще седят по чиновете си и мистър Гилбърт ще ги мъчи със скучната

алгебра, а ние ще се събудим във ферма за коне. И всичко това — благодарение на теб!

В този момент изтрещя силна гръмотевица и самолетът така се разтресе, че сякаш щеше да се разпадне. Всички подскочиха, а изплашената жена зад децата се разрида още по-силно. Тарик стисна ръката на Лора.

— Не ми благодари, докато не кацнем в Лексингтън. Все още не сме стигнали.

— О, ще стигнем! — отвърна решително Лора. — Няма как да не стигнем. Откакто едва не катастрофирахме в преобърнатия фургон, имам странното чувство, че всичко, което ни се случва, не е случайно. Сякаш никой друг, освен нас, не би могъл да открие Златния вихър и да го спаси... Сякаш ни е писано да дойдем тук, в Америка.

— Като предопределение?

— Да. Като съдба.

Тарик стисна здраво облегалката на седалката, докато самолетът се клатеше и мятеше във въздуха.

— Знам точно какво имаш предвид. Тъкмо то ме кара да се чудя...

Лора почувства прилив на адреналин.

— Какво се чудиш?

— Какво ни е приготвила съдбата...



## 7.

— Добре дошли в страната на сините треви! — възкликна Кристин Уейнрайт, като видя двете деца, които стояха замаяни и треперещи в залата за пристигащи на летището в Лексингтън. Високата и елегантна жена в морскосин костюм стисна подчертано официално ръцете на Лора и Тарик, след което спонтанно ги прегърна.

— Не ми изглежда подходящо да се държим официално, след като имам чувството, че вече ви познавам — заяви тя. — Съпругът ми разказва толкова възторжено за вас, че ви приемам като свои приятели. Толкова сме ви задължени! Ако вие и мистър Редфърн не бяхте спасили Злати... просто не искам да мисля какво щеше да се случи... Сигурно Блейк ви е казал, че този кон ни е като дете. Всички коне са част от семейството, но Злати и Благородния воин — малчуганът ни за Дербито, заемат много специално място в сърцата ни.

Мисис Уейнрайт имаше същия провлачен и мелодичен акцент като съпруга си. Посребрената ѝ руса коса беше вдигната на кок, а усмивката ѝ беше топла и приветлива. Внучката ѝ, Кит, не се виждаше наоколо.

— Как пътувахте? — попита притеснено тя. — Надявам се, че не е друсало много заради бурята?

На Лора сърце не ѝ даваше да каже, че през по-голямата част от полета са треперили за живота си, че краката им още треперят и все още им се повдига.

— Беше чудесно! — излъга хладнокръвно тя. — Малко друсаше, но не беше страшно.

— Никакви проблеми! — усмихна се насилено и Тарик.

Кристин се засмя.

— Изглежда съпругът ми е прав — за вас двамата няма много страшни неща. Внучката ми Кит с нетърпение чака да се запознаете, но се наложи да си остане у дома и да довърши домашните си. Сигурно сте уморени. Хайде да вървим! Ферма „Флийт“ ви очаква!

\* \* \*

Лора се отпусна на пружиниращата седалка на кадилака и едва тогава осъзна колко е изтощена и измръзнала. Изпита облекчение, че Кристин пусна парното. Пътят до фермата мина като в мъгла. Отминаващата буря беше нашарила небето във виолетово и жълто. То висеше ниско над белите линии на оградите, които очертаваха съвършените като в картина домове на най-забележителните състезателни коне в Америка.

— Двойните огради държат жребците вътре, а кобилите и малките кончета — отвън, или обратното — обясни Кристин.

Тарик беше притиснал чело в прозореца, защото не искаше да изпусне нищичко.

— Защо на това място? — попита той, докато подминаваха ферма след ферма с изумруденозелени пасбища, в които пасяха красиви лъскави червеникавокафяви, алести и сиви коне. Пухкави жребчета с невъзможно дълги крака припкаха буйно насам-натам. — Защо щатът Кентъки се е превърнал в едно от най-известните места по света за отглеждане на състезателни коне?

— Тайната е в кентъкските сини треви. И преди да ме попитате защо не са сини, ще ви кажа, че името им идва от мъничките им сини цветчета, които се появяват, ако ги оставим да израснат до пълната си височина, което рядко се случва. Тази трева е богата на калций. От нея конете получават хранителни вещества, които изграждат здрави кости и железни мускули.

— Това ли има Благородния воин? — любопитства Лора. — Железни мускули?

Кристин се усмихна.

— Да, както и голямото сърце на баща си. Също като него, той е готов да се раздаде докрай, а после да бръкне вътре в себе си и да намери още за даване. Много е мил, макар че на хората, които са го виждали как се състезава, им е трудно да повярват. На хиподрума той е огън и стръв. Извън него е нежен и любвеобилен като лабрадор. Но е и плах, и раздразнителен. Затова Блейк толкова настояваше да дойдеш, Тарик. Ако режимът на Воина се наруши, той става плашлив като малко момченце. Откакто Раян е в болница, Воина изобщо не се

чувства добре и тренировъчните му резултати са лоши. Съпругът ми се надява, че ти ще успееш да го накараш да тича с всички сили на Дербито.

Кристин замълча, намали скоростта, заби и спря пред висока желязна порта. На голяма табела със завъртени букви пишеше: „Ферма Флийт“.

Портата се отвори с леко бръмчене. От другата страна се откри павирана алея, оградена с красива бяла ограда.

За Лора най-хубавото във фермите, което ги правеше незабравими и привлекателни, бяха цветните конюшни. Във „Флийт“ имаше две конюшни. Тази на кобилите и кончетата беше кремава със зелен покрив и червени кепенци, а на жребците — черна с бели кепенци и червена кула. Конюшната на жребците се издигаше на едно възвишение и се очертаваше гордо на буреносното небе.

Колата бавно се приближи до нея. Отвътре излезе млад мъж с бейзболна шапка и започна да облива с вода един червеникавокафяв кон. Кристин махна с ръка на мъжа да се приближи, но той само докосна козирката на шапката си и с намусена физиономия продължи заниманието си. Колата отмина и когато Лора се обърна назад, видя, че мъжът изпитателно ги наблюдава. Напомни ѝ на изплашен, готов да нападне териер.

— Това един от конярите ли беше? — попита Лора.

Кристин поклати глава.

— Това е Кен, тренировъчен ездач на Благородния воин. Помага ни да се грижим за някои от конете, докато Раян е в болница. Двата са близки приятели. Кен беше много разстроен от похищението на фургона и нападението над Раян и шофьора. Обвинява себе си за случилото се. Трябвало и той да е с тях, когато тръгнали да водят Злати на преглед във ветеринарната клиника, но той се измъкнал, за да гледа футболен мач. Като разбра, че Раян е пребит почти до смърт, а Злати — откраднат, Кен беше направо смазан. — Кристин стисна устни. — Понякога е малко кисел... Не взимайте присърце всичко, което казва. Всъщност той е добро момче.

Кадилакът се плъзна по хълма и спря пред притъмнял от бурята двор, в който искряха цветовете на розови, лилави и жълти рододендрони и азалии. Пред тях се издигаше бяло имение, обградено от най-високите дъбове, които децата бяха виждали някога. Предната

врата беше поне два пъти по-висока от тази на къщата на „Океански изглед“ 28. В тежкото дърво беше инкрустирано рисувано стъкло, изобразяващо крилатия кон Пегас. Бели колони придаваха колониална атмосфера на верандата, покрита със сиви плочки.

Лора слезе сковано от колата и вдигна поглед към къщата.

— Красива е! — каза тя с възхищение. — Мисля, че това е най-прекрасното място, което някога съм виждала.

За миг в очите на Кристин като че проблеснаха сълзи, но веднага изчезнаха.

— И аз мисля така. Затова е толкова трудно... това, което трябва... Истината е, че от представянето на Благородния воин на Дербито зависи дали ще успеем да запазим фермата.

Тя се обърна към Тарик, който тъкмо сваляше куфарите от багажника на колата.

— Съпругът ми не ми каза много за твоето минало, миличък. Как така толкова млад си станал такъв специалист по конете?

Бенгалското момче остави един куфар и се усмихна топло.

— Не съм специалист.

Загорялата кожа на Кристин побледня, но тя рече бодро:

— Подозирам, че се подценяваш. Винаги ли е толкова скромнен, Лора? Предполагам, че имаш доста опит в грижите за конете, язденето или лечението им? Блейк мисли, че ти си английският еквивалент на „говорещия с конете“.

Тарик я погледна с ясните си кехлибарени очи.

— Научих нещичко за конете през последните месеци, откакто живея с приемния си баща, който е ветеринар, но никога не съм яздил и Злати е първият кон, когото докоснах. Определено не умея да говоря с коне, кучета или каквито и да било животни. Те, изглежда, просто ме харесват, това е всичко.

— Харесват те? — Внезапно върху Кристин сякаш се стовариха всичките ѝ шейсет и осем години. — Ами ти, Лора? Моля те, кажи ми, че умееш да яздиш страхотно или си прекарала стотици часове в гледане на надбягвания или в конни бази. Моля те, кажи ми, че поне ти си завършена ездачка!

— Не съм — призна Лора, колкото и да ѝ беше неприятно да я разочарова. Макар да познаваше мисис Уейнрайт едва от няколко часа, беше започнала да я харесва също толкова много, колкото и съпруга ѝ.

— Знам за конете по-малко и от Тарик и никога в живота си не съм яздила. Единственото, за което ме бива, е да решавам загадки и да намирам улики. Съпругът ви, изглежда, смята, че това може да се окаже доста полезно тук.

— Загадки? Улики? Мили боже, звучи ми като от детективски роман! — Кристин се облегна на една от колоните. — Точно когато си мислех, че нещата не могат да станат по-зле, съпругът ми залага бъдещето на фермата в ръцете на две деца, които едва разпознават муцуната на коня от опашката му.

## 8.

Лора се събуди и се огледа объркано. Мислеше, че е в леглото си на „Океански изглед“ 28, но стаята беше по-тъмна от обичайното и тя уплашено посегна към Скай. Той обикновено спеше в краката ѝ, като заемаше доста голяма част от леглото. Щом си спомни, че се намира в Кентъки, далеч от хъското и вуйчо си, които обожаваше, сърцето на Лора така се сви, че очите ѝ се изпълниха със сълзи.

В стаята проблесна светкавица и за миг освети дъбовото легло с балдахин, люлеещия се стол и подредените в една витрина купи и снимки от Дерби Кентъки. На стената отсреща имаше снимка на сияещото семейство Уейнрайт, позиращо със Златния вихър след победата му в Дербито. Мощната му алеста шия беше окичена с прочутия гирлянд — четиристотин рози, защити върху зелена коприна. Заради този гирлянд понякога наричаха състезанието „Надбягването за розите“.

Над шкафчето беше закачена рамка с изрезка от вестник — статия за победата на Злати, озаглавена: „Вълнения в Кентъки: Златния вихър се доказва с победа в Дербито!“.

На снимката алестият жребец беше уловен с изпънати крака, а всичките му мускули изпъкваха. И четирите му копита бяха във въздуха, сякаш летеше. Репортерът описваше надпреварата като „две най-вълнуващи минути в спорта“.

Дъждът трополеше по прозореца. Лора попипа нощното шкафче за часовника си. Не го откри, но нямаше сили да го търси, нито имаше желание да светне лампата. Колко ли е часът — полунощ? Или два часа? Три и половина? Нямаше ни най-малка представа.

Зачуди се дали Тарик, който спи в съседната стая, също е буден и ако не, дали би имал нещо против да го събуди и да му каже, че ѝ е мъчно за вкъщи и иска да си побъбрят. Едва ли щеше да ѝ откаже. Въпреки кошмарното си детство в кариерата в Бангладеш — пращен ад, причинил смъртта на майка му и баща му, Тарик беше най-отзивчивото и добросърдечно момче, което познаваше.

Тъкмо понечи да почука на вратата му, когато чу шум от автомобилен двигател. Приближи се на пръсти до прозореца и надникна в дъждовния мрак. Злати и Блейк Уейнрайт пристигаха след дългото си пътуване от Северна Каролина. Спалнята ѝ се намираше на втория етаж и тя виждаше добре конюшната и камиона. Три фигури в черни дъждобрани сновяха в белия триъгълник на фаровете. Заради разстоянието и проливния дъжд не можеше да различи лицата им, а и качулките ги скриваха.

Един от мъжете свали рампата на камиона, а друг отвърза коня. Докато жребецът пристъпваше внимателно по нея, светлината попадна върху алестата му кожа. Скоро и конят, и хората се скриха в конюшната. След секунди камионът потегли и се отдалечи по алеята.

От конюшната излезе най-високият от тримата мъже и тръгна нагоре по хълма към къщата. Лора зърна под качулката бялата коса на Блейк Уейнрайт и се зарадва, че двамата с коня се прибраха живи и здрави у дома.

Изведнъж я налегна умора и тя се върна в леглото. Потъна в матрака, сякаш погълната от облак. Унесе се още преди главата ѝ да докосне възглавницата.

Събуди се след часове или може би минути.

Очите ѝ се отвориха от призрачния проблясък на светкавица. Все още беше тъмно като в рог. Отново протегна ръка към Скай и болезнено се сви, като си спомни, че е в Кентъки, далеч от дома. Зачуди се колко е часът и протегна ръка към часовника на нощното шкафче. Едва тогава се сети, че вече е правила абсолютно същото. Беше се събудила по-рано през нощта и беше видяла как се връщат Злати и Блейк Уейнрайт.

Валеше тих дъжд. През мелодичното ромолене дочу шум от двигател. Тя скочи от леглото и изтича към прозореца. Един камион се приближаваше към конюшната на заден ход. Около него се суетяха три фигури с черни дъждобрани и качулки. Един от мъжете се качи в камиона и излезе оттам с алест кон.

Лора се обърка. Беше или не беше видяла как разтоварват Злати по-рано същата нощ? Нима беше сънувала? Или пък сега сънува?

Ощипа се силно. Не! Определено беше будна. Едва ли семейство Уейнрайт имаха два алести коня, които пристигат посред нощ. Единственото смислено обяснение бе, че сигурно е сънувала преди

това. Много странно, че сънят ѝ бе толкова ярък и точен — буквално предчувствие. Не беше трудно да повярва, че въображението ѝ може да си измисли алестия жребец, с когото бе прекарала цяла седмица в Корнуол, но откъде би могла да знае, че мъжете ще носят черни дъждобрани? А и камионът беше същият.

Мъжете се скриха в конюшната. После се случи нещо странно. Изведоха алестия кон и отново го натовариха в камиона. Вдигнаха рампата, червените стопове изгаснаха и камионът тихо се отдалечи.

Лора гледаше удивено конюшната. Освен тихия дъжд не се чуваше и звук. Главата ѝ беше замаяна от умора. Какво се случи току-що? Защо мистър Уейнрайт доведе Злати у дома? Само за да го отпрати отново нанякъде? Или пък вторият алест кон беше съвсем друг? Ако е така, какво означава всичко това? Сънуваше ли, или не? Колко време беше изминало между пристигането и заминаването на коня?

Лора се върна в леглото. Виеше ѝ се свят и сънят я повали. Отказа се да се мъчи да държи клепачите си отворени и се предаде на уютната прегръдка на матрака.

После чу тих звук. На вратата се появи сянката на Тарик.

— Лора, будна ли си?

Тя веднага се изправи. Изведнъж ѝ хрумна, че това, което видя, може да е кражба. Защо иначе мъжете с качулки биха отпътували с алест кон? Не беше видяла бялото петно на челото му, така че не можеше да е сигурна, че е Златния вихър, но определено конете бяха еднакви на цвят — като червеникавокафяви листа в разгара на есента.

— Тарик, видя ли камиона, който току-що потегли?

Момчето седна на ръба на леглото. Гласът му беше пресипнал от умора.

— Какъв камион? Това ли ме събуди? Помислих, че е гръмотевица.

Лора бързо му разказа какво е видяла. Но докато се опитваше да обясни какво се е случило, осъзна колко абсурдно звучи. Кон, който може да е бил, а може и да не е бил Злати, беше пристигнал в някакъв момент от нощта. След време друг кон или може би същият беше отведен нанякъде. Може би това беше обир, а може би Лора просто беше сънувала.

Тарик изглеждаше скептичен.

— Има ли изобщо част от историята, в която си сигурна?



Лора се замисли.

— Определено видях мистър Уейнрайт да върви към къщата, след като пристигна първият кон, и определено видях как отвеждат друг кон или същия... Поне така мисля.

— Но не си напълно убедена, че не си си въобразила нещо?

Лора се възмути.

— Бях съвсем будна, когато откараха втория кон. И ти го знаеш, защото ме видя как веднага ставам от леглото, щом влезе.

— Нищо подобно. Повиках те три пъти, преди да отговориш.

Лора се отпусна на възглавниците.

— Не ми вярваш!

Той подръпна ръкава на пижамата ѝ.

— Вярвам ти! Наистина! Просто... самата ти не си сигурна какво се е случило.

Чертите на лицето му бяха станали по-ясни. Зората надничаше през пролуката в завесите. Отвън весела птичка празнуваше края на дългата дъждовна нощ.

— Ами ако всичко, което съм видяла, е било истина? — попита Лора. — Злати пристига и камионът си тръгва, по-късно същият или идентичен с този камион се връща с друг алест кон. Малко след това отпътува с алест кон, който може да е бил Злати, а може и да не е бил той. Какво означава това?

— Че вероятно си права — Злати или някой от другите жребци е бил откраднат.

Лора седна в леглото.

— Какво ще правим?

Всъщност вече знаеше какво трябва да направят. До леглото ѝ имаше червен паникбутон. Кристин ѝ го показа, когато настани двамата с Тарик по стаите им, и им обясни, че трябва да го използват само в краен, спешен случай, защото не само ще събуди всички в къщата и ще накара шефът на охраната на фермата веднага да дотича, но и ще вдигне на крака местната полиция.

Тя погледна нервно Тарик, протегна ръка и натисна бутона.

## 9.

— Кажи ми пак, защо смяташ, че Злати е бил отвлечен?

Лора знаеше, че Блейк Уейнрайт прави всичко по силите си да прояви разбиране предвид обстоятелствата, особено след като беше спал само два часа и беше изтощен от дългото пътуване през Атлантика. Въпреки това ѝ идеше да пропълзи под масата за закуска и да се скрие. За двайсети път тази сутрин подхващаше накъсания си разказ за събитията от изминалата нощ.

Кристин, на която ѝ беше жал за нея, насърчително каза:

— Блейк си дойде заедно със Злати към два и петнайсет през нощта, така че определено си го видяла. Боя се, че останалото е било сън. Напоследък си имала доста вълнуващи преживявания — два пъти спаси състезателен кон шампион и прелетя през половината свят. Нищо чудно, че нещата са се пооплели в съня ти. — Тя се усмихна. — Не мисли повече за това. Искаш ли сега една от прочутите гофрети на Анита? Почти нищо не си хапнала.

Слънцето нахлуваше през френските прозорци и пръскаше златни капки по бялата колосана покривка на масата. Уханието на жасмин се сливаше с аромата на кафе и кленов сироп. Събитията от изминалата нощ изглеждаха по-нереални от всякога. Лора дъвчеше нещастно една от гофретите, измайсторени от Анита — латиноамериканската готвачка на семейство Уейнрайт. Беше наистина вкусна, но след няколко залька момчето остави вилицата и ножа. Стомахът ѝ се беше свил на топка. Двамата с Тарик бяха в Кентъки само от няколко часа. Как успя всичко да се обърка толкова много?

Натискането на паникбутон, както и беше очаквала, предизвика истински хаос. Първи в стаята се втурнаха Кристин и Блейк по халати и с чорлави коси. След тях вървеше слабичко, бледо момче с пижама на сини точки. Едва когато светнаха лампите, Лора видя, че „момчето“ всъщност е тийнейджърка с къса, сиво-кафеникава коса, която стърчеше във всички посоки. В бъркотията никой не се сети, че Лора и

Тарик още не са се запознали с Кит, тайнствената внучка на Уейнрайт. Тя не се беше появила на вечеря, а и никой не им обясни къде е.

По време на цялата драма — а нея си я биваше — Кит стоя настрана и не обели и дума, дори когато по алеята долетяха колите на ченгетата със святкащи сини светлини. Полицаяте се втурнаха в имението, крещейки заповеди и обстрелвайки Лора и Тарик с въпроси. В един момент Лора беше сигурна, че всеки момент ще я арестуват.

Най-страшен от всички беше шефът на охраната на ферма „Флийт“ Гарт Лонгбрук — бивш командос от военноморските сили на САЩ. Той беше оплешивяващ мъж в отлична форма и крайно недоволен, че са го вдигнали от леглото едва два часа след като се е мушнал в него.

— Бог да ме пази от любители детективи! — каза той саркастично на достатъчно висок глас, за да може Лора да го чуе, след като претърси конюшните и намери всички осем жребеца, включително Злати, спокойно стоящи в отделенията си. Нямаше дори сноп сено не на място. Благородния воин беше леко развълнуван, но според Гарт Лонгбрук не би могло да е иначе предвид броя непознати, които бяха нахлули в конюшните.

— По кое време видя този предполагаем втори камион? — обърна се той отново към Лора, макар тя вече пет или шест пъти да бе заявила, че няма никаква представа. Лора горчиво съжеляваше, че не намери сили да светне лампата и да открие часовника си, който в крайна сметка се оказа под леглото.

— Ако си бях направила труда да го намеря, сега щях със сигурност да знам дали е имало друг камион, или съм сънувала — прошепна тя на Тарик.

Разбира се, не каза това на Гарт Лонгбрук. А когато го попита дали има записи от камери, които могат да бъдат проверени, той я изгледа със зле скрита неприязън, след което се отдалечи, мърморейки под нос, за да направи точно това. Трийсет минути по-късно победоносно заведе Лора, Тарик и Блейк Уейнрайт в кабинета си и превъртя кадрите от изминалата нощ, за да им покаже, че няма и следа от друг камион, освен този, с който бяха пристигнали Злати и Блейк Уейнрайт.

Колкото повече хора се опитваха да докажат на Лора, че греша, толкова повече тя се убеждаваше, че е права. Беше видяла нещо! Нещо

се беше случило! Единственият въпрос беше какво.

— Колко често се насочва камерата към конюшната? — попита тя, щом влязоха в кабинета на Гарт — безупречно подредено помещение в офис сградата точно до главната къща.

Той се размърда в стола си и я стрелна с поглед, който можеше да вкамени и дърво.

— На всеки десет минути.

— Възможно ли е тогава камионът да е дошъл и да си е заминал в този отрязък от време, без да го хване камерата?

С периферното си зрение Лора забеляза, че Кит рязко вдигна очи. На устните на непознатото момиче като че ли заигра усмивка, но изчезна в мига, в който Лора я погледна.

— Възможно е, но не е вероятно — отговори Блейк Уейнрайт. — Нали така, Гарт? Мъжете в камиона трябва да знаят кога точно започва и свършва всеки десетминутен цикъл. Освен това за тях би било предизвикателство да влязат във фермата през заключената и охранявана с аларма порта, да разтоварят коня и да натоварят друг кон за толкова кратко време. Това би означавало, че става дума за вътрешни хора, което съм сигурен, че е невъзможно.

Шефът на охраната не се и постара да прикрие яда в гласа си.

— Моите уважения, сър, но може ли да напомня, че няма престъпление! Нищо не липсва! Конете са на сигурно място в конюшната. Не е имало никакъв втори камион!

Блейк Уейнрайт се засмя гърлено.

— Съвсем прав си, Гарт, няма престъпление! Но аз съм благодарен на Лора, че ни уведоми, че е сметнала, че има такова. По-добре да се презастраховаме, отколкото да съжаляваме. Това е моят девиз. А сега, не знам за вас, но аз умирам от глад. Кой иска закуска?

\* \* \*

Утринното слънце пропъди бурята, но не подобри настроението на Лора. Тарик постоянно улавяше погледа ѝ и правеше смешни физиономии, за да я разведри, но без успех. Тя изпитваше срам и вина, задето събуди цялата къща и създаде такава суматоха. Но от друга

страна, беше твърдо решена да открие какво наистина се беше случило.

Лора вдигна очи и видя, че мълчаливата Кит я наблюдава внимателно. Момичето бързо извърна поглед, а бретонът ѝ падна като завеса над очите. Беше облечена като каубой — със синя карирана риза, дънки и протрити ездачески ботуши.

— Ще ме извиниш ли, бабо? — обърна се тя към баба си.

Кристин ѝ се усмихна, но в усмивката ѝ имаше и предупреждение — поне така се стори на Лора.

— Ще те извиня, миличка, но само от масата. С дядо ти имаме малко работа. Много ще се радвам, ако разведеш Лора и Тарик из фермата. Сигурна съм, че ще им бъде приятно да поздравят Злати и да се запознаят с Благородния воин.

Кит се намръщи.

— Не може ли Кен да ги разведе? Аз не съм бавачка! Искам да си довърша книгата.

Лора беше потресена от грубостта на момичето.

— С Тарик можем и сами да се оправим — рече бързо тя.

Кристин продължи, сякаш не я чу.

— Кит, съкровище, по-късно ще имаш достатъчно време за четене, а Кен е много зает. Чудесно е, че можеш да се позабавляваш с твои връстници, вместо само с нас, старците.

Лицето на Кит говореше, че по-скоро би пила нектар от жаби, отколкото да се „забавлява“ с Лора и Тарик, но все пак измърмори:

— Да, бабо...

Дядо ѝ протегна голямата си, потъмняла от слънцето ръка и стисна рамото ѝ. Тъглчетата на очите му се присвиха.

— Ей, бобърче, не забравяй, че дължим на Лора и Тарик огромна благодарност за спасяването на Злати. За мен те винаги ще бъдат герои. Няколко часа изгубен съм няма да го променят.

— Да, дядо — измърмори Кит и излезе от стаята, преди той да каже още нещо.

Блейк се усмихна извинително на Лора и Тарик и вдигна ръце.

— Момичетата са си момичета — каза той небрежно, но на Лора ѝ се стори, че е тъжен.

Настигнаха Кит и вече бяха по средата на градината, когато тя внезапно спря. Имаше същите сини очи като дядо си, но без

пламъчето, което правеше неговите толкова привлекателни.

— Да сме наясно! — започна остро тя. — Нищо не ви дължа! Не ми пука за тъпия Злати! Ако питате мен, можеше да си остане отвлечен. Ако баба и дядо нямаше да бъдат съкрушени, нямаше да ми пука и всичките коне да откраднат. Мразя ги! Носят ни само неприятности. И вие не сте никакви герои за мен, а просто двама непознати, които ми пречат да чета и да свиря на китара. Книгите и музиката са единствените приятели, които искам. Колкото по-бързо се върнете откъдето сте дошли, толкова по-добре.

Лора и Тарик я зяпнаха с отворени уста, но се оказа, че Кит още не е свършила.

— А, и между другото, идеята, че някакво си момче, което понятие си няма от коне, може да помогне на Благородния воин да спечели Дербито, е най-идиотското нещо, което някога съм чувала.

Първи се окопиха Тарик.

— Първо, никога не сме се смятали за герои. Много хора помогнаха за спасяването на Злати, ние просто се оказахме двама от тях. Второ, обичаме животните, особено конете и кучетата, така че ние се радваме, че Злати е на сигурно място, дори на теб да не ти пука. Що се отнася до това, дали мога да помогна на Благородния воин да спечели Дербито, съгласен съм, че е откачена идея. След последната нощ дядо ти вероятно също мисли така. Но двамата с Лора много харесваме мистър и мисис Уейнрайт и за нас е чест, че ни поканиха в красивата си ферма. Ако можем да им помогнем, макар и малко с Благородния воин, ще направим всичко по силите си.

Сега беше ред на Кит да се изненада.

— Тъъ... вижте, не исках да кажа... — Тя замлъкна смутено.

Лора кипеше от негодувание. Не можеше да повярва, че това чудато момиче с щръкнала коса и момчешки дрехи току-що им каза право в лицето, че колкото по-рано си тръгнат, толкова по-доволна ще е тя. Лора вирна брадичка и погледна Кит право в очите.

— Съгласна съм с Тарик. Баба ти и дядо ти са чудесни хора и ще направим всичко възможно да им помогнем, независимо дали ти смяташ, че е идиотско, или не. А и няма нужда да се притесняваш, че ще ти пречим да четеш. С Тарик се чувстваме чудесно двамата заедно и нямаме нужда от друг приятел.

Преди Кит да успее да отговори, се чу гласът на Анита:

— Мис Лора! Мис Лора, побързайте! Вуйчо ви на телефона. Казва, че са ги хванали. Хванали лошите хора, които откраднали Злати!

## 10.

Лора вдигна слушалката на телефона в просторната дневна под огромна маслена картина на жокей, хванал поводите на кафяв кон. Толкова хубаво ѝ стана, когато чу милия и спокоен глас на вуйчо си и лая на Скай, че отново ѝ домъчня. Щом чу новините от Калвин Редфърн обаче, бързо забрави собствените си проблеми.

— Току-що ми се обади детектив Уотсън — каза той. — Сметнах, че ще искаш да знаеш, че вече има два ареста, свързани със случая на Злати — баща и двацет и пет годишния му син. Имат международен бизнес за транспортиране на коне, поради което им е било сравнително лесно да прекарат жребеца през Атлантика с фалшиви документи.

— Значи Асовете не са замесени? — беше първият въпрос на Лора.

Вуйчо ѝ се засмя.

— Звучиш почти разочарована. Не, Асовете не са замесени. Според полицията двамата мъже са действали сами. Семейният им бизнес бил пред фалит и те решили, че ако откраднат скъп състезателен кон и пратят искания за откуп, ще успеят бързо да натрупат малко състояние. Не планирали да извеждат коня от Америка, но когато не им платили откупа и им се сторило, че полицията е по следите им, се паникьосали и го качили на самолет за Великобритания. Били на път да го доставят на потенциален купувач, когато пред тях изскочил елен и фургонът се преобърнал. Помислили, че конят е мъртъв, и го зарязали.

— О! — рече Лора, усетила странно разочарование. Би трябвало да бъде щастлива, че загадката за похищението на Злати е разрешена и крадците са зад решетките, но не беше така. Събитията от последните няколко часа не ѝ даваха мира.

— Това значи, че случаят е приключен, Лора — каза твърдо вуйчо ѝ. — Никакво разследване повече. Блейк Уейнрайт току-що ми каза какво е станало през нощта във фермата. Правилно си постъпила,



че си вдигнала тревога, щом си решила, че се извършва кражба, но е очевидно, че това е причинило голямо неудобство на всички. От тук нататък двамата с Тарик не забравяйте, че сте в Кентъки на почивка. Забранявам ви да си пъхате носа в работите на другите. Не искам да търсите тайни там, където няма такива, и да ви се привиждат престъпници, докато почтени мъже и жени се опитват да си вършат работата.

— Да, вуйчо Калвин.

— Не ми казвай „да“, ако не го мислиш.

— Да, вуйчо Калвин... Искам да кажа — не, вуйчо Калвин...  
Разбира се, вуйчо Калвин.

Той въздъхна.

— В такива моменти ми се иска двамата с теб да не си приличахме толкова много. Е, какво, ще трябва да ти повярвам. Искаш ли сега да кажеш „здрасти“ на Скай?

\* \* \*

Щом Лора излезе навън, видя Тарик и Кит да стоят на няколко метра един от друг и да мълчат. Американката свъсено тръгна към конюшната на жребците. Без да й обръща внимание, Лора разказа на Тарик новините за залавянето на похитителите на Злати. Кит се преструваше, че изобщо не й пука, но в момента, в който Лора свърши, се обърна и каза:

— Слава богу! Сега всички ще спрат да говорят само за Злати и животът може да си продължи нормално.

Почти бяха стигнали до конюшната, когато Лора забеляза отблясък на слънчеви лъчи по метален предмет близо до мястото, на което бяха паркирани камионите през нощта. Тя се наведе и го вдигна. Беше парче от нещо сребърно. Напомняше на чавка или част от буква — като „V“ или горната част на „A“. Лора го пъкна в джоба си. По всяка вероятност не беше важно, но човек никога не знае. Най-обикновените неща можеха да се окажат съществени улики.

Почувства се виновна, като се сети за обещанието, което даде на вуйчо си. Но си спомни, че според всички възрастни през миналата нощ не е имало никакви тайнствени кражби. „Няма никакво

престъпление!“, бе заявил категорично Гарт Лонгбрук. А щом смятат така, със сигурност никому няма да навреди, ако Лора огледа повнимателно какво се случва зад кулисите на ферма „Флийт“. Ако няма нищо незаконно, малко любопитство надали може да се брой за разследване. Няма нищо лошо в здравословния интерес към нещата.

В светлата, просторна конюшня имаше дузина чудесни, чисти отделения. Четири от тях бяха празни, а над останалите стърчаха изваяните глави на едни от най-добрите чистокръвни коне в цяла Америка. Животните обърнаха тъмните си любопитни очи към децата. Кит им представи конете един по един, но стоеше колкото може подалеч от тях. Лора и Тарик галеха кадифените им муцуни и възторжено се захласваха по елегантните им мускулести фигури, а тя стоеше отзад странно умислена.

Злати беше в осмото отделение. Той веднага ги позна и изпръхтя от удоволствие. Изглеждаше изумително добре, като се има предвид какво бе преживял.

— Ако страда от часовата разлика, добре го прикрива — пошегува се Тарик.

От офиса до конюшната излезе Кен, който беше още по-намусен от вчера. Като видя Кит, той леко повдигна вежди, но не каза нищо.

— Това са Лора и Тарик — представи ги Кит. — Искат да се запознаят с Благородния воин. Дядо казва, че ако Раян не излезе от болницата по-рано от очакваното, Тарик ще се грижи за Воина до Дербито.

Кен изобщо не обърна внимание на Лора и хвърли един презрителен поглед към бенгалското момче.

— Така ли? И какъв опит имаш в гледането на първокласни състезателни коне, хлапе?

— Никакъв — призна Тарик, като се почувства доста глупаво. — Но съм свикнал да се трудя упорито и уча бързо.

Кен сви рамене.

— В такъв случай можеш да започнеш веднага.

— Чудесно, оставям ги на теб — рече Кит и изчезна, преди някой да успее да възрази.

Кен отвори вратата на офиса — малко, уютно помещение, изпълнено с аромат на прясно смляно кафе. На слънчевия перваз на прозореца се беше изтегнала черно-бяла котка. Стените бяха покрити

със снимки от надбягвания. На масата седеше млад мъж с рошава руса коса почти до раменете и жонглираше с многоцветни бонбони. До него имаше разгърнат вестник на чужд език.

— Гледай Мич Рейдън да не те хване — обърна се към него Кен. Младежът скочи на крака, широко ухилен.

— В какво да ме хване?

Лора премигна. Бонбоните бяха изчезнали.

Младежът се приближи с протегнатата ръка.

— Казвам се Иван и чух, че вие мис Лора и мистър Тарик. Много сме задължени вас, че намерихте Злати. Дължници сме вас. Ако има нужда от нещо, каже на Иван. — Той смигна на Лора. — Ако каже на Кен, не чакайте със затаен дъх.

— Много смешно — намръщи се Кен. — И доста щедро като за най-мързеливия човек във фермата. А после се чудиш защо Мич те тормози. Къде е онова яке? Оставих го на облегалката на стола.

— Може Мич прибрал в шкафче. Той луд за подреждане — нали така казвате във ваш'та страна? — Иван заотваря поредица от шкафчета и чекмеджета. Най-накрая намери якето и го връчи на Тарик с ослепителна усмивка. — Много голямо, но можеш навиеш ръкави.

На якето пишеше „Ферма Флийт“, а на гърба имаше галопиращ кон, изрисуван в бяло. Лора беше повече от сигурна, че мъжете и в двата камиона носеха дъждобрани със същите емблеми. Беше ги видяла отдалеч и през проливния дъжд, но разпозна формата.

Тарик почти изчезна в якето, но се усмихна смело, а Иван му нави ръкавите.

— Нямах ли работа, Иван? — попита Кен.

Младежът козирува насмешливо.

— Йес, капитане! — После се усмихна ослепително на децата. — Помнете какво казал. Трябва нещо, питайте за Иван. — И след тия думи изчезна.

Кен ги придружи до последната клетка в редицата. Благородния воин стоеше в дъното с прибрани уши и вдигнат крак. Кристин го беше описала като мило и дружелюбно същество, но на Лора ѝ изглеждаше отегчен и кисел.

— Ще видите, че е много по-дребен от баща си Злати — каза Кен. — Малък, но съвършено оформен. Това е, защото е близък — нещо нечувано в надбягванията. Има брат близък на име Храбреца,

който принадлежи на Нейтън Пери — собственика на съседната ферма. Когато стоят неподвижно, единственият човек, който може да ги различи, е Раян. Има обаче огромна разлика в бързината им. Храбрецът е добър кон, но Воина е истински динамит. Наричаме го „Малката ракета“.

Лора забеляза, че докато говореше за конете, лицето на Кен се оживи и очите му заблестяха. Когато млъкна, намусеното му изражение се върна. Той отвори вратата на конюшната и кимна към Тарик.

— Мислиш, че можеш да помогнеш на Воина да спечели Дерби Кентъки? Ето го. Представи му се!

Тарик погледна притеснено към Лора и влезе в конюшната. Лора го последва, ядосана, че Кен изпитва приятеля ѝ — а не се съмняваше, че той прави точно това.

Благородния воин изпръхтя неспокойно и показа бялото на очите си. Тарик се поколеба.

— Не се страхуваш, нали? — подразни го Кен. — Това не би било добро начало. Коняр, който се страхува от конете.

— Не, не се страхувам. Но се безпокоя, че нещо го притеснява.

— Повечето състезателни коне са като спортистите — обясни Кен. — Разглезени и презадоволени и често си менят настроенията. Трябва да се справиш с това. Но не се притеснявай за Воина. Той е едно котенце.

Тарик направи още крачка напред и кестенявите уши на Благородния воин се залепиха за главата му. Момчето отново се поколеба. Кен пусна още някаква подигравка. На Лора ѝ беше на върха на езика да каже: „Нещо не е наред. Не мисля, че трябва да стоим тук“, когато конят избухна.

Той изцвили разярено, изправи се на задни крака и зарита с предните. Тарик и Лора едва успяха да изскочат през вратата, преди жребецът да се спусне към тях с оголени зъби. Лора усети как челюстите му тракнаха на милиметри от ръката ѝ. Конят се обърна и се опита да изрита Тарик. Кен дръпна момчето и залости вратата за част от секундата. Воина изтрополи с копита по нея и изцвили яростно.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Блейк Уейнрайт.

Кит стоеше до него с разширени от ужас очи, а до тях имаше един нисък, жилав мъж с кафяво лице и блестящи черни очи. Лора се

зачуди дали това не е треньорът Мич Рейдън.

Блейк Уейнрайт се обърна към Кен:

— Ако Воина се нарани, няма да може да тича в Дербито и с нас е свършено. Разбираш ли това? Свършено!

Кен изглеждаше шокиран.

— Много съжалявам, сър! Не знам какво да кажа. В момента, в който Тарик и Лора влязоха в конюшните, Воина обезумя. Сякаш искаше да ги убие.

Мич Рейдън се приближи.

— Очевидно момчето не може да се грижи за него. Щом Кен няма време, ще накарам Иван да се захване.

— Нищо подобно! — отвърна Блейк Уейнрайт раздразнено. — Воина нещо се е уплашил. Хайде, Тарик, двамата ще влезем в конюшните. Свали това глупаво яке. Много ти е голямо и само ще ти пречи. Кристин ще поръча дрехи с логото на фермата за двама ви с Лора. Ще се чувствате по-удобно в нещо по мярка. Знам, че си се стреснал, но повярвай ми, Благородния воин е мил като котенце. Нека ви запозная.

Тарик подаде якето на Лора и очите им се срещнаха. Тя видя, че приятелят ѝ не гори от желание да се срещне отново с жребеца.

Блейк отвори вратата.

— Просто се приближи към него със същата увереност, с която отиде при Злати.

Момчето пристъпи в конюшните и заговори с тих и спокоен глас. Конят трепереше, по мускулестото му тяло се стичаха струйки пот, но не се опита да го нападне. Тарик продължи да се приближава. Предпазливо сложи ръка на шията на коня. Благородния воин се напрегна. Обърна глава и изпръхтя от страх. Муцуната му докосна гърдите на Тарик. Момчето галеше красивата му глава с нежните си ръце. Воина се отпусна. Накрая въздъхна шумно и сякаш цялото му напрежение изчезна.

Блейк Уейнрайт също се засмя облекчено.

— Ето! Нали ви казвах? Създадени са един за друг!

През следващия половин час под зоркия поглед на Блейк Кен показваше на Тарик как да се грижи за коня. Кит отново изчезна, а Мич се извини, че трябва да се заеме с посрещането на една нова кобила. Лора стоеше облегната на вратата на конюшните, горда с

приятеля си. Малко момчета биха имали смелостта да се върнат в конюшната след случилото се, но той го направи без никакво колебание.

В същото време не можеше да спре да се чуди колко бързо се промени конят. Без никаква причина прекрасното животно за секунди се преобрази от див мустанг в кротко ангелче. Какво се бе случило? Единствената разлика бе, че втория път Тарик беше без яке.

Блейк, Тарик и Кен бяха погълнати от грижите за коня. Лора се отдръпна и разгледа якето. Изглеждаше ново и чисто. Кен беше облечен със същото, а Благородния воин не трепна и с ухо. Тя импулсивно го вдигна към носа си и едва не се задави. Десният ръкав миришеше силно на нещо... но на какво?

Лора се опита да се сети. Напомняше ѝ на нещо... Напрягна мозъка си. Изведнъж ѝ проблесна. Отделението за големи котки в зоопарка близо до „Горски поляни“. Едно приемно семейство я бе водило там, когато беше на девет. Тя стоеше пред клетката на лъва и вдишваше силната миризма — миризма, за която беше убедена, че е естествена и дори прекрасна в африканските савани, но тук, в затвореното помещение, беше отблъскваща и непоносима. Тогава, при вида на отчаяните лъвове, треперещи от студ в лютата британска зима, Лора се разплака и за нея тази миризма се превърна в миризма на нещастие.

Но как предполагаемо чисто яке в коневъдна ферма в Кентъки може да мирише по този начин? И най-вече, защо?

Конете изпитват инстинктивен ужас от големи котки — техния основен враг в природата. Ако някой нарочно е втрил вещество с миризма на лъв или нещо подобно в якето, може да има само едно обяснение — че е искал да спласи коня и този, който носи якето. Но кой кон и кой човек са предполагаемите жертви? Взеха якето съвсем случайно от шкафа. Нямаше основание да предполага, че някой е знаел, че именно Тарик ще го облече и ще се стресне дотолкова, че да откаже да помага на Благородния воин?

Лора се замисли дали може да занесе тайно якето в стаята си и да го държи там, докато ѝ се удаде възможност да го огледа по-внимателно, но преди да ѝ хрумне как да го направи, се появи Кен.

— Свърши ли с това? — кисело попита той и грабна якето от ръцете ѝ.

Лора нямаше как да възрази, без да създаде подозрение. Тя намръщено изгледа младежа, който се скри в офиса. Беше прекарала във ферма „Флийт“ по-малко от денонощие, но едно й беше кристално ясно. Тук има много повече въпроси, отколкото отговори.

## 11.

— Няма да ги заведе на езда и за всичкия чай в Китай! — заяви твърдо Кит.

Лора и Тарик, които стояха пред трапезарията, се спогледаха. Не беше нужно да са ракетни инженери, за да се досетят за кого говори Кит. Предната вечер на масата тя през цялото време мълча, докато Блейк разказваше на жена си за драматичната среща на гостите с Благородния воин. Припомняйки си поразеното ѝ изражение и внезапното ѝ тръгване от конюшните предната вечер, на Лора ѝ хрумна, че в поведението на това момиче може би се крие нещо повече от това, което се вижда.

„Нямаше да ми пука и всичките коне да откраднат — беше казала тя по-рано. — Аз ги мразя. Носят само неприятности.“

Какви неприятности, питаше се Лора. Дали има нещо общо с финансите на фермата? И защо момичето толкова ненавиждаше конете? Кристин им беше казала, че родителите на Кит са разведени. Майка ѝ имала много напрегната работа и почти през цялото време пътувала, а баща ѝ рядко се появявал. Момичето явно беше отгледано от баба си и дядо си, които обожаваше. Но на Лора ѝ беше много чудно, че не е наследила любовта им към конете. Мразеше дори да докосва животните.

Лора и Тарик влязоха в трапезарията, но Кит изобщо не се смути, макар да бе ясно, че са чули думите ѝ.

Кристин обаче изглеждаше смразена.

— Заповядайте, заповядайте! — покани ги тя, като се насили да се усмихне широко. — Надявам се, че добре сте се наспали. Хапнете си от пухкавите палачинки на Анита. Има домашно масло, сметана и ягоди, а в каничката — кленов сироп.

Докато децата се тъпчеха с планината от палачинки, тя отново повдигна въпроса за ездата.

— Тъкмо казвах на Кит, че бих искала да ви заведе да поездите. Ако ще ви бъде приятно, разбира се.



Кит стисна ядно устни. Кристин я погледна умолително и продължи:

— Кит предпочита да не язди, но може да ви придружи с колелото си. Става ли? — Преди което и да е от децата да успее да възрази или да се съгласи, тя заключи: — Значи уговорено! Кит ще ви чака в десет часа в конюшната на кобилите и кончетата, където държим работните коне. Конете ще бъдат оседлани, а тя ще бъде готова с велосипеда. А сега дали бих могла да ви предложи малко кафе?

\* \* \*

— Жена ми казва, че е голяма срамота — рече Роберто, съпругът на Анита, който се грижеше за кобилите, кончетата и работните коне. Той стегна опасата<sup>[1]</sup> на коня на Лора — красива кобила в цвят паломино.

Лора проследи погледа му и видя Кит, която се приближаваше бавно с велосипеда си. Внезапно момичето слезе и огледа гумата, сякаш притеснена, че е спукана.

— Кое е срамота? — попита Тарик, докато водеше коня си, кафяво-бял красавец, към тях. Беше станал призори, за да се грижи за Благородния воин, но определено сияеше. Нищо не можеше да го направи по-щастлив от общуването с животни.

Роберто подаде поводите на Лора.

— Не е ли срамота, когато най-добрата млада ездачка в Кентъки избира две колела пред кон?

Лора зяпна.

— Кит е добра ездачка?

Роберто изсумтя.

— Не добра, а фантастична! Най-добрата! Преди година и половина стана Изгряващата звезда на годината на ежегодното коневъдно изложение на Кентъки. Другите младежи позеленяха от завист. Тя взе всички трофеи за възрастовата си група. Скачаше като суперзвезда. Но сърцето ѝ винаги я е теглело към надбягванията. Мечтаеше да стане жокей още откак ходеше права под масата. Но вече не иска. Не и след онзи инцидент. Сега... — Той вдигна безпомощно

ръце. — Сега никой не може да я убеди да се качи на кон. Баба ѝ и дядо ѝ се чувстват отговорни. Сърцата им са разбити. Тя им е като дъщеря. Казвам им, че никой не може да чете мислите на коня. Беше инцидент, точка по въпроса.

— А какво се е случило? — попита Лора.

В далечината Кит беше коленичила до велосипеда. После се изправи и го забута обратно към къщата.

Роберто се облегна на перилата на ограждението.

— Упражняваше един кон за мистър Уейнрайт и треньора Мич — започна той с тих глас. — Конят обаче беше много особен — Червеният епископ, фаворит на Дерби Кентъки за предишната година. Много хора, включително и аз, предупреждавахме мистър Уейнрайт, че не е редно да слага момичето на такъв бърз и силен кон, но той винаги отвърщаше, че Кит има най-добрите инстинкти, които някога е виждал. Прав беше. Трудните коне ставаха ангели пред нея — те я обичаха и тя ги обичаше. Вече не, разбира се, но по онова време...

Тарик се приближи.

— Какво се обърка?

Роберто разпери големите си сухи ръце.

— Един бог знае! Кит и Епископа правеха последните дължини в галоп и вече успокояваха темпото, както им нареди Мич, когато конят изведнъж обезумя.

В съзнанието на Лора изникна образът на Благородния воин, който също изпадна в ярост предната сутрин.

— Нещо го стресна ли?

Роберто поклати глава.

— Никой нищо не видя. Може би просто е полудял. Хвърли Кит и се спусна към оградата — той кимна към хоризонта — чак в края на фермата. Отвъд нея има кариера за варовик. Много опасно място. Огромни скали. Никой не ходи там, освен онова глупаво момче Иван. Портата има верига и катинар. Но този ден била отворена. Червеният епископ се подхлъзнал и си счупи крака. Ужасна работа! Ужасна! Кит беше само натъртена, нищо сериозно, но три седмици не каза и дума. Когато най-сетне проговори, рече на дядо си, че тя е виновна за смъртта на Червения епископ и повече не иска да язди. Каза, че мрази всички коне. Обяснявахме ѝ до посиняване, че не е вярно, но тя никого не слушаше.

Той изглеждаше покрусен.

— Двамата бяхме добри приятели. Тя все се мотаеше в краката ми, искаше да си играе с кончетата, караше ме да я уча на разни номера. Сега изобщо не я виждам. Все си седи вкъщи и е постоянно тъжна.

Лора погали кобилката по носа. Сърцето ѝ се изпълни с жал за Роберто и за Кит. Сега разбираше защо момичето страни от конете. Такова преживяване не се забравя лесно.

— Кит каза, че конете били причината за всички неприятности тук.

Роберто я погледна замислено.

— Така ли е казала? Сигурно е права. Червеният епископ беше на съседа ни Нейтън Пери. Двамата с мистър Уейнрайт бяха най-добри приятели, но когато Епископа си счупи крака, Пери реши да съди мистър и мисис Уейнрайт за милиони. Каза, че Блейк и Мич са постъпили безотговорно, като са позволили на дете да язди първокласния му кон. Преди това фермата си беше само на Уейнрайтови. Сега от банката им звънят всеки ден за пари. Блейк и Нейтън вече не си говорят.

— Ами Златния вихър? — попита Тарик. — Щом струва седемдесет и пет милиона долара, не могат ли да го продадат?

Роберто поклати глава.

— Злати не е само техен. Той е собственост на синдикат от много бизнесмени. Уейнрайтови го обичат като собствено дете, но всъщност притежават малка част от него. Тук имахме много обещаващи кобили и кончета, но всички бяха продадени, за да се съберат пари за делото. Повечето от конете, които виждате, само живеят във фермата, но не са собственост на Уейнрайтови. Въпреки всичко парите не стигнаха. Адвокатите, нали знаете, направо ядат пари. Сега цялата надежда на Уейнрайтови е в Благородния воин. Той е единственият състезателен кон, който е само техен. Ако Воина не спечели Дербито, те със сигурност ще изгубят фермата.

Тарик се замисли за парите, които Блейк беше дарил на училището в Сейнт Айвс. Ако парите не му достигат, значи го е направил само защото е очаквал чудо. Стомахът му се сви. Сега разбираше колко огромен е залогът.

Тихо скърцане на спирачки извести пристигането на Кит. Роберто се стресна, осъзнал, че се е разприказвал повече, отколкото трябва.

— Благодаря, Роберто — каза силно Лора, — много ни помогна.

Той се усмихна признателно.

— Няма за какво, мис Лора. Забавлявай се с Меденка. Тя наистина е сладка като мед. Най-милият кон във фермата. А твоят кон, Тарик, се казва Смело сърце. И не само името му е такова. Приятно прекарване!

Кит подпря колелото си на стъпенката за коне. Косата ѝ стърчеше във всички посоки. Носеше скъсани дънки, карирана риза и каубойска шапка. Изобщо не понечи да се приближи до конете.

— Извинявайте, че закъснях. Спуках гума. — Гласът ѝ беше рязък и очевидно ѝ бе нужно голямо усилие, за да се извини. — Готови ли сте?

— Да — отвърна Лора, която вече изпитваше много по-топли чувства към момичето. — Нямаме търпение да се разходим!

---

[1] Опас — кожени ремъци, които минават под гърдите и корема на коня и задържат седлото на гърба му. ↑

## 12.

Каквото и да мислеше Кит за конете и досадните гости, които ѝ пречеа да чете и да свири на китара, тя се показва като превъзходен учител. Тарик и Лора за нула време се научиха да се качват на коня, да държат правилно поводите, усвоиха основите на облекчения тръс. Кит успяваше да им дава повечето инструкции от велосипеда, но все пак се наложи да слезе от него, за да нагласи дължината на стремената.

Сутринта беше студено и мъгливо, но докато яздеа из фермата, облаците се разсеяха и се показва яркосиньо небе. Слънцето приятно топлеше светлата кожа на Лора. Кобилата ѝ Меденка наистина беше същинско чудо. Мила и отзивчива. Тарик не спираше да се усмихва. На гърба на коня се чувстваше като делфин в море. Петнистият му кон пристъпваше напето и с вирнати уши.

Кит караше напред по песъчливия път край изумрудени пасбища и ги водеше към терена за тренировки с настилки от пясък, изкуствена трева, восък и накъсани гуми, където конете се упражняваха всеки ден. Внезапно иззад една каменна стена се появи Иван, повел черно жребче. Младежът носеше яке с логото на фермата и широк панталон на жълти и сини точки. Зад гърба му се разнесе ядосан глас:

— За нищо не ставаш, мързеливецо! На ръба си да ми скъсаш нервите. Още една грешка и изхвърчаш!

— Привет, приятели! — извика весело Иван и докосна перчема си. — Хей, Кит, страшен кон! По-надежден от този и не се поти!

Кит се усмихна вяло, но си пролича, че не одобрява шегата му.

— Здравсти, Иван! Какво си направил този път, че Мич пак е ядосан?

Младежът се ухили и сви рамене.

— Аз никога нищо не прави. Той става сутрин с дупе нагоре. Да бачкаш с Мич, все едно да закачаш тигър с трън в лапа. Добре, деца, видим се после. Този сладур трябва се движи.

— Иван тренировъчен ездач ли е? — попита Лора. Не можеше да си представи как някой препуска из фермата с тези широки панталони

на гърба на еднотонно животно. Те биха действали като парашут.

Кит се изсмя грубо.

— Иван да язди? Той не може да се крепи и на дървено конче. Не, работата на Иван е след края на тренировката да охлажда конете, като ги разхожда и ги облива с вода. А причината Мич постоянно да го мъмри, е, че Иван всяка свободна секунда жонглира, прави салта или поддържа физическата си форма в старата кариера. Носи си хронометър, защото е обсебен от манията да подобри скоростта си на бягане.

При споменаването на кариерата през лицето на Кит премина сянка. После тя сякаш внезапно си спомни, че не ѝ е забавно, и се сопна надменно:

— Стига сте се моткали! Нямам цял ден за губене. Ще ви покажа пистата и после се връщаме в конюшните. Аз не съм екскурзовод!

Меденка беше станала неспокойна и тревожна. Лора се запита дали пък черното жребче не я е притеснило и погали нежно кобилата по копринената златиста шия. Това моментално подейства, но когато минаха през портата и видяха кръглата писта, Меденка отново стана нервна, особено като чу бръмченето на червения пикап на Мич. Треньорът махна с ръка и се отдалечи към къщата. Беше приключил работата си за сутринта.

Меденка отметна глава и показа бялото на очите си.

— Какво да правя, Кит? — извика уплашено Лора.

Кит беше стигнала с велосипеда до началото на пистата и натисна спирачките с недоволна физиономия. Но щом видя как се държи Меденка, изражението ѝ стана угрижено.

— Спокойно, Лора! Опитай се да не ѝ показваш, че си притеснена. Дръж ръцете си ниско и неподвижно. Не дърпай рязко поводите. Ще се справиш!

Лора обаче не се справяше. Нещо определено не беше наред с кобилата. По хълбоците ѝ се събираше пяна. Ушите ѝ бяха прилепнали назад, тя пръхтеше и искаше да се изправи на задни крака.

Тарик се опита да приближи коня си до Меденка, за да хване поводите ѝ, но Смело сърце отказа да се подчини.

Кит остави внимателно колелото си на земята, за да не стресне още повече кобилата.

— Дръж се, Лора! — каза тя със спокоен, уверен глас, който звучеше много по-зряло за възрастта ѝ. — Не се притеснявай! Няма да допусна да ти се случи нищо лошо, обещавам!

Лесно беше да се каже. Думите едва-що бяха излезли от устата ѝ, когато Меденка се завъртя на място и едва не хвърли Лора от седлото. После скочи и се спусна напред.

Лора зърна уплашеното лице на Тарик, докато прелиташе покрай него, вкопчена в гривата на Меденка. Дърпаше отчаяно поводите ѝ, но без полза. Меденка не се подчиняваше и препускаше по черния път до пистата, сякаш всички същества от пъкъла я гонеха по петите. Летяха все по-бързо и по-бързо. Лора се опита да последва съвета на Кит и да се преструва, че не е уплашена, но нямаше смисъл. Беше ужасена!

Пред тях се показва кариерата. Роберто беше казал, че портата винаги е заключена, но какво щеше да прави, ако сега отново се окаже отворена, също като при инцидента с Кит? Дали Меденка ще усети опасността и ще спре? Или ще тича, докато стигне високите скали, за които бе споменал Роберто, обричайки и двете на гибел? В съзнанието на Лора изникнаха любимите образи на вуйчо ѝ, Тарик и Скай. Ами ако се озове в болница с множество счупвания? Или още по-зле, ако умре и вече никога не ги види?

Тропотът на копитата на кобилата ехтеше в главата на момичето и сякаш се усилваше. Докато приближаваха с бясна скорост оградата, Лора отново се опита да спре животното, но без успех. Видя, че страховете ѝ се сбъдват. Портата беше откряната!

— Не! — извика тя, когато Меденка се мушна през отвора.

Полусвлечена от седлото, Лора едва успя да се задържи и да не падне в един трънлив храст при резкия завой на кобилата. Пред очите ѝ се раззина кариерата със стръмните си скали и бялата пропаст, в която дъждовете бяха образували дълбоки сини вировете. Меденка тичаше като обезумяла към ръба на бездната и изпод копитата ѝ хвърчаха камъчета като искри.

Животът на Лора премина като на лента пред очите ѝ. Щяха да загинат и тя нищо не можеше да направи. Във вените ѝ се промъкна нямо примирение. В този момент в съзнанието ѝ проблеснаха образите на Скай, Тарик и вуйчо ѝ. Не, нямаше да се предаде! Ще се бори до последен дъх да спаси себе си... и Меденка. Момичето хвана поводите с последни сили.

През тропота на копитата чу ехо — насечен ритъм, който ставаше все по-силен. С периферното си зрение видя главата на Смело сърце, точно до хълбока си. Очите му бяха обезумели от страх, но той препускаше с всички сили към пропастта. Лора рискува да погледне настрани. На гърба му седеше Кит и го пришпорваше. Когато главите на конете се изравниха, момичето се пресегна и грабна поводите.

— Дръж се, Лора! — извика то. После дръпна с всичка сила и отклони конете от ронещия се ръб, водейки ги в тесен кръг, докато Меденка позабави ход и накрая спря с треперещи крака.

Кит на мига скочи на земята. Лора падна от седлото право в ръцете ѝ. В този момент се чу грохот и ръбът на скалата, от която току-що се бяха отдръпнали, се срути в пропастта. Камъните затрополиха далеч надолу. Момичетата се гледаха едно друго, без да кажат и дума. Преди да се опомнят, Тарик долетя при тях с колелото.

— Лора, Кит, слава богу, че сте добре! — викна той със сподавен глас и хвърли колелото на земята. След част от секундата трите деца се прегърнаха и захлипаха от облекчение.

Мъжът, който наблюдаваше иззад дърветата, ги видя как се държат едно за друго в здрав кръг.



## 13.

— Предполагам, че инстинктите надделяха.

Часове след героичното спасяване на Лора Кит все още беше вцепенена от случилото се — не защото беше направила невъзможното и беше дръпнала Лора и Меденка от ръба на ронещата се скала, а по-скоро защото беше намерила смелост отново да се качи на кон.

Тарик беше описал качването ѝ на Смело сърце със смях и възхита:

— В един момент гледах как Меденка се отдалечава с милион километра в час и се чувствах тотално безпомощен, в следващия Кит буквално ме свали от седлото. Каза ми да не се притеснявам, защото ще те спаси, ако ще да умре.

— И почти така стана — потрепери Лора. — Никога няма да мога да ти се отблагодаря, че спаси живота ми, Кит! Чувствам се виновна, като си спомня, че самата ти едва не падна от ръба.

Кит се засмя.

— Не се чувствай виновна. Не беше толкова близо. Имаше поне шест сантиметра между нас и пропастта!

Тийнейджърката седеше с кръстосани крака на леглото в разхвърляната си стая с новите си приятели. Да, наистина вече бяха приятели. Нима можеше да бъде другояче след всичко, което преживяха заедно? Кит държеше в скута си акустична китара и разсеяно подрънкваше някаква кънтри песен, докато си говореха. Стаята беше затрупана с книги за загадки и приключения. Преобразяването на момичето беше невероятно. Сякаш някой беше бръкнал в нея и беше светнал лампичка.

Баба ѝ и дядо ѝ бяха поразени от промяната. Един служител беше забелязал как Меденка се спуска напред и се беше обадил по радиостанцията да вдигне тревога. Уейнрайтови бяха дотичали при кариерата, очаквайки да намерят трите деца ранени и страдащи, а вместо това ги завариха да се смеят. Изуми ги един коментар на Тарик, който разказваше на Лора за впечатляващата техника на Кит:

— Качи се на гърба на Смело сърце с един скок и той определено схвана, че ситуацията е спешна. Не можеше да тича по-бързо, дори ако опашката му гореше.

Може би защото на косъм се бяха отървали от най-страшното, сега и тримата бяха щастливи и развълнувани. Всичко им изглеждаше смешно и забавно. Реакцията на Уейнрайтови и Гарт Лонгбрук, който също пристигна веднага с пикапа, очаквайки най-лошото, беше отрезвяваща. Кристин прегърна всички подред. Очите ѝ бяха зачервени и цялата трепереше.

— Слава богу, че сте добре! — не спираше да повтаря тя. — Слава богу, че сте добре!

Блейк се извини на Лора поне сто пъти за поведението на Меденка, за която се предполагаше, че е най-спокойният кон във фермата.

— Не разбирам! — повтаряше той. — Пълна загадка! Единственото, което ми хрумва, е, че може да я е ужилила пчела. Много съжалявам, Лора! Какво ли си мислите двамата с Тарик за нас? Поканихме ви във фермата на спокойна почивка, а дотук преживяхте няколко безсънни нощи, едва не бяхте прегазени от Благородния воин, а Меденка почти те хвърли в пропастта. Не така възнамерявах да ви благодаря, задето спасихте Злати.

Главното притеснение на Гарт Лонгбрук беше, че портата към кариерата отново е била отворена. Гледаше гневно към Лора, сякаш беше виновна.

— Три пъти купувам катинар и три пъти го намирам счупен и свален! — кипеше той. — Ако хвана кой го прави, ще го изгоня от фермата до живот! Веднага щом се върна в офиса, ще се обадя на охранителната компания и ще поискам да поставят камера и аларма на тази част от оградата.

Кристин мислеше да се обади на Роберто по радиостанцията и да го помоли да върне конете в конюшните, но Кит настоя, че тримата с Лора и Тарик ще се справят чудесно. Така Лора откри причината за необуздания ужас на кобилата. Докато сваляше юздите ѝ, от начелника ѝ падна малко шишенце. Кит се беше обърнала да разхлаби опаса и не забеляза, че Лора вдигна шишенцето и инстинктивно го помириша. Беше почти празно, но няколкото капки оранжева течност миришеха

по същия начин, както ръкавът на якето, което бе подлудило Благородния воин. Миришеше на дива котка, на хищник!

Тя го пъхна в джоба си и като сложи отгоре ръката си, забеляза нещо интересно. От топлината пластмасата омекна. Тогава ѝ хрумна, че всичко това е било планирано. Някой беше поставил шишенцето под начелника с намерението, когато конят се сгорещи, то да се отвори и да изтече по носа на кобилата, излъчвайки миризма, която може да накара и най-кроткия кон да обезумее. А и отворената порта към кариерата беше твърде голямо съвпадение. Някой искаше да нарани Лора. Но защо?

Единственото възможно заключение беше, че тя, както и Тарик, представляват заплаха. Тарик — защото притежаваше специална дарба, която може да помогне на Благородния воин да спечели Дербито, а Лора — защото... може би защото имаше славата на първокласен детектив. Това бяха думи на Блейк, не нейни.

„Казах на всички във ферма «Флийт», че ще ни гостува най-добрата детективка във Великобритания — беше се похвалил той с широка усмивка вечерта, преди да отлетят за Съединените щати. — Не че ще има загадки за разрешаване, след като вече намерихме Злати. Е, като изключим кой го е похитил, но едни очи повече никога не вредят. Все още нямаме отговор на много въпроси, най-вече защо изобщо е бил откраднат.“

Лора последва Кит в къщата с натезала глава. Похитителите на Злати може и да бяха зад решетките, но това не значеше, че са действали сами. Очевидно във фермата има някого — или няколко души, които не искаха никой, дори две деца, да душат наоколо.

Когато Кит отиде в кухнята да вземе три чаши лимонада с лед, Лора се възползва от възможността да осведоми Тарик за шишенцето, което беше намерила под начелника на Меденка. Вече му беше казала за миризмата на дива котка, която беше усетила върху якето.

Сега, седнала на леглото на Кит, тя осъзна, че за да стигне до истината, трябва да подложи на изпитание крехкото им приятелство. Подръпвайки нервно един конец на дънките си, Лора каза:

— Кит, може ли да те питам нещо за деня на онзи инцидент?

Американката потрепна като ударена и си пое неспокойно въздух.

— Какво искаш да знаеш?

— Какво точно се случи?

Кит остави китарата настрана и прегърна коленете си.

— Беше точно преди една година. Затова и днешните събития ми се виждат толкова странни. Сякаш съдбата е искала ти да пострадаш точно в деня на годишнината.

Лора погледна към Тарик, но каза само:

— Продължавай.

Кит се усмихна мило и чертите ѝ се смекчиха. Косата ѝ продължаваше да стърчи във всички посоки, но розовата тениска и седем осмите панталони в цвят какви я правеха някак по-дружелюбна. Лора за пръв път забеляза, че всъщност Кит е много хубава.

— Помагах на дядо да подготви Червения епископ — жребца на Нейтън Пери, за Дербито. Беше нещо като традиция. Мечтаех да стана жокей, откак съм проходила, и винаги съм искала да яздя в Чърчил Даунс — хиподрума, на който се провежда надбягването. Никой не ме насърчаваше повече от дядо. Още докато бях малка, той обсъждаше с мен методите на обучение и ми говореше за формата — начина, по който се представя конят. Това е важно, но дори когато не тича добре, никой кон не е просто бройка за дядо. За него всеки кон е специален.

Когато пораснах и заякнах, дядо ми разреши да яздя някои от състезателните коне. Казваше, че никое същество на земята не реагира на честността и добротата, както чистокръвен кон.

Този ден Мич, треньорът, си имаше големи проблеми с Червения епископ. Обичайният му тренировъчен ездач беше уволнен, а конят още не можеше да свикне с новия. Бях го яздила няколко пъти и той винаги се беше държал като ангелче с мен, затова дядо реши аз да го изведа сутринта. Мич беше убеден, че не бива, още повече, че Дербито беше съвсем скоро. Едва не се скараха. Мич каза, че това била най-лошата идея, която някога е чувал. Искаше да се консултира с Нейтън — той ни е съсед и някога с дядо бяха първи приятели, но дядо беше непреклонен и каза, че познанията на Нейтън за конете няма да запълнят и пощенска марка.

Мич се отдалечи ядосан, но след пет минути се върна в много добро настроение. Дядо му каза, че иска аз да яздя Епископа, независимо дали на Мич му харесва, или не. Колкото и да е странно, Мич отвърна, че идеята аз да изведа Епископа е чудесна и няма нужда дядо да вдига толкова пара.

— Кога за пръв път забеляза, че нещо не е наред? — попита Тарик.

— На втората дължина. Епископът беше едър кон, но винаги е бил нежен великан. Знам, че е клише, но е вярно. Много обичах да го гледам как тича. Сякаш се пренасяше в някакъв щастлив негов си свят.

Тя се усмихна при спомена, но лицето ѝ бързо помръкна.

— През първата част от тренировката препускаше страхотно, но после започна да нервничи. Виждах, че нещо го притеснява, но не можех да разбера какво. Като се замисля, държеше се общо взето като Меденка, преди да хукне. Мислех, че ще се успокои. Вместо това той се впусна в галоп, сякаш го гони свиреп планински лъв. Опитах се да го спра и той сякаш позабави ход, но после внезапно обезумя.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Това е всичко, което си спомням. Когато дойдох на себе си, дядо ми каза, че Червения епископ си е счупил крака в кариерата и се е наложило да го приспят. Никога няма да си го простя — изхлипа тя. — Зарекох се повече да не яздя и дори да не докосвам кон. И не го бях правила... До днес.

— Може би не е било по твоя вина — каза Лора. — Имам предвид случилото се с Епископа.

— Говориш също като баба и дядо. И те все това ми повтарят.

— Може би са прави.

Кит поклати енергично глава.

— Не, не са! Аз съм виновна... аз убих...

— Имаше ли нещо необичайно у Червения епископ, когато го намериха? — прекъсна я Тарик. — Знам, че е бил тежко ранен, но дали ветеринарят или някой друг не са споменали нещо особено? Например странна миризма на юздата или седлото?

Кит се скова и погледна Тарик така, сякаш изведнъж му беше поникнала втора глава.

— Откъде знаеш? С кого си разговарял?

— Просто ни кажи — обади се внимателно Лора. — Важно е!

Кит беше пребледняла.

— Знам само, че ветеринарят е казал на Кен, че юздата на Червения епископ миришела много странно, когато я свалил. Като бърлога на мечка или на пума, някакво диво животно. Питаше как е попаднала тази миризма там, но не мисля, че някой му обърна

внимание. Всички бяха твърде заети с мисълта за загубата на фаворита за Дербито.

Кръвта се качи в главата на Лора. Очакваше да чуе нещо такова, но от думите на Кит ѝ призля.

— Кит, а ако ти кажа, че ти не си виновна за смъртта на Червения епископ? Че съм сигурна, че станалото не е било нещастен случай?

Кит изсумтя.

— Ще си помисля, че си правиш доста гадна шегичка. Какво намекваш? Че някой е искал да ме рани или да убие Епископа? Че юздата му е била повредена по някакъв начин?

— Точно така — отвърна Лора. — И мога да го докажа!

## 14.

— Откъде ще започнем? — попита Кит.

Тримата седяха на едно хълмче зад конюшната на кобилите и кончетата под сянката на стар дъб, покрит с испански мъх. Лора не можеше да реши дали дървото изглежда величествено, или призрачно. На покривката пред тях бяха пръснати остатъците от пикника — вкусни сандвичи с хрупкави питки, пълнени с пържени зелени домати, сирене и пикантна майонеза. Обядът им беше придружен от джинджифилова бира — напитка с вкус на дъвка, която не беше никаква бира. За десерт имаше кексчета с ванилова глазура.

Преди да излязат, Лора показа на Кит пластмасовото шишенце, което беше намерила под начелника на Меденка. За съжаление, последните капки от течността бяха изтекли и вече не миришеше на дива котка. За още по-голямо съжаление, якето, което беше облякъл Тарик при злощастната си първа среща с Благородния воин, беше изпрано. Кит и Тарик трябваше да приемат думите ѝ на доверие.

Въпреки това Кит помогна на Лора да скрие шишенцето, грижливо прибрано в „пликче за улики“ в дъното на големия хладилник на Уейнрайтови, за да го запазят за евентуално изследване.

За голямо облекчение на Лора Кит не отхвърли с лека ръка теорията ѝ за саботажа. Напротив, прие я много сериозно.

— Звучи откачено — беше първата ѝ реакция. — Искам да кажа, що за чудовище би направило подобно нещо?

После обаче призна, че три инцидента в една ферма, всички предизвикани от вещество с миризма на диво животно, са твърде голямо съвпадение. Особено ако се вземе предвид и кражбата на Злати.

Лора не можеше да не помисли, че това е вторият случай, в който ѝ бяха обещали мечтано пътуване, а то се превръщаше отново в кошмар. Карибското ѝ приключение започна по същия начин. Тогава двамата с Тарик с нетърпение очакваха две блажени седмици на райски остров, заобиколен от тюркоазни води, а се оказаха под угрозата да бъдат изядени от акули или изпепелени от вулкан. Май и

тази почивка вървеше натам. Всеки път, когато си спомнеше как Меденка летеше към ръба на скалата, Лора потреперваше. Под девствената прекрасна повърхност на ферма „Флийт“ действаха тъмни сили.

— Според дядо и двамата имате доста опит в разни разследвания — каза Кит, докато хапваше от кексчето си. — Знаете разни неща. Дербито е след няколко дни, а баба и дядо и бездруго си имат много тревоги. Ако не възразявате, бих предпочела засега да запазим всичко това в тайна. При малко късмет ще намерим обяснение и ще разберем всичко сами. Става ли?

— Имаш думата ни! — заяви Тарик.

— Разбира се! — рече и Лора, макар и с известно чувство на вина, като си спомни обещанието, което бе дала на вуйчо си. Но както каза Кит, може би странните събития във фермата си имаха просто обяснение. Нямахше смисъл да причиняват излишни притеснения на Уейнрайтови или на вуйчо й, ако можеха и сами да разрешат загадката.

Кит избърса устата си със салфетка. Изглеждаше нетипично спокойна за момиче, което току-що е научило, че някой се е опитал да убие нея и Червения епископ.

— Добре, откъде ще започнем?

Тарик остави джинджифиловата си бира и извади тефтерче от джоба си.

— Ще направим списък. Кои са главните заподозрени за всеки инцидент? Какъв мотив биха могли да имат? Как са го планирали така, че всеки от тях да изглежда като нещастен случай?

— Точно така — съгласи се Лора. — Кит, кой би спечелил миналата година, ако ти или Червения епископ пострадате?

Кит се излегна на тревата с ръце зад тила.

— Ако аз пострадам, никой не печели от това. Но с Червения епископ е друга работа. Той беше фаворит за Дербито. Ако подобен кон не победи в голямо състезание, печелят много хора. Може някой комарджия или букмейкър, който би изгубил много пари, да е искал да го спре. Също и треньор, който би искал друг кон да спечели.

— Ами съседът ви, Нейтън Пери? — попита Лора.

Кит се изправи.

— Не ставай глупава! Нейтън беше собственик на Епископа. В целия щат нямаше да има по-горд човек от него, ако жребецът му беше



спечелил Дербито. Особено след това, което стана с Благородния воин и Храбреца.

Тарик остави химикалката.

— За какво говориш?

— Не сте ли чули? Дядо и Нейтън бяха съсобственици на майката на Благородния. Когато се установи, че тя чака близнаци, се разбраха да хвърлят чоп, за да решат кой кое конче ще вземе. Нейтън получи Храбреца — добър кон, но не превъзходен. Едва успяваше да надбяга Меденка. Дядо взе Благородния воин, който израсна като един от най-добрите състезателни коне в Америка. Той е почти сигурният фаворит за Дербито.

В главата на Лора се промъкна думата „отмъщение“, но тя не я изрече на глас.

— Да сложим въпросителен знак след името на Нейтън. Може да е таял някакво недоволство от години.

В този момент на Кит ѝ хрумна нещо и очите ѝ се разшириха.

— Ами ако някой се опитва да съсипе дядо ми? Някой друг, не Нейтън. Преди делото ферма „Флийт“ беше една от най-успешните в страната. Който е наранил Епископа е знаел, че репутацията на дядо ще пострада и той ще затъне в дългове.

Лора се впечатли.

— Точно такова заключение би направил и Мат Уокър. Той е детектив, герой от книга, но винаги измисля страшно умни теории. Само не бързай да отхвърляш Нейтън. Трудно можем да си представим, че някой би бил толкова злонамерен, че да пожертва собствения си кон, но да не забравяме, че не е имало гаранции за победата на Червения епископ. Можело е да завърши и последен. От друга страна, делото срещу дядо ти би могло да му поднесе ферма „Флийт“ на тепсия.

Кит прехапа устни и не каза нищо.

Тарик написа името на Нейтън под „комарджии“ и „букмейкъри“. Допълни и „Някой може би иска да получи ферма «Флийт» на всяка цена“ и пъкна химикалката зад ухото си.

— Добре, да огледаме отново събитията от последните дни. Благородния воин ни нападна, Меденка обезумя, ние сме непознати тук и сме просто деца. Защо някой ще иска да се отърве от нас?

— Защото има нещо, което не искат да бъде открито — отвърна Кит. — Но кой или какво, нямам представа. Аз харесвам всички, които работят във фермата.

Тарик отново взе химикалката. Кехлибарените му очи гледаха сериозно.

— Всички?

— Е, почти всички... Мич не е лош, но винаги се държи гадно с Иван, който е забавен и готин. Освен това все се оплаква, че не му стигат парите. Раян веднъж ми каза, че има брат, който постоянно се набърква в неприятности, остава без работа и му иска заеми. Дядо обаче не дава и дума да се издума срещу него. Казва, че няма по-добър треньор. Откакто Раян беше пребит от похитителите на Злати, Кен се държи като мечка с главоболие, но той обича конете повече от всичко на света. Не мога да си представя да докосне и с пръст някой от тях. Видяхте колко се разстрои от това, което се случи с теб и Меденка днес.

Така беше. Кен дотича да ги посрещне, докато водеха конете обратно към конюшните. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи.

— Много съжалявам, че преживя всичко това, Лора! Много съжалявам, Тарик! Кит, ако нещо ти се беше случило, аз... аз... Ако нещо... Много лошо! Много лошо!

Предложи им да свалят амунициите<sup>[1]</sup> на конете и да ги обтрие. Когато Кит го увери, че и сами могат да го направят, той се отдалечи по-унил от всякога.

Потънала в мисли, Лора отпи глътка от джинджифиловата си бира.

— Гарт Лонгбрук надали е замесен — каза Кит на Тарик. — Той е шефът на охраната.

Лора имаше собствено мнение за Лонгбрук, но реши да го запази за себе си. Заяпа се в младите кончета, които пасяха на близката зелена поляна. Всяко от тях би могло да се превърне в легенда. По цялото земно кълбо собственици, треньори и жокеи се надпреварваха кой пръв ще забележи специалния кон с помощта на наука, интуиция или други средства и това състезание беше не по-малко напрегнато, отколкото надбягването на хиподрума. В продължение на векове то бе докарвало много мъже до лудост.

Лора закри очи от слънцето. Някаква самотна фигура тичаше на хоризонта в посока към кариерата. Беше Иван, който отиваше да тренира въпреки жегата. Странно, че този прочут с мързела си младеж може да бъде толкова вманиачен на тема физическа форма.

— Ами Роберто? — попита Тарик. — Той оседла Меденка. Надали е той, защото би било твърде очевидно, но съм длъжен да попитам.

Кит се засмя.

— Никога! Роберто работи за дядо от двацет години. Той е най-милият човек, когото познавам.

Тя погледна към Лора.

— Не съм сигурна, че ще разрешите тази загадка. Тук всеки ден идват и си отиват десетки хора. Собственици, тренировъчни ездаци, коняри, треньори. Може да е всеки от тях.

Лора се усмихна. Във всяка от книгите за Мат Уокър имаше момент, в който списъкът с потенциалните заподозрени изглеждаше безкраен, а загадката — нерешима.

— Би могъл да бъде всеки от тях, но не е. Истината ни гледа право в очите. Трябва само да знаем къде да я потърсим. Не се тревожи. Ако имаме търпение, ще стигнем до дъното на цялата работа. Това, което наистина бих искала да знам, е, как престъпникът се е снабдил с това вещество с миризма на дива котка.

— Ако наистина е това — изтъкна Кит, която все още не беше убедена за причината за инцидентите и произхода на миризмата.

— Зоопарк — предположи Тарик и го записа.

— Ами тигър домашен любимец? — включи се и Кит. — Хиляди американци гледат тигри в апартамента си или в задния си двор. Не може да няма няколко и в Кентъки.

Лора беше потресена.

— Но това е жестоко! Дивите тигри са на изчезване. Те трябва да бъдат свободни и да живеят в джунглите, далеч от хората. Да ловуват, да бродят и да отглеждат малките си. Мястото им не е в дневните.

— Съгласна съм, но не всички мислят така. Добре, какво друго?

— В града сигурно няма цирк? — попита Тарик.

Кит събори джинджифиловата си бира. Тя се разля върху покривката и намокри последното парче от кексчето ѝ, но момичето сякаш не забеляза.

— Миналата година в Лексингтън беше пристигнал европейски цирк за седмицата на Дербито. Точно по времето на инцидента с Червения епископ. Тази седмица гастролира същият цирк. На рекламния билборд има тигър, който скача през пламтящ обръч. Циркът се казва „Голямата шатра“.

Пулсът на Лора се ускори. Беше научила по трудния начин, че съвпаденията рядко са случайни. По принцип не обичаше цирковите номера с животни и би минала по жарава, само и само да ги избегне, но нямаше да бъде честно спрямо Кит да пренебрегне такава ярка следа.

— Дали бихме могли да стигнем до този цирк? Трябва да намерим начин да отидем.

Кит се изчерви.

— Бездруго ще ходим. Баба ми каза, че е купила билети за изненада, докато се приготвях тази сутрин, само че не ви предадох, защото още ви бях бясна, че дойдохте и съсипахте ваканцията ми. Мислех да се опитам да се измъкна.

Лора погледна встрани.

— Но сега не мислиш вече така?

— Не, разбира се — увери я Кит, като попиваше покривката с хартиена салфетка. — Сега мисля, че сте невероятни и че съм се държала като най-големия кретен на света. Надявам се да ми простите. Утре вечерта отиваме на цирк. И ако там има някакви злодеи, смятам да ви помогна да ги проследите.

---

[1] Амуниции — всички такъми, свързани с оседлаването на коня. ↑

## 15.

Голямата шатра на цирка беше на червени и бели райета, точно пред нея имаше старомодна въртележка с чудато украсени кончета. Представлението обаче беше забележително. През първата част видяха въжеиграчи, акробати на трапец, които летяха без криле и осигуровки, фокусник, който накара един паун да изчезне. Част от номерата, от които очите им изхвъркнаха, приличаха повече на взети от научнофантастичен филм.

Бяха заслепени от мургав мъж в широка бяла риза, който се омота с горящо въже, от жонгльор, който подхвърляше съскащи фойерверки, от красива танцьорка, която се промъкваше като живак между краката на два блестящи бели еднорога. За финал тя направи обратно салто от единия кон и се приземи елегантно на задницата на другия.

— Това не са истински еднорози, разбира се. Доколкото виждам, са андалуски жребци от Испания — каза Блейк Уейнрайт на Лора през антракта, когато излизаха навън в тъмнината. — Но изглеждаха съвсем истински и се представиха превъзходно. Наистина изключителни създания!

Той погледна часовника си.

— Сега ме извинете, но трябва да си намеря тихо място, за да говоря по телефона с фермата. Остават само няколко дни до Дербито и сме на нокти на някой глупак да не му скимне да открадне Благородния воин или да му направи нещо. Гарт прави всичко по силите си конюшният да е подсигурена като банков трезор.

Кристин му махна с ръка и се усмихна широко на децата. Беше толкова щастлива, че затворената ѝ, необщителна внучка отново се смее и разговаря, че щеше да ѝ бъде все едно, ако ще представлението да се състои от осем грохнали мулета. Фактът, че то спираше дъха, беше допълнително предимство.

— Не знам за вас, но аз трябва да си напудря носа. Някой друг...?

— Не, благодаря — бързо отговори Кит. С Лора и Тарик бяха твърдо решени да огледат наоколо по време на краткия антракт. — Защо не ни дадеш билетите и ще се срещнем направо вътре? Може да отидем до Къщата на призраците.

Усмивката на Кристин угасна. По-рано, докато разглеждаха увеселителния парк, минаха покрай готическо имение, което изглеждаше наистина ужасяващо — като някакъв мъртвешки, отблъскващ декор.

— Сигурна ли си, че това е добра идея, миличка?

— Само за малко — увери я Кит, — после ще си вземем захарен памук.

Кристин погледна опашката, която се виеше пред дамската тоалетна, и реши, че колкото по-скоро се нареди, толкова по-добре. Порови в чантичката си и даде няколко долара на Кит.

— Добре, мила, но моля те, не правете нищо, което ще докара кошмари на гостите ни. Не забравяй, че Лора преживя срещата с един обезумял кон. Сигурна съм, че двамата с Тарик вече събраха достатъчно драматични емоции за целия си престой тук.

Веднага щом Кристин им обърна гръб, децата се мушнаха в тълпата. Над главите им светеха и се въртяха атракциони като цветен калейдоскоп на фона на нощното небе. Бели и сини светлини пронизваха мрака. Шумът беше оглушителен. Гръмогласна музика се конкурираше с виковете на хората в скоростното влаче и дрънченето на въртележката. Лора беше омагьосана от зрелището, но и леко замаяна. Въртящите се светлини и какофонията наоколо я караха да усеща земята под краката си странно нестабилна. Дробовете ѝ се изпълваха с миризмата на бургери, на сладкия аромат на захарен памук и карамелизирани фъстъци.

В дъното на парка беше по-тихо, като се изключат писъците от Къщата на призраците. Докато се приближаваха, две момчета с побелели лица изскочиха от страничната врата, последвани от две момичета, които се превиваха от смях. Последваха много подигравки по адрес на момчетата. Лора не ги винеше, че са се уплашили. Дори отвън фалшивата къща изглеждаше доста страшна. В паяжините, провиснали от верандата и жълтите прозорци на тавана, сякаш дебнеха паяци, втренчили в нея зорките си очи. Не искаше и да мисли какво е вътре.

Противно на това, което Кит бе казала на баба си, децата нямаха никакво намерение да влизат в къщата. Повече ги интересуваха караваните и фургоните с животни зад нея, частично скрити от стена от бели плоскости. Не се виждаше охрана. Тарик откри една разхлабена дъска. Съдейки по фасовете на земята, нямаше да бъдат първите, които щяха да използват този проход.

Кит влезе първа, последвана от Тарик. Лора беше последна. Тъкмо наместваше дъската след себе си, когато зърна Иван. Младежът имаше не по-малко право от всеки друг да отиде на цирк, но по някаква причина вътрешният радар на Лора започна да изпраща тревожни сигнали. Иван заобиколи Къщата на призраците и се скри от погледа ѝ.

— Мисля, че трябва да се разделим — каза тя бързо. — Имаме само двацет минути, а би било добре да огледаме по-голяма площ. Ще се видим в шатрата.

Преди Кит и Тарик да успеят да възразят, тя се мушна под дъската и изчезна.

Кит поклати учудено глава.

— Винаги ли е такава?

— Каква?

— Като бигъл, надушил следа?

Тарик се усмихна.

— Има нюх към неприятностите, ако това имаш предвид. Някога вуйчо ѝ е бил един от най-добрите детективи във Великобритания и Лора се е метнала на него. Хайде, нямаме много време. Да се опитаме да намерим фургона на тигъра.

\* \* \*

За трийсетте секунди, които бяха нужни на Лора да стигне до Къщата на призраците, Иван вече беше изчезнал. Тя огледа тълпата наоколо, но от него нямаше и следа. Предната врата на готическата къща скърцаше на пантите си. Възможно ли беше да е влязъл вътре? От мисълта да го последва в пълната с паяци къща косата ѝ настръхна, но не виждаше избор. Иван нямаше вид на някой, който просто се забавлява.

Искаше ѝ се да не беше отпратила Кит и Тарик толкова бързо, но знаеше, че има по-голям шанс да остане незабелязана, ако сама проследи Иван. Огледа се с надеждата да види други деца с или без родители, запътени към Къщата на призраците. Щеше да бъде полесно, ако имаше. За съжаление, щом приближаха, семействата свиваха нанякъде. Може би писъците на предишните посетители ги бяха разубедили.

Лора бързо се приближи до будката за билети и подаде пет долара. Възрастната жена на гишетото, маскирана като вещица, не вдъхваше доверие. Тя втренчи стъкленото си око в Лора и изграчи:

— Без мама и тати? Смело момиче!

Лора кимна и жената се разкиска.

Момичето взе билета и пресече чакълестата пътека към къщата. Направи се, че не вижда две много реалистични на вид тарантули, и като се приближи решително до стъпалата на верандата, отвори предната врата. Не спираше да си напомня, че нищо от това, което ще види или ще чуе, не е истинско. Всичко беше измислено. Призраците бяха светлини или безработни актьори, увити в чаршафи.

Когато влезе ѝ стана по-трудно да се придържа към тази трезва мисъл. Като начало, вътре беше тъмно като в рог. Буквално не виждаше ръката пред лицето си. Надяваше се, че ще има и други посетители за успокоение, но беше сама със свирещия жално вятър. Изведнъж в ухото ѝ гръмна безумен смях и тя едва не изскочи от кожата си.

Отмахна паяжините от косата си и продължи с омекнали крака към очертанията на някаква врата. Когато мина през нея, усети отзад на шията си студени пръсти. Стори ѝ се, че чува шепот: „Лора... Лора... Лора...“.

Пулсът ѝ се ускори и тя тихичко изписка, но успя да се овладее. Намираше се в стара, призрачно осветена дневна. Един люлеещ се стол започна бясно да се клати, сякаш на него седеше невидим човек. Вятърът виеше в комина. Над дивана бяха окачени няколко портрета в позлатени рамки. Злобните им погледи я следваха. Зад гърба ѝ изскърца дъска. Тя се обърна и видя през стаята да преминава призрачна фигура, която сякаш се разтвори във въздуха. Лора се успокои с теорията си за безработните актьори. Всичко беше театър.



Напрегна слух да чуе дали Иван е на горния етаж, но в този момент се разрази много реалистична гръмотевична буря, която заглуши всичко. Как само ѝ се искаше да бе взела Тарик със себе си! Той беше по-силен от повечето момчета на неговата възраст и макар да твърдеше, че нищо не разбира от бойни изкуства и често да се държеше до болка срамежливо и мило, тя беше убедена, че притежава някакви източни умения за самозащита, които би използвал, ако се наложи. Във всеки случай тя винаги се чувстваше сигурна до него.

Докато се качваше по стълбите, проблесна мълния и всичко наоколо се разтреса. Горе имаше огледална зала, осветена от газена лампа. Трепкащата светлина още повече затрудняваше ориентацията. Стаята беше пълна с Лори, отразяващи се от всеки ъгъл. Всяко движение раздробяваше множеството ѝ образи.

Чу се скърцащ звук. Пред едно от огледалата премина тъмен силует, причинявайки вълнички като от камък, хвърлен в спокойно езеро.

— Иван? — повика Лора с надежда и се завъртя в кръг, но никой не отговори. Нещо изшумоля и над лявото ѝ рамо се появи женско лице. Светлината угасна. Когато отново светна, беше сама.

За пръв път я обзе истински ужас, защото лицето ѝ беше познато. Лице на жена, която отдавна мислеше за мъртва, лице на чудовище.

— Къде си? — извика тя. — Покажи се!

Чу се подигравателен смях и части от мъчителката затанцуваха от огледало на огледало, но твърде бързо, за да може Лора да я види добре. Тук око, там крайче на черна копринена пола, джоб на тъмночервена блуза, връх на обувка.

— Предупредихме те, Лора Марлин...

Гласът едва се чуваше, но ефектът върху Лора беше като от нокти, стържещи по черна дъска.

Точно когато си мислеше, че ще припадне от уплаха, стаята се обля в светлина и от високоговорителя се чу пращящ мъжки глас:

— Дами и господа, моля ви да се върнете в „Голямата шатра“ и да заемете местата си. Представлението ще започне след три минути.

На Лора ѝ се доплака от облекчение. Огледа се из залата. Беше съвсем сама. Нямаше никаква жена. Явно и това, както и всичко останало, беше плод на въображението ѝ. Тъкмо се канеше да претърси старателно огледалната зала, когато светлината угасна и тя

отново се озова в мрак. Това беше последната капка. Не можеше да остане и секунда повече в къщата.

Момичето се втурна към площадката и се затича надолу по стълбите. В този момент чу гласа на Иван. Идваше отвън. Мигом забравила за страха, Лора пробва първия прозорец, но той беше залостен. В дъното на стълбите имаше дървен сандък. Тя стъпи върху него и успя да надникне през един отдушник.

Откри ѝ се гледка право към паркинга на изпълнителите и по-конкретно към отворената врата на една каравана. Тя беше огряна от златиста светлина, на която се открояваха трима мъже. Единият беше облечен в черно и стоеше с гръб към Лора, но тя веднага позна другите двама. Прегърнати през рамо, те се смееха по начин, който би убедил всеки наблюдател, че са не просто най-добри приятели, но и имат изключително високо мнение един за друг.

Мъжете вдигнаха чаши.

— По това време друга седмица всичко бъде различно — рече Иван с грейнало лице. — Ние бъдем ярки звезди!

Мич се засмя.

— Не съм сигурен дали вестниците ще го погледнат по този начин, но на кого му пука за тях. Разчитам на теб, приятел. Не го забравяй!

— Жалко за суха тренировка с Благороден воин. Беше загуба време.

— Няма значение. Имам план. Гениален! Ще ти го разкажа по-късно. Абсолютно дуракоустойчив!

Лора изведнъж осъзна, че говорителите в Къщата на призраците са изключени. Тишината беше по-зловеща от бурята и смразяващите стонове. По верандата се чуха стъпки и приглушен глас:

— Има ли някого?

Докато Лора успее да помръдне или извика, вратата се затръшна и ключът се превърта в ключалката. Тя скочи от сандъка и хукна в тъмнината, оплитайки се в лепкави паяжини.

— Аз съм тук! — крещеше тя. — Не ме оставяйте! Моля ви, не ме оставяйте! Помощ!

Никой не отговори. Тя натисна дръжката и заблъска по вратата, но без резултат. Чу прошумоляване на плат върху дърво, последвано от драсване на клечка кибрит. Лора усети как някой я докосва по ръката и

ужасено се обърна. Пред нея стоеше призрачното лице от кошмарите  
й, потрепващо на светлината на свещта.

„Предупредихме те, Лора Марлин...“

Пред очите й притъмня и всичко потъна в мрак.

## 16.

— Как може служителката да е толкова безотговорна и да заключи Къщата на призраците, докато си била още вътре, Лора! — възмущаваше се Кристин на път за дома. — Сигурно е изкуфяла. Ако Иван не те беше чул и не се беше натъкнал на Тарик, който те търсеше, можеше да останеш цяла нощ затворена там сред паяците, прилепите и бог знае какво още. Не е за вярване! Тези от „Голямата шатра“ трябва да се радват, че няма да ги съдим!

— Моля те — каза уморено мъжът ѝ, разтривайки слепоочията си, докато чакаха на светофара. — Не подценявам тревогата, която случилото се ни причини, но ни стигат толкова адвокати. Съжалявам само, че Лора не успя да види втората половина от представлението. Беше направо поразяващо!

Притисната на задната седалка между най-добрия си приятел и Кит, която постоянно я прегръщаше, Лора слушаше само с половин ухо. Главата още я болеше. Продължаваше да проиграва мислено поредицата от събития в Къщата на призраците и да се опитва да разбере кое е било истина и кое — не.

Когато се опомни от припадъка, видя бузестото лице на Иван над себе си. Очакваше по-скоро жената, която я изпълваше с ужас. Но когато вместо нея видя работника от ферма „Флийт“ се обърка. Беше останала с впечатление, че нищо добро не може да чака от него, но ето че тъкмо той ѝ се беше притекъл на помощ. Испита облекчение, когато и Тарик дотича и я прегърна толкова силно, че тя изписка.

— Какво правиш в затворена къща? — попита Иван. — Кой причини го тебе?

— Не знам, не видях — отвърна Лора, още леко замаяна. — Моля те, не казвай на Уейнрайтови.

Иван се намръщи.

— Трябва повикаме полиция и разберем кой постъпил така лошо.

— А ти защо си тук? — попита тя, преди да успее да се спре. — Искам да кажа, какво правиш в цирка?

Той се изненада.

— Дойдох видя представление, също като теб, но и срещна мой братовчед Михаил, от Крим. Той фокусник и жонгльор. — Иван се ухили. — Научил мене много номера. Един ден иска има собствен цирк, по-хубав от този. Няма цял живот разхожда потни коне.

— Сам ли дойде?

Иван се усмихна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Много въпроси пита, Лора, момиче. Да вървим, че семейство Уейнрайт се притеснили. Но да, сам дошъл. Кой дойде с мене на цирк? Мич? Друг път! Само ако решил провери мене. Тогава дойде сигурно.

Щом се върнаха във фермата, трите деца се качиха в стаята на Кит, за да си разкажат кой какво е научил. Всеки беше въоръжен с по чаша горещ шоколад.

Кит и Тарик нямаха почти нищо за разказване. Бяха стигнали до клетката на нещастен, унил тигър, но един пазач ги хванал и ги върнал като престъпници на смутените Уейнрайтови. Когато Тарик разбрал, че никой не е виждал Лора, изчакал пазачът да си тръгне и преди някой да успее да го спре, се втурнал да я търси.

Сега обаче повече го интересуваше какво е открила тя в Къщата на призраците.

— Но защо Иван би излъгал за срещата си с Мич? — не разбираше Кит. — Сигурна ли си, че е бил Мич? Знаеш колко много се мразят двамата.

— Да, знам, и да, сигурна съм. Може би са приятели и само се преструват, че не се понасят.

Кит беше озадачена.

— Но защо?

— В момента и аз не знам защо.

Тя погледна лицата на приятелите си, на които беше изписано очакване.

— Трябва да кажа нещо и на двама ви. Докато бях в огледалната зала, видях... струва ми се, че видях... човек, когото познавам. Жена... Първо си мислех, че въображението ми играе номера...

— Но не се оказа така? — предположи Кит.

— Не. Разбрах го, когато чух гласа ѝ и усетих докосването ѝ по ръката ми. И хиляда години да живея, никога няма да забравя

студенината на ръцете ѝ... като на гущер, нито дрезгавия ѝ глас, сякаш има щипка за дрехи на носа си.

Гласът на Лора пресипна.

— Но, Тарик, аз мислех, че тя... мислех, че е мъртва.

Тарик замръзна.

— Джа... Джанет Рейн?

Кит местеше поглед от единия към другия с нарастваща тревога.

— Коя е тази Джанет Рейн? Звучи като някакво чудовище.

— По-лошо — отвърна Тарик, — защото е само една от многото. Джанет Рейн е жената, която участва в отвличането на двама ни с Лора в Карибите и беше готова да измъчва вуйчото на Лора до смърт, само и само да получи каквото иска. Тя е член на престъпната банда „Асовете“. Те са отговорни за някои от най-тежките престъпления в света. Последния път, когато видяхме Джанет, бягахме от лавата на изригнал вулкан и помислихме... надявахме се да си е отишла завинаги. Вестниците я обявиха за изчезнала, вероятно мъртва.

— Е, не е! — заяви Лора, като се стегна. — Съвсем жива и здрава си е. Въпросът е дали „Асовете“ са тук заради нас, или за да предизвикат суматоха на Дерби Кентъки?

— Или и двете? — предположи Тарик, което хич не беше успокоително.

## 17.

— Твърдо съм решила днес нищо да не се обърква и вие най-после да започнете да се наслаждавате на заслужената си почивка — заяви Кристин по време на закуската в петък. — Боя се, че иначе при това темпо ще напуснете Юга с напълно погрешно впечатление за нас. Ние се гордеем с културата, гостоприемството и добрите си нрави, а вие още не сте видели нито едно от тези неща.

— Това изобщо не е вярно — отвърна с усмивка Лора, — вие с мистър Уейнрайт и Кит сте просто страхотни. А храната на Анита е невероятно вкусна.

Тарик, чиято уста беше пълна с гофрета, кимна енергично в знак на съгласие. Бяха започнали с яйца и картофени кюфтета, след което бяха преминали към специалитета на Анита.

На лицето на Кристин се изписа удоволствие и облекчение.

— Радвам се да го чуя. — Тя се усмихна на внучката си. — Предполагам, че тази сутрин си завела Тарик и Лора да видят последната тренировка на Благородния воин?

Кит цялата грееше, но като типичен тийнейджър омаловажаваше причината за щастието си, за да не изглежда задръстена.

— Добре беше. Той се справи доста добре. Да, всичко беше наред. А след това се отбихме да почерпим Злати с няколко моркова.

— Много мило, съкровище. И как беше той?

— Добре.

Лора се извърна, за да скрие усмивката си. Тази сутрин на пистата тя видя съвсем различна страна на американската девойка. Кит наблюдаваше тренировка на коне за пръв път след инцидента миналата година и не можеше да скрие вълнението си.

— Вие знаете за тренировъчните ездачи, нали? Те са невидимите герои на надбягванията. Жокеите обират всички лаври. В това няма нищо лошо, защото те яздят най-знаменитите коне в най-големите надпревари и трябва да взимат решения за части от секундата. Жокеите са кръстени в боя. Някои претърпяват много сериозни травми,

но духът им е от стомана и те се връщат на хиподрума, за да продължат. Безстрашни са, защото им се налага, но и защото са пристрастени към тръпката. Те имат нужда от скоростта!

Тя кимна към Кен, който се показа от утринната мъгла на гърба на Благородния воин. Поводите бяха свободни и той се полюшваше ведно с жребеца.

— Имаме двама постоянни тренировъчни ездачи — Кен и Еди. Другите са приходящи, плаща им се на кон. Яздят по шест-седем коня на ден в продължение на около пет часа. Добрият тренировъчен ездач може да създаде или да съсипе коня, но в деня на Дербито, когато жокеят бива възвеличаван до небесата, тях никой не ги споменава. И в това няма лошо. Повечето тренировъчни ездачи биха го правили и без пари. Те просто обожават да препускат.

Това, което последва, бе като откровение за Лора и Тарик, които гледаха, приклекли до пистата. В продължение на няколко вълшебни часа те наблюдаваха страстните ездачи, които спокойно и професионално напъгаха силите на непохватни двегодишни „малчовци“ — едни нетърпеливи, други непослушни, които се опитваха да се мятат като необуздени мустанги.

— Ако не се окажа достатъчно умен за ветеринар, искам да стана тренировъчен ездач — прошепна Тарик на Лора.

Всички коне, които прелитаха покрай тях, бяха лъскави, жилави и бързи, но дори неопитното око на Лора виждаше, че има нещо специално в Благородния воин. Алестият жребец беше един от най-дребните на пистата, но напълно оправдаваше прозвището си „Малката ракета“. Кен го поведе в бавен тръс малко над половин километър, после обърна и още толкова го задържа в лек галоп. След това сякаш натисна някакво копче. Воина полетя по пистата като пламък.

— Средностатистическият състезателен кон може да вземе около шест метра с една крачка — обясни тихо Кит. — Легендарният Боен кораб взимаше осем и половина. Според нас Благородния воин може да се доближи до това. Когато и четирите му крака са във въздуха, лети като Пегас.

Гледката на Благородния воин, който профучаваше покрай тях с напрегнати мускули, будеше истинско възхищение. Лора се разчувства.



— Разбирам защо толкова обичаш надбягванията — каза тя на Кит. — Не е само адреналинът. Конете имат толкова много сила и грация и такива големи сърца, че докосват душата ти.

— Мисля, че това имат предвид хората, като казват „поезия в движение“ — съгласи се Тарик, също толкова трогнат.

Кит кимаше пламенно, неспособна да говори. Накрая рече пресипнало:

— Така е. Обичам ги. Всички тези глупости, които говорех — че мразя конете и не ми пука дали Злати е изчезнал завинаги, бяха само защото много ме болеше. Обвинявах себе си за случилото се с Червения епископ, а мисълта, че повече никога няма да докосна кон или да осъществя мечтата си да яздя на Дербито, беше страшно мъчителна. Тя ме караше да се сърдя на всичко и всички, включително на двама ви с Тарик. Наистина съжалявам!

Лора я ощипа приятелски.

— Ако се извиниш още веднъж, вече наистина ще съжаляваш.

Кен се беше изправил на късите стремена и беше спрял Благородния воин. Ноздрите на коня пламтяха в червено и от тях се виеха кълба пара в хладния утринен въздух. Сякаш конят беше дракон. Кен го потупа, скочи от гърба му и подаде поводите на Иван, който го поведе на разходка, за да го охлади.

— Как беше? — извика Кит, когато Кен мина покрай тях, за да вземе следващия кон. — Готов ли е да надвие най-добрите коне в страната?

Сериозното лице на Кен за кратко просветна.

— По-готов няма накъде!

— А какво ще стане, ако този път не спечели Дербито на Кентъки? — попита Тарик. — Може ли да опита отново следващата година?

Кит се засмя.

— В Дерби Кентъки могат да участват само тригодишни коне, така че това е единственият му шанс да си извоюва място в историята. Ако не го направи сега, „догодина“ няма да има, защото ще трябва да бъде продаден заедно с всички други наши коне. Злати също ще трябва да си отиде. Банката здраво е погнала дядо за пари. В неделя Воина ще тича не само за розите и за славата. Ще тича, за да спаси ферма „Флийт“.

\* \* \*

След закуска Тарик отиде в конюшната на жребците, за да помогне за подготовката на Благородния воин, който по-късно този ден щеше да пътува до Чърчил Даунс — прочутия дом на Дерби Кентъки. Лора се извини и отиде да се обади на вуйчо си. Той много се развълнува, като я чу.

— Как върви?

Звучеше толкова близо, сякаш Лора можеше да протегне ръка и да го докосне. Искаше ѝ се наистина да беше така. Беше прекарала незабравима утрин край пистата, но споменът за студените ръце на Джанет Рейн и прошепнатата заплаха: „Предупредихме те, Лора Марлин!“, не я напускаше. Би сторила всичко за една от смазващите мечешки прегръдки на вуйчо си и за едно-две близвания от любимото хъски.

— Страхотно — отвърна Лора, — само дето двамата със Скай ужасно ми липсват!

Смехът на вуйчо ѝ отекна по линията.

— Не колкото ти ни липсваш на нас.

Преди той да започне да задава въпроси, Лора се впусна в посъкратен разказ за чудесата на цирка и сутрешното си преживяване с конете.

— Наистина удивително! — възхити се той. — Много се изкушавам да скоча на следващия самолет и да долетя за Дербито, но се съмнявам, че шефът ми ще се съгласи.

— О, защо не опиташ? — помоли Лора, изведнъж ободрена от възможността вуйчо ѝ да пристигне на място, за да се справи с бандата на „Асовете“ и да реши загадките на ферма „Флийт“.

— Някакви други новини? — попита Калвин, отбягвайки въпроса. — Стоиш ли настрана от проблемите?

— Правя всичко по силите си — отговори Лора, което беше пълната истина. Не беше тя виновна, че проблемите постоянно я намират. — Само дето...

— Да?

— Вуйчо Калвин, знаеш ли какво правят „Асовете“ тия дни? Чувал ли си нещо?

Последва дълго мълчание. Когато най-после заговори, гласът на Калвин Редфърн не беше галещ и топъл, а каменен и съсредоточен.

— Лора, какво знаеш?

— Нищо. Стори ми се, че видях Джанет Рейн в цирка, това е всичко.

— Чакай малко! Сторило ти се е, че си видяла една от най-издирваните жени на света в цирка. Каква беше, укротителка на лъвове? Или акробатка на трапец? Сериозно, видя ли я, или се съмняваш?

— Мисля, че я видях, но не съм сигурна.

Отново настъпи мълчание.

— Имаш ли основание да смяташ, че „Асовете“ са взели на прицел ферма „Флийт“?

— Не.

— Тогава не мисли повече за това. Ще разпитам тук-там, но ти стой далеч от всичко, което би могло дори бегло да заинтересува „Асовете“. Сериозно се замислям дали да не ти забраня да ходиш на Дербито.

Лора ахна.

— Не можеш да го направиш!

— Няма да постъпя толкова жестоко — въздъхна той. — Но ми обещавай, че двамата с Тарик ще стоите близо до Кит и семейство Уейнрайт през цялото време. Обещавай ми много да внимавате.

Раменете на Лора се отпуснаха с облекчение и тя се усмихна.

— Това определено мога да направя.

\* \* \*

Веднага щом затвори слушалката, Лора се упъти към конюшните. Кит и Тарик бяха погълнати от подготовката на Благородния воин за пътуването към Чърчил Даунс. Вдигнаха разсеяно поглед, когато тя надникна през вратата, след което продължиха да решат коня и да проверяват копитата му. Лора нямаше нищо против. Тя искаше да гушне Злати, който винаги се радваше да я види, и да поразучи някои неща. Вуйчо ѝ я беше предупредил да стои далеч от „Асовете“. Но не ѝ забрани да помага на приятелите си.

Както се надяваше, офисът беше празен. На масата лежеше дневникът. Тя се огледа набързо през рамо и го отвори. На всяка страница имаше подробни бележки за храненето и тренировките, изписани с няколко различни почерка. Лора импулсивно прелисти до деня след пристигането им, в ранните часове, на който беше видяла загадъчния втори камион и втория алест жребец.

Прочете старателното описание на представянето на Благородния воин по време на тренировката същата сутрин и бележката отстрани, че е бягал зле, с коментар в полето: „Нищо чудно, предвид смутната нощ“, но не намери нищо обезпокоително.

Лора си спомни разговора, дочут край цирка, и разгърна дневника, за да види дали има нещо за „сухата тренировка“, за която Иван беше споменал, но не откри нищо. Иван беше загадка. От една страна, действията и думите му в цирка бяха крайно подозрителни. От друга, той я беше спасил от Къщата на призраците и след това бе проявил загриженост за нея. Това я объркваше. Ангел ли беше, или злодей? Трудно можеше да каже.

На стените на офиса бяха закачени десетки снимки на състезателни коне — с венец на победител, на фотофиниши, по време на тренировки. Една от тях привлече вниманието ѝ. Беше на Благородния воин и неговия близък, Храбреца, застанали един до друг. Бяха свършено еднакви, като две капки вода. Лора никога не би могла да ги различи, ако не беше месинговата табелка на ферма „Флийт“ на повода на Благородния воин и сребърната буква „Х“ на Храбреца. Именно тя спря дъха на Лора. Държеше част от нея в пликчето с улики в стаята си — парчето, което беше намерила сутринта след пристигането си.

Лора взе снимката и седна, за да я разгледа внимателно.

Вратата се отвори и влезе Мич. Когато видя разтворения дневник, бързо го дръпна от ръцете ѝ.

— Това, мис, е частна собственост. Предназначено е само за служители на ферма „Флийт“.

Лора скочи и го погледна виновно.

— Много съжалявам! Просто ми беше интересно.

— Няма нищо — омекна Мич. — Но ще ви бъда благодарен, ако не влизате тук, освен ако не ви придружава Кит или някой служител.

Лора се извини неколkokратно и даде дума, че повече няма да се повтори.

— Не се притеснявайте — каза Мич вече по-благо.

— Хм... мислех си... може ли да ви питам нещо?

Той погледна часовника си.

— Разбира се, давайте.

— Какво е „суха тренировка“? Някакъв термин ли?

Той се засмя.

— Термин ли? Не, просто израз. Не си ли го чувала? Означава упражнение, репетиция. Нещо като пробно тичане.

Колелцата в мозъка на Лора се завъртяха. Мина ѝ някаква мисъл, но не можеше да си я изясни.

Треньорът вдигна снимката на масата.

— Горкият Воин. Каквото и да прави, колкото и да побеждава, никога няма да избяга от сянката на брат си.

Странен коментар, предвид, че Благородния воин беше далеч по-успешен кон от Храбреца и нямаше опасност да бъде засенчен от него. Преди обаче Лора да успее да попита още нещо, лицето на Мич доби мрачно изражение. Той рязко пхна дневника под мишница и задрънча с ключовете си, за да ѝ покаже, че е време да си ходи.

В този момент Лора съзря своя шанс.

— Как беше циркът снощи? — попита тя небрежно. — Хареса ли ви?

Мич изсумтя.

— Цирк ли? И за пари не можеш да ме закараш на цирк. Нямам време за такива лигавцини. Не, прекарах цялата вечер с Гарт Лонгбрук, за да планираме мерките за сигурност на Дербито. Е, това ли е всичко?

С тези думи той си тръгна, оставяйки Лора отново да се чуди дали очите не са я измамили.

## 18.

Камионът, който трябваше да закара Благородния воин от ферма „Флийт“ до Луисвил, тръгна по обед. Предстоеше му около час и половина път в зависимост от движението. Кен седеше зад волана, придружен от Кит и Тарик, които трябваше да държат жребеца под око, и от Иван, чиято задача беше да наблюдава за евентуални конекрадци.

Тъй като в кабината едва имаше място за четиримата, Лора щеше да пътува в конвоя с шефа на охраната Гарт Лонгбрук. Той беше току-що подстриган и облечен с черни командоски дрехи, сякаш очакваше война. Преди да тръгнат от фермата, тя забеляза, че пъха пистолет в жабката на синия си пикап.

— Засада ли очаквате? — попита тя иронично.

Този човек не спираше да я изумява и забавлява. Той я изгледа строго.

— Истинският професионалист, хлапе, се познава по това, че винаги е подготвен. Тези бандити веднъж ме измамиха. Това няма да се повтори. Не и когато аз съм дежурен. Разбира се, добре е и че Благородния воин пътува в немаркиран камион под наем. Камионът на фермата още е в сервиза. Разбойниците доста го посмачкаха.

Лора се опита да събере кураж да каже какво ѝ мина през ума през нощта. Преди да заспи, тя мислеше за отговора на Мич на въпроса за сухата тренировка. Той беше казал, че става дума за вид упражнение или пробно тичане. Мат Уокър често си лягаше с някаква загадка в главата, защото според него подсъзнанието притежава невероятна дарба да я разрешава. Лора беше направила същото и отговорът я беше поразил.

Сега тя беше убедена, че това, което е видяла от прозореца през първата нощ след пристигането си, е било репетиция за престъпление. Бандитите са тренирали как да откраднат Злати или Благородния воин. Това я накара да се замисли по темата за близнаците и още едно парче от пъзела си дойде на мястото.

Това, което не знаеше, беше на кого да каже. Искаше да го обсъди с Тарик, но до последния момент не бяха разбрали, че ще пътуват поотделно. Можеше да рискува да ѝ се присмоят и да каже на шефа на охраната, но след фиаското с паникбутоната първата нощ не ѝ се искаше да предизвика гнева на Уейнрайтови с още една фалшива тревога. Пък и какво щеше да постигне? Гарт вече я беше скастрил, че се меси. „Бог да ме пази от любители детективи“, беше казал той. Нямахше желание да преживява всичко това отново.

През първите двацет и пет минути от пътуването всичко вървеше гладко. Гарт пусна кънтри музика по радиото и омекна достатъчно, за да се заговори с Лора за Сейнт Айвс. После на свой ред ѝ разказа няколко случки от годините, които бе прекарал във военноморските сили. Тя постепенно започна да изпитва по-топли чувства към него и да си мисли, че го е преценила погрешно.

— Мич спомена, че снощи е вечерял с вас и сте организирали мерките за сигурност — спомена тя, чудейки се дали ще хване тренъора в лъжа.

Гарт обаче веднага потвърди.

— Точно така беше. Направих му стек с пипер, моя специалитет. — Изведнъж той скочи на спирачките. — Какво става тук?

Ауспухът на камиона пред тях забълва облаци черен пушек. Аварийните му светлини се включиха и бавно спря, като едва успя да влезе в паркинга на едно крайпътно заведение.

Гарт скочи от пикапа и се запъти към камиона. Кен слезе от кабината, последван от Иван, Кит и Тарик.

— Беда, шефе! Двигателят отказа — рече Кен. — Мислех си, че ще успеем да стигнем по-далеч, ако внимавам, но не стана.

Шефът на охраната беше бесен.

— Проклет късмет! Това е последното, което му трябва на Благородния воин.

— Да обадя се Мич? — попита притеснено Иван. — Той може звънне фирмата, от която взели камион, и докарат бързичко друг фургон.

— Добра идея, Иван — съгласи се Гарт Лонгбрук. — Мич ще им даде да разберат и ще им обясни колко е спешно. Кретени! За последен път използвам тази компания!

Иван трябваше да отиде почти до другия край на паркинга, за да намери обхват на телефона си. Гледаха го как крачи напред-назад и развълнувано жестикулира. Най-последно се върна при тях.

— Мич докара нов камион, но има известно закъснение. Може час.

Гарт издаде звук, който напомняше ръмжене на куче, но после сви примирено рамене.

— Не можем да направим кой знае какво, така че нека извлечем максималното от ситуацията. Деца, вие вървете с Иван и Кен да хапнете. Аз ще остана тук и ще пазя камиона.

Всички се обърнаха и тръгнаха, с изключение на Лора. Щом се отдалечиха достатъчно, за да не я чуват, тя се обърна към Гарт и му каза настойчиво:

— Моля ви, поискайте Кен да остане с вас! Така ще го направят. Така ще сменят конете.

Той я погледна озадачено.

— Кой? Какви коне? За какво говорите?

— За Благородния воин и Храбреца — обясни Лора, повишавайки глас от възмущение. — Ще ги разменят! Не съм сигурна кой стои зад всичко това, но съм убедена, че са имали нещо като репетиция онази нощ, когато пристигнахме в Кентъки. Вторият камион не беше плод на въображението ми. Всичко беше истинско, включително алестият кон, който доведоха, за да сменят Злати или Благородния воин. Не съм сигурна защо са решили да променят плана. Може би защото вие усилихте охраната.

Главата на Лонгбрук започна да се поти. Той прекара ръка по наболата си брада.

— Мис Марлин, аз съм търпелив човек, но вие сериозно изпитвате нервите ми. Откакто двамата с вашия приятел пристигнахте във ферма „Флийт“, следват катастрофа след катастрофа. Детективите би трябвало да решават проблеми, не да ги създават. Сега горещо ви препоръчвам да се присъедините към Тарик и Кит за обяд и да пазите недомислените си идеи за себе си. Аз имам състезателен кон за охраняване.

Иван се приближи откъм заведението.

— Всичко наред? Нося бургер и безалкохолно вас, мистър Лонгбрук. — Той се усмихна широко на Лора. — Хайде, Лапушка,



остави охрана на експерт. Този човек най-добър.

Лора го последва с пламнали уши, без да каже и дума повече. Когато влезе в заведението — весело място с червени карирани покривки, мебели от иглолистна дървесина и кънтри музика, двамата с Тарик се спогледаха. Той я смушка под масата. Забеляза, че момчето също е притеснено. И двамата не вярваха, че повредата е била случайна, и постоянно хвърляха поглед към камиона, който се виждаше отчасти през щорите на прозорците. Гарт Лонгбрук се беше облегал на него и пушеше. Лора се обърна и разгледа менюто. Поръча си вегетариански бургер, макар че изобщо не ѝ беше до ядене. Унижението има този ефект — да разваля апетита.

Кит ѝ се усмихна мило и ѝ предложи да опита малцовия ѝ шейк.

— Не обръщай внимание на Гарт — каза тя под носа си. — Дядо не го е наел заради благия му нрав.

Не след дълго Лора въпреки всичко се смееше. Иван направи няколко фокуса с карти, извади банкноти иззад ушите им и монети изпод чашите с шейковете. Часовникът на Кен изчезна и се появи наред салатата му „Цезар“. Той изглежда убийствено Иван, докато го вадеше, и напразно се опитваше да изчопли парченцата пармезан от сребърната верижка.

— Напомни ми защо те взех!

Иван смигна на Лора и Кит, които седяха една до друга.

— Защото Воин няма спечели Дерби без мен.

Лора се присъедини към всеобщия смях, но въпреки това се чувстваше неспокойна. Предупреждението на съседката им в Сейнт Айвс, мисис Крабтрий, сега звучеше удивително проникателно: „Надбягванията са магнит за любители на риска, комарджии, престъпници и мечтатели. Великолепните коне, ярките костюми на жокеите, красивите шапки на дамите, които ходят да гледат — те са само за показ. Зад кулисите стават неща, на които би завидял всеки фокусник. Разбирате ли, там играят големи пари! А където са заложили милиони, винаги има хора, които се опитват да изкарат още повече и са готови на всичко за това. Ловки пръсти, дим и огледала, зайчета в шапки — каквото ви хрумне, все ще го откриете в ръкавите им“.

Лора погледна към Иван, който тъкмо вадеше червена копринена кърпичка от устата си. Наистина ли беше шутът, на който се правеше

— вечно усмихнат, вечно дружелюбен, вечно готов да помогне? Имаше много доказателства за това. Все пак именно той я беше спасил от Къщата на призраците. Или беше хамелеон? Човек, криещ безскрупулна коварност под безгрижната си външност? Който се прави на мързелив и безполезен, но поддържа форма на супермен благодарение на изтощителните си тренировки в кариерата?

— Всичко наред ли е, Лора? — попита Кит. — За момент изглеждаше направо свирепо.

Лора се усмихна пресилено.

— О, мислех си как ще накажа Тарик, ако свие още един от сладките пържени картофи.

Тя погледна през прозореца и се сащиса, като видя Гарт Лонгбрук да тича през моравата към заведението, стиснал се за корема.

Той се втурна през вратата с течаци и замъглени очи. Мургавата му кожа беше синкавобяла.

— Нещо в този бургер не ми понесе. Съжалявам! Камионът пристига! Кен, можеш ли...? — Той не можа да каже нищо повече и влетя в тоалетната.

— Майко мила! — рече Кен, като гледаше остатъците от собствения си бургер. — Надявам се да не получим всички хранително отравяне.

Разговорът по въпроса беше прекъснат от пристигането на новия камион на паркинга. Всички забравиха за Гарт и изтичаха навън, за да надзирават прехвърлянето на Благородния воин. Наближаваше буря. Вятърът се беше усилил и асфалтът тъмнееше под тлъстите капки дъжд.

Мич скочи от шофьорското място и натисна бутона за сваляне на задната стена.

— Не е за вярване! — каза той. — За последен път използвам тази фирма. Знаете ли какво е мотото им? „Наемете нас! На нас може да се разчита!“ Заплаших ги, че ако Благородния воин не спечели, ще ги съдя. Кен, имам една идея. И двата камиона имат задни врати, които не само се спускат, но и се отварят. Вместо да сваляме рампите, може да ги отворим на пантите. Ако се качиш зад волана и дадеш малко назад, така че вратите да застанат плътно една срещу друга, аз ще натисна бутоните и на двете. После ще бъде лесно да прекараме Воина от едната каросерия в другата. Ще му спестим слизането и качването,

мокренето на дъжда и нервите от всички тези преминаващи автомобили. Какво ще кажеш?

— Гениално — одобри Кен. — Колкото по-малко стресираме момчето, толкова по-добре. Да се хващаме за работа.

— Трябва ли ти помощ, Мич? — попита Кит с надежда.

— Благодаря, Кит, но мисля, че трябва да го направим по най-простия начин. И сам ще се оправя.

С тези думи той скочи в каросерията при Благородния воин, докато Кен приближи празния камион. После изключи двигателя. Няколко напрегнати секунди се чуваше трополене на копита и камионите се клатеха под тежестта на еднотонния кон. Накрая Мич извика:

— Готово!

Кен запали и внимателно се отдалечи. Лора се присъедини към останалите зад камиона. Алестият кон беше вътре на сигурно място. Виждаха се хълбоците и върховете на ушите му. Стоеше с повдигнат крак.

— Може ли да се кача за малко при него? — помоли Тарик. — Може да му поговоря и да го успокоя.

Мич поклати глава и натисна бутона за затваряне на вратата.

— Достатъчно се забавихме. Най-доброто, което можем да направим за коня, е да го заведем на хиподрума възможно най-бързо и да го оставим да си почива.

Той плесна с ръце.

— Да тръгваме, хора! Аз ще изчакам тук с другия камион, докато дойде пътна помощ. Вие тръгвайте към Луисвил. — Той се огледа. — Чакайте, а къде е Лонгбрук?

Чу се грачещ звук и отстрани на камиона докуца, позеленял, Гарт.

— Още веднъж много съжалявам, приятели! — каза той, като вдигна немоцно ръка. — Радвам се, че се оправихте и без мен. Вече съм по-добре, но още не съм съвсем в кондиция. Иван, имаш ли нещо против да ме закараш до Чърчил Даунс? Не мисля, че е разумно да сядам зад волана. Лора, ти върви при Кен, Кит и Тарик в камиона. Трябва да ми помогнете и да стоите нащрек за конекрадци. Моите охранителни способности са малко компрометирани.

Докато камионът излизаше на потъмнялото от дъжда шосе с пуснати чистачки и час и дванайсет минути закъснение от разписанието, Кит притеснено каза:

— Надявам се това да не е лоша поличба. Дядо разчита на нас да закараме Благородния воин здрав и в най-добрата му форма. Разчита да му помогнем да спечели Дербито.

Лора нищо не каза. Имаше неприятно усещане в стомаха си и то нямаше нищо общо с бургера, който беше изяла.

## 19.

— Това не е Благородния воин!

Беше шест сутринта в събота. Децата за пръв път виждаха алестия кон, откакто бяха тръгнали от ферма „Флийт“. Предния следобед механикът от компанията за камиони под наем се беше обадил на Блейк Уейнрайт, за да му съобщи, че двигателят е бил повреден нарочно. Блейк, който вече беше в Луисвил заедно с Кристин, веднага се обади на Кен и го инструктира да заведе Кит, Лора и Тарик в хотела, преди да продължи към Чърчил Даунс. Всички възражения на Кит останаха напразни.

— Миличка, знаеш ли какво означава това? — попита дядо й търпеливо. — Че някой не иска Благородния воин да тича на Дербито. Докато не разберем колко е сериозна заплахата, не искам да припарвате до конюшните. Калвин Редфърн и семейство Ашуърт никога няма да ми простят, ако се случи нещо с Лора и Тарик. Много жалко, защото наистина исках Тарик да прекара известно време с Благородния воин след пътуването. Невероятно е колко много се привърза този кон към момчето. Обича го до смърт.

Вечерта двамата с Кристин заведоха децата на мексикански ресторант в центъра на Луисвил. На фона на цъфтящи пустинни кактуси и обляния в слънце пазар те хапваха тортили, енчилада със сирене и цвъртящи фахитас в метални тиганчета, и отпиваха от леденостудените си вишневи напитки. Беше приятно, но не намаляваше разочарованието на Лора и Тарик, че не могат да помогнат на алестия жребец при настаняването му първата вечер в конюшните на хиподрума.

Лора спа лошо в хотелската стая, която споделиха с Кит и Тарик. Луксозната обстановка не можеше да заличи острите думи на Гарт Лонгбрук, които не излизаха от главата ѝ: „Детективите би трябвало да решават проблеми, не да ги създават“.

Беше прав. Не можеше да го отрече. През петте дни, които прекара в Кентъки, не беше намерила нито едно решение на

многобройните загадки, скрити под привидно спокойния живот на ферма „Флийт“. Добре де, беше, но не беше постигнала никакъв резултат. Все още не знаеше откъде се беше взело шишенцето с вещество с миризма на дива котка, нито кой го е поставил под начелника на Меденка. Циркът се беше оказал задънена улица. Не беше открила нищо за Иван. Дори срещата ѝ с Джанет Рейн сега ѝ се струваше някак нереална, като полузабравен кошмар.

Единствената ѝ утеха беше, че Мат Уокър също един или два пъти се бе оказал в същата ситуация — напълно объркан и критикуван заради нереалистичните си наглед теории. Но всеки път инстинктите му се бяха оказвали точни като компас.

Вече се съмваше, когато Лора потъна в дълбок сън. Няма и час по-късно Кит я събуди. Поради това на закуска се чувстваше изтощена и нямаше желание да разговаря.

Чак когато свърнаха от шосето и видя прочутите кули близнаци на Чърчил Даунс, Лора се оживи. Щом слезе от колата и вдъхна влажния утринен въздух с главозамайващите си ухания на коне и окосена трева, във вените ѝ нахлу някаква неизразима емоция — отчасти вълнение, отчасти ужас.

Пет минути по-късно и тя, също като Блейк Уейнрайт и Кен, гледаше онемяла от изненада Тарик, който размахваше ръце към лъскавия алест жребец. Ушите на коня потрепваха напред-назад като малки радиоантени. Искаше си закуската и се опитваше да разбере кой е най-вероятно да му я даде.

Бенгалското момче запазваше външно спокойствие, но в гласа му се четеше тревога.

— Този кон не е Благородния воин — повтори той.

Кен се засмя.

— Шегуваш се, нали? Естествено, че е Благородния воин.

Блейк разроши косата на Тарик.

— Майтапиш се с нас, нали, синко?

Тарик го погледна с кехлибарените си очи.

— Иска ми се да беше така, сър, но не се шегувам. Повярвайте ми, това не е Воина. Вижте, вашият кон обича да му чешат лявото ухо. Целият се размеква. Този обаче не позволява изобщо да го докосват по главата. И е неспокоен, защото не ни познава.

Кит огледа жребеца от различни ъгли.

— Сигурен ли си, Тарик? Може би просто е уморен от пътуването.

— Тарик е прав — обади се Лора. — Сигурна съм! Не че аз мога да различа двата коня. Очевидно не мога. Но всичко сочи към това. Такъв е бил планът им от самото начало. Трябва да са разменили конете, когато камионът се повреди. Не се сетих, че е имало фалшиво отделение. Мич изобщо не е преместил Благородния воин, само е затворил вратата на първия камион и е оставил жребеца вътре. После е отворил фалшивото отделение на новия и е пуснал двойника на Воина в него, убеден, че няма как да ни хрумне, че това е друг кон. Знаел е също така, че на света има само един човек, който може да различи близнаците, а този човек е в болница. Ако не греша, сега пред нас стои Храбреца.

Кит понечи да каже нещо, но преди да успее, иззад ъгъла се появиха Гарт Лонгбрук и ухиленият Мич.

— Добро утро — бодро поздрави шефът на охраната, който изглеждаше значително по-добре от предния ден. — Съжалявам, че малко закъсняхме, но се опитвахме да открием Иван. Никой не го е виждал от снощи насам. Как е нашият шампион тази сутрин?

Блейк прокара пръсти през бялата си коса.

— Имаме една дилема. Знам, че е абсурдно, но Тарик смята, че Благородния воин е бил някак си заменен, а според Лора това тук е конят на Нейтън Пери, Храбреца...

— Глупости! — разгневи се Мич, чието настроение за миг се превърна от слънчево в буреносно. — Абсолютни врели-некипели! Бих познал Благородния воин навсякъде. Това е лудост! Чърчил Даунс е осеян с камери и е едно от най-добре охраняваните места на целия свят. Никой не може да открадне Благородния воин оттук, камо ли да го замени с близнака му. На кого ще повярвате — на мен или на някакви малоумни деца, които познават коня от няма и пет дни?

В светлосините очи на Блейк Уейнрайт проблесна предупреждение.

— Както казах, Лора има хипотеза, че размяната е станала по време на аварията с камиона, но разбира се, това не може да бъде вярно, защото ти, Гарт, си бил там през цялото време, както и Мич, на когото бих поверил и живота си.

Гарт изглеждаше така, сякаш всеки момент ще изригне. Лора се уплаши, че ако погледът му попадне върху нея, ще я изпепели.

— Ако позволите да говоря откровено, сър — изръмжа той, — от деня, в който очите ви попаднаха на тези деца, те ни причиняват само хаос...

— Това е пълна лъжа! — избухна Кит. — Първо, Злати беше откраднат по време на вашата смяна. Изобщо нямаше да си го върнем, ако не бяха Лора, вуйчо ѝ и Тарик. Второ, аз едва не загинах, а горкият Червен епископ изгуби живота си отново във вашата смяна. Аз обвинявах себе си и бях съсипана, безкрайно нещастна цяла година, докато Лора не установи, че това изобщо не е било нещастен случай. Някой е искал Епископа да се разкара. Този кон и на мен ми прилича на Воина, но ако Лора и Тарик смятат, че е бил сменен, трябва да ги послушаме.

— Гарт, чуваш ли това? — извика Блейк. — Възможно ли е смъртта на Епископа да е била свързана с някаква интрига? Имаше ли някаква представа за това?

Шефът на охраната беше почервенял от ярост, но си пое дълбоко въздух и се опита да се овладее.

— Моите уважения, сър, но Лора Марлин си въобразява, че е детектив, и очевидно има богато въображение. А това момче, както изтъкна Мич, не знае почти нищо за конете.

— Може и така да е — чу се глас зад тях, — но определено може да различи два еднакви на вид жребца.

Всички се обърнаха и видяха слаб, жилав младеж с чорлава кафява коса и открито, дружелюбно лице. Беше много блед. Единият му крак беше в гипс, дясната му китка беше бинтована и той се подпираше на патерици.

— Раян! — ахна Кен.

— Раян, какво правиш тук, по дяволите? — попита Блейк. — Трябваше да си в болницата.

— Тарик е сто процента прав — увери ги Раян. — Това не е Благородния воин, а Храбреца. Ако се съмнявате в думите ми, изведете го на пистата. Храбрецът трудно може да спечели и селско състезание на сакати коне. Не може да се сравнява и с най-слабото тренировъчно време на Воина. Налага се да приемете факта, че конете са били разменени.



— Невъзможно! — отрони немошно Гарт Лонгбрук, без досегашния плам. Шокираното му изражение отразяваше вътрешен смут. Въпреки всичките му подготовки отново бе станал монументален гаф.

Блейк Уейнрайт изглеждаше съсипан.

— Можеш ли да го докажеш? Можем да повикаме ветеринаря и да проверим микрочипа. Както знаете, двамата с Нейтън отказваме конете ни да бъдат татуирани на устните, макар това да е стандартът. Но ще бъде добре междувременно да се уверим.

— Да, мога — потвърди Раян. — Един ден, когато беше на годинка, Благородния воин се уплаши, докато му чистех копитата, и успя да се пореже. Беше нищожна дракотина, така че не съм я споменавал на никого — вероятно не съм искал да си навлека неприятности, но след това остана малък белег. Ако това е Воина, под гърдите му трябва да има бели косми във формата на W.

Блейк Уейнрайт отвори вратата на конюшнията.

— Кен, ще бъдеш ли така любезен?

Тренировъчният ездач прокара успокояващо ръка по предния крак на алестия жребец, след което коленичи и внимателно го огледа.

— Тук няма нищо такова.

Когато се изправи, целият трепереше.

— Как е възможно това да се случи? Всички бяхме там, нали, Мич? Всички гледахме.

Присъстващите се обърнаха към треньора. Лора отвори уста да каже: „Докато сме на темата за едноличните близнаци, това не е Мич, а неговият брат“, но беше твърде късно. Мъжът, който се представяше за Мич, отдавна беше изчезнал.

\* \* \*

Блейк Уейнрайт се отпусна тежко на един стол наблизко.

— Така значи! Най-добрият ми кон е откраднат, а треньорът, на когото разчитах да ни помогне да спечелим Дербито и да спаси ферма „Флийт“, може би е планирал разорението ми.

Кит изтича при него и го прегърна.

— Не се отчайвай, дядо! Ще се оправим, убедена съм.

Той вдигна очи, в които вече нямаше и капка надежда.

— Как? Както добре знаеш, аз не се предавам без бой, но сега всичко ми изглежда изгубено.

Гарт Лонгбрук, който стоеше до него, също изглеждаше съсипан.

— Като начало, Мич не е замесен — каза Лора.

Кен понечи да възрази, но тя вдигна ръка. Разказа им какво е видяла през отдушника на Къщата на духовете — как Иван и човекът, когото бе взела за Мич, се прегръщат като братя.

— Казваш, значи, че онзи в цирка изобщо не е бил Мич? — попита Гарт Лонгбрук. — И не би могъл да бъде, защото той вечеря с мен.

За пръв път, откакто се познаваха, той гледаше Лора с уважение и интерес.

— Твърдиш, че всъщност този човек, когото си видяла, е неговият брат близък, който постоянно търси пари назаем? И че с помощта на Иван като вътрешен човек са измислили план да разменят конете и да изкарат хиляди долари с незаконно залагане? Предполагам, че тъкмо Иван ми е дал някаква отрова вчера, за да улеснят операцията?

— Така мисля — потвърди Лора, защото въпросът като че ли беше отправен към нея. — Ако изпратите някой да потърси истинския Мич, вероятно ще го откриете заключен в конюшните или някой килер във фермата.

— Това сигурно значи, че Иван и братът на Мич са били замесени и в инцидента с Червения епископ? — обади се Кит с отвращение в гласа. — Това са болни хора. Няма ли съвест?

На Лора ѝ беше крайно неприятно да разочарова приятелката си, но това беше очевидният извод. Тя кимна.

— Съжалявам, Кит, но ще ни е трудно да го докажем. Все още не знаем откъде са взели веществото с миризма на дива котка.

Кен я изгледа като убоден.

— За какво говориш? Каква дива котка?

Тарик през цялото време внимателно наблюдаваше тренировъчния ездач.

— Помниш ли онзи ден, когато Меденка се спусна да бяга и едва не падна от скалите, като без малко не отнесе Лора и Кит със себе си? Е, в юздите ѝ намерихме пластмасово шишенце, което миришеше на

лъв или на тигър от зоопарка. Същата миризма беше пропила ръкава на якето ми при първата ни среща с Благородния воин. Затова и той ме нападна. Предполагаме, че този, който е направил тези неща, е отговорен и за обезумяването на Червения епископ, който от страх е хвърлил Кит от гърба си...

— Не! — Очите на Кен плувнаха в сълзи. — Никога не бих наранил Епископа. Аз го обичах. Но за случая с Меденка вината е моя.

Блейк скочи на крака.

— Не мога да го понеса! Не и ти, Кен! Та ти си ми като роден син!

Раян беше потресен.

— Как можа, Кен?

Кен погледна най-добрия си приятел. На лицето му беше изписан срам.

— Направих го заради теб, Раян. Така се ядосах, че мистър Уейнрайт води непознато момче — някакво хлапе, което не знае нищо за надбягванията, че ми се прииска да го подплаша. Капнах няколко капки от този препарат за „прогонване на коне“ — така се казваше, на ръкава на якето, което възнамерявах да дам на Тарик. Знаех, че Благородния воин ще реагира лошо. След всички усилия, които ти хвърли за подготовката му за състезанието, не исках, ако Благородния воин наистина спечели Дербито, някой друг да обере лаврите, докато ти си в болницата. Планът ми обаче не проработи, което говори много за куража на Тарик и подхода му към конете, затова се отказах. Знаех, че съм постъпил лошо, защото Тарик лесно можеше да бъде ранен, и се чувствам виновен. Проблемът е, че забравих шишенце с препарата в джоба на якето си. Роберто ме повика и ме помоли да погледна глезена на една от кобилите. Тъкмо отворях вратата на конюшнията, и се сетих за шишенцето. Не исках да стресна кобилата, затова го оставих на едно рафтче до помещението с амунициите. Когато се върнах, него го нямаше.

— Защо те притесни това? — попита Лора.

— Защото от случилото се с Благородния воин знаех колко опасен може да бъде препаратът, ако попадне в неподходящи ръце. Бях убеден, че кражбата на Злати е била вътрешна работа и че някой във ферма „Флийт“ е твърдо решен да съсипе мистър и мисис Уейнрайт. Когато видях, че шишенцето е изчезнало и Меденка полудя, вече бях

съвсем сигурен; още повече че портата към кариерата беше оставена отворена и Лора и Кит едва не загинаха. Някой не искаше Лора да задава трудни въпроси. Подозирах Иван, но не можех да кажа на никого, защото трябваше да призная и собствената си тайна, затова си мълчах. Поне хиляда пъти съм се упреждал за това. Никога няма да си простя тази глупост.

По лицето му се търкулна сълза.

— Съжалявам, Кит, Лора, Тарик! Не мога да го опиша с думи. Мистър Уейнрайт, още сега си подавам оставката.

— Не си го и помисляй, Кен! — сопна се Блейк. — Къде ще намеря друг толкова талантлив тренировъчен ездач? Да, сторил си позорно нещо и имаш късмет, че момичетата не попаднаха в спешното, но не се и съмнявам, че ще си извадиш поука и ще станеш още по-добър и великодушен човек.

— Гледай да е така — натърти Раян, — че иначе ще си търсиш друг най-добър приятел. Аз във всеки случай се радвам, че Тарик е тук.

Той сложи ръка на рамото на момчето.

— Всеки, когото толкова го е грижа за Воина, че да заложи главата си, както направи Тарик тази сутрин, може да ми бъде помощник и да споделя славата ми във всеки един момент.

— Ти каза истината и искрено съжаляваш — обади се Кит. — На мен това ми стига.

— И на мен — прочувствено добави Лора. — Само едно искам да те питам. Откъде взе тази миризма за прогонването на конете?

— Иван донесе голяма туба от препаратата преди година. Твърдеше, че му го дал негов приятел — собственик на някакъв зоопарк в Източна Европа, който се опитвал да го патентова. Каза, че бил много полезен, за да държиш конете далеч от отровни плевели или да възпираш жребците да не прескачат оградите.

— А междувременно той и злият брат на Мич всъщност са искали да го използват, за да ужасят Червения епископ и да му попречат да спечели Дербито. — Кит беше бясна. — Само че планът им се е объркал, когато дядо реши аз да яздя с Епископа. Затова фалшивият Мич толкова се ядоса. Всъщност това изобщо не е бил Мич, а брат му. Изведнъж се е усетил, че ако Епископа обезумее, може на съвестта им да легне и моята смърт или натрошени кости.

Дядо ѝ изглеждаше така, сякаш е получил всички шокове, които би могъл да понесе за един ден.

— Значи имаме история за близнаци — един бърз и един бавен, един добър и един неимоверно зъл. Лора, а ти как се досети, че Мич има еднояйчен близнак?

— По една негова реплика. Той изкоментира, че каквото и да прави Благородния воин, колкото и да побеждава, никога няма да избяга от сянката на брат си. Тъй като последното, за което си мисли Воина, е за брат си, реших, че Мич може би говори за себе си. Той именно живееше в нечия сянка.

Блейк беше изтощен. Напрежението от последните няколко седмици си личеше в дълбоките бръчки на благото му лице.

— Как мислиш, Гарт? Дали ще видим отново Благородния воин, или вече са го отнесли през Атлантика също като Злати?

На лицето на шефа на охраната трепна подобие на усмивка. Той се обърна към децата.

— Ако беше на мое място, откъде щеше да започнеш, Лора Марлин? Някакви идеи?

Тя се усмихна.

— От фермата на Нейтън Пери. Имам чувството, че ще намерите Благородния воин в конюшнята на Храбреца с оглавник със счупена буква „Х“ на него.

Той зяпна.

— Откъде знаеш...? О, няма значение. Когато всичко това приключи, ще ти искам някои съвети. И ще си купя цяла торба с книги за Мат Уокър.

Той подаде ръка първо на Лора, после на Тарик.

— Безрезервно се извинявам, че те нарекох любител детектив, Лора. Можеш да сложиш на малкия си пръст много професионалисти, включително и мен самия. Тарик, благодарение на двама ви с Раян може би все още имаме шанс да участваме в Дербито. А сега ме извинете, имам да спасявам състезателен кон.

## 20.

— Хей, какво мислите? Ставам ли? — попита Кит, като излезе от банята.

Тарик, който се беше проснал на леглото с взетия под наем костюм, подсвирна, а Лора направо онемя. Приятелката им с непокорната коса, скъсаните дънки и износените ботуши беше изчезнала. На нейно място стоеше ослепителна млада жена с тясна бяла рокля на червени рози, със синя шапка с широка периферия и бяло шалче на рози. Бели сандали с високи връзки и червен лак на ноктите на краката ѝ довършваха тоалета.

— Изглеждаш невероятно! — възхити се Лора. — Като супермодел си!

Кит се разсмя и я прегърна.

— До утре сутрин, когато пак ще обуя каубойските ботуши, при това с радост. Но днес е специален ден. Всички в Кентъки се обличат официално. Между другото и ти изглеждаш много добре. А Тарик направо ще спре движението с този костюм. Е, готови ли сте?

Когато слязоха във фоайето, за да се срещнат с Уейнрайтови, Лора разбра какво е имала предвид Кит. Беше пълно с хора, облечени в най-хубавите си дрехи — някои елегантни, други изумителни, а трети просто причудливи, като една жена, която Тарик посочи и която сякаш имаше купа с плодове на главата си.

Гъмжилото по улиците напомняше на карнавал. Един шапкар крачеше наперено и предлагаше най-различни дамски шапки с и без периферия, с пера или с мрежички. Цели маси бяха отрупани с шапки, тениски и чаши с емблемата на Дерби Кентъки. Зад стена от лилии и рози стояха готвачите и приготвяха яйчени омлети и два от любимите специалитети на южняците: гритс — нещо като овесена каша, поръсена със стопено сирене, и бисквити, които приличаха много на хлебчета. Само че не ги поднасяха със заквасена сметана и ягодово сладко, както в Сейнт Айвс, а със сос от свинско месо — напълно неразбираемо за Лора, която беше вегетарианка.

— В Деня на Дербито има толкова големи задръствания, че повечето хора предпочитат да ходят пеша — обясни Кристин. — За полицията и властите в Чърчил Даунс Дербито е голяма грижа. През седмицата на Дербито около дванайсет хиляди служители бдят за сигурността на сто и седемдесетте хиляди гости. Конюшните също са претъпкани до пръсване. В четирийсет и осем конюшни има хиляда и четиристотин коня.

— Почитателите на надбягванията са суеверни хора, така че няма конюшня с номер тринайсет — добави Кит през смях.

На фона на яркото синьо небе се появиха двете кули близнаци и Лора си помисли, че в този момент сигурно всички в групичката им се молят след бедите, които сполетяха ферма „Флийт“, най-после щастие то да кацне на рамото им. Знаеше също, че Уейнрайтови и Кит все още не могат да повярват, че изобщо са в Чърчил Даунс и имат шанс за победа.

Рано сутринта Тарик беше ходил в конюшните заедно с Раян и Кен и им каза, че Война е в чудесна форма и приключението изобщо не му се е отразило зле: „Изглежда наперен и доволен от себе си, сякаш е бил на приятно пътуване. Човек изобщо не би си помислил, че е бил похитен от престъпници“.

Тарик и Лора бяха героите на деня. Момчето беше забелязало, че конете са разменени, а предчувствието на Лора се бе оказало вярно. Когато предния ден Гарт Лонгбрук и полицаите нахлули във фермата на Нейтън Пери, намерили Благородния воин щастливо да дъвче слама в отделението на Храбреца. Разпознали го по чипа от компетентните органи по надбягванията. Конят, както Лора бе казала, носел оглавника на брат си със счупената буква „Х“.

Впоследствие се оказа, че двама от конярите на Нейтън имали дълги криминални досиета и били замесени в измамата. Налице бяха и доказателства, уличаващи ги в заговор срещу Червения епископ, което означаваше, че делото срещу Блейк Уейнрайт веднага ще бъде прекратено и той ще си получи обратно голяма част от разходите по него. Нейтън Пери бил вкаменен от ужас и веднага се обадил на Блейк с най-искрени извинения.

Намерили Мич, заключен в банята на къщата си. Бил прегракнал от викане. Къщата му се намираще в края на фермата и затова никой не го чул. А и всички си мислеха, че е в Луисвил, така че на никого не му

бе хрумнало да го търси. Когато разбрал, че най-големите му страхове са се сбъднали и че собственият му брат се е опитал да саботира още един фаворит за Дербито, бил съкрушен. Искал да напусне веднага, но Блейк го убедил да дойде в Чърчил Даунс и да направи каквото може, за да подготви Благородния воин за надбягването. За бъдещето щели да говорят по-късно.

Лора звънна у дома, за да разкаже за случилото се на вуйчо си, преди да е прочел за драмата във вестниците, но на „Океански изглед“ 28 никой не вдигаше. Постоянно проверяваше мобилния си телефон за съобщения от Калвин Редфърн, но нямаше нищо. Лора не се притесни. Сигурно е на работа и ако преследваше рибари с незаконен улов, можеше да се прибере чак късно през нощта.

Стигнаха до входа на хиподрума и веднага ги пуснаха да минат. Много от хората, чакащи на опашка за билети, познаха семейство Уейнрайт и им пожелаха успех. Първите гонки вече бяха започнали. В заградените места развеждаха някои от най-изключителните коне, които Лора бе виждала.

Грациозни като пантери и изящни като балерини, те обикаляха в кръг пред погледите на публиката и нервничеха от поводите със синджири, с които някои треньори водеха конете си. Според Лора това беше твърде сурова мярка за такива чувствителни животни. На екрана над главите им се предаваше сегашната гонка.

Някои от присъстващите се отдалечиха, бързайки да направят залозите си, преди да изведат конете на пистата. Лора не можеше да възприеме количеството пари, които се въртяха на гишетата за залози, където цели редици касиери постоянно прибираха и даваха пари. Семейство Уейнрайт отидоха в залата на жокеите, за да говорят с жокея, който щеше да язди Воина този следобед, а Кит разведе Тарик и Лора из основната сграда.

И шестте нива бяха претъпкани с хора в официални и скъпи дрехи, които държаха чаши с шампанско и се движеха между бюфетите, бара и гишетата за залагания. Четвъртият етаж беше известен като „Редът на милионерите“. На стълбите пред разкошните зали стоеше стъклена статуя на „Чърчил Даунс“ с четиристотин малки фигурки на жокеи, коне и зрители.

Колкото по-нагоре се качваха тримата приятели, толкова по-богати ставаха присъстващите. Гостите във „финиш“ имаха специална



собствена стая с лични келнери и можеха да носят цветни копринени якета също като на избрания жокей. Най-заможните заемаха Златните стаи на втория и шестия етаж. Кит каза на Лора, че тези мъже и жени, без да се замислят, залагат на един кон състояние, с което може да се купи къща.

— Къде отиват всички тези пари? — попита Лора. — В някакъв трезор ли ги държат?

— В една специална зала под трибуната, която се охранява много строго. По-лесно ще бъде да се промъкнеш в Белия дом, отколкото там.

Лора забеляза, че Тарик, който произлизаше от изключително бедно семейство в Бангладеш, се чувства неловко сред това показно богатство. И двамата си отдъхнаха с облекчение, когато Кит ги заведе в медийния център, където репортерите тракаха по клавиатурите или стояха на балкона и гледаха как конете пресичат финиша долу.

Бяха дружелюбни хора, които убиваха времето между гонките и материалите с шеги и шоколадови бисквити. Двама от тях се усмихнаха на децата, но повечето не им обърнаха внимание. По-късно същия ден, когато новината за драматичното нахлуване във фермата на Нейтън Пери и спасяването на Благородния воин стигнаше до тях, щяха да си посипват главите с пепел, че тримата ключови участници в най-големия скандал в света на конните надбягвания за годината са били точно под носа им, а те не са разбрали.

Сега обаче нищо не подозираха.

Кит отвори вратата на балкона на медийния център и ревът на тълпата ги блъсна като вълна. Въздухът буквално беше наелектризиран от очакване. Преди всяка гонка се чуваше тромпетен сигнал. „Момчетата с понитата“, които не бяха никакви момчета, а мъже и жени върху красиви коне, съпровождаха състезателите до стартовите клетки. Те бяха придружители и работата им беше да помагат на жокеите, които се бореха с някой изнервен кон, или да улавят свободните коне след падане.

Тарик се облегна на перилата, омагьосан от гледката на конете, които се впуснаха в бесен галоп от другия край на пистата. На огромния екран виждаха как животните летят с невероятна скорост. Състезателите бързо приближаваха и децата видяха как жокей в жълти дрехи пришпорва могъщ сив кон на име Страстния скитник към победата.

Тарик се беше навел през перилата и се опитваше да види как връчват трофея на победителя. В този момент Лора го чу да ахва и веднага разбра, че нещо не е наред.

— Какво има?

— В дъното на трибуната, точно до парапета на пистата! — посочи момчето. — Виж онези хора в дрехи като американското знаме. До тях има една жена в черно.

Лора закри очи от слънцето.

— Джанет Рейн!

— Жената чудовище! — извика Кит. — Къде? Виждам я! Не ми прилича на похитител на деца, а на модел от модно списание. Сигурни ли сте, че е тя?

Лицата им казваха достатъчно.

— Схванах... Е, какво ще правим? Да идем при нея? Да повикаме ченгетата?

Преди Лора да успее да отговори, Джанет Рейн се скри в тълпата.

Погледите на Тарик и Лора се срещнаха.

— На входа тази сутрин ми се стори, че виждам Иван от другата страна на стъклото. Не бях сигурна, защото изглеждаше различно. Дългата му руса коса беше подстригана и боядисана в черно. Слънцето блестеше по стъклото и не виждах ясно, а когато влязохме, вече го нямаше. Не исках да казвам нищо, да не би да съм се объркала.

Лора се обърна към Кит.

— След кражбата на Злати намериха ли нещо в камиона на ферма „Флийт“? Някаква улика? Може би нещо необичайно?

Кит поклати глава.

— Нищо. Нито един отпечатък от пръсти, нито една следа от ДНК. Сякаш призрак го беше отвлякъл. О, чакай! След като полицаите си тръгнаха, Кен намери карта, забодена зад една пейка — жокер. Решихме, че сигурно е на Иван. Нали постоянно прави фокуси.

Лора замръзна.

— Ама, разбира се! Как не се сетих по-рано? Жокерът може и да е бил на Иван, но то е, защото той е член на бандата на „Асовете“. Жокерът е техният отличителен знак. Оставят го, когато си мислят, че са надхитрили полицията. — Тя си пое дълбоко въздух. — Значи през цялото време сме си имали работа с тях. Те са стояли зад всичко! Иван

и Мич, бащата и синът, арестувани за кражбата на Злати във Великобритания — всички те са свързани с бандата на „Асовете“. А сега поне двама от тях са тук, на Дерби Кентъки.

— Не разбирам — каза Кит, — какво от това?

— Означава, че са намислили нещо — отвърна мрачно Лора, — и каквото и да е то, със сигурност е нещо голямо.

## 21.

— Предупредихме те, Лора Марлин!

Думите докоснаха тила на Лора като леден вятър. Момичето стоеше в тъмния коридор близо до заграждението, наречено падок. Чакаше Кит, която се опитваше да изчисти едно петно от кафе от роклята си, и отново пишеше съобщение на вуйчо си. Той не беше голям любител на телефоните, но беше надежден като сняг през зимата, станеше ли дума да отговори на съобщение; фактът, че вече почти двайсет и четири часа няма вест от него, започваше да я тревожи. Ето защо реакциите ѝ бяха по-бавни от обикновено. Докато успее да мигне, Джанет Рейн я беше хванала както анаконда улавя мишка.

— Мислеше си, че ще ми се изплъзнеш, а, Лора Марлин? Е, сгрещила си! Никой не може да се изплъзне на Джанет Рейн! Ако този глупак Иван беше по-бърз в Къщата на призраците, щеше да те намери, преди да се появи приятелят ти, и ти също щеше да попаднеш в графа „изчезнали“.

В мига, в който Джанет се пресегна да запуши устата на Лора, момичето нададе пронизителен писък. Внезапно хватката на Джанет отслабна.

— Стой далеч от нея, черна вдовица такава! — изкрещя Кит, която беше ритнала Джанет в корема. — Охрана! Някой да ни помогне! *Помощ! Пожар! Пожар!*

Настана страхотна суматоха. Почти веднага се появи пожарната команда, придружена от няколко яки здравеняци от охраната. На Кит ѝ се наложи да обяснява поне сто пъти, че е извикала „Пожар!“, защото случаят бил спешен, а не защото трибуната наистина гори. Когато най-накрая се огледаха наоколо, от Джанет Рейн нямаше и следа.

Пожарникарите бяха ядосани, защото им бяха изгубили времето. Според Лора най-много ѝ беше яд, че пищящите момичета са ги вдигнали от екраните с последната гонка, но не можеше да го каже на глас. Пък и те не бяха единствените сърдити.

Представителите на ръководството на хиподрума изпаднаха в паника, защото се притесниха, че сред тълпата броди похитител на деца. Зрителите се разбесняха, защото гонките се отложиха без ясна причина. И сякаш това не стигаше, ами две надути ченгета се присмяха на Лора, когато се опита да им каже, че наблизко се подвизава жена, която е член на една от най-прочутите банди в света, и нищо хубаво не може да се очаква от нея.

— Да кажем, хлапе, че не само от нея не можем да очакваме нищо хубаво! — изхили се единият.

— Трябва някак си да опазим това в тайна от баба и дядо — прошепна Кит на Лора, докато се опитваха да се измъкнат от цялата лудница. — Обещай ми, че няма да им кажеш нищо! Те толкова се радват, че са тук, и с такова нетърпение чакат да видят Благородния воин, че не искам да ги тревожа. Освен това, ако дядо преживее още един шок тази седмица, ще получи инфаркт.

— Но Джанет Рейн трябва да бъде спряна! — настоя Лора. — Ако ти не се беше оказала майстор на бойните изкуства, кой знае какво щеше да се случи с мен. „Асовете“ са големи любители на хлороформа. Само да го помиришеш, изпадаш в безсъзнание за часове наред, а после се събуждаш с главоболие.

— Знам, но моля те, нека изчакаме до края на надбягването — помоли Кит. — След един час ще направя всичко, каквото поискаш. Ще го извикам от покрива на трибуната, ако трябва! Само ми обещавай да не им казваш нищо дотогава. Нищо няма да се промени за шейсет минути!

Представа си нямаш какво значи един час с „Асовете“ — помисли си Лора, но се съгласи да не проваля дългоочаквания миг за Уейнрайтови с предчувствията и тревогите си. Много пъти беше грешила. Може и сега да е така.

— Обещавам — усмихна се широко на Кит и двете понечиха да си вървят.

— Не бързайте толкова! — излая едно ченге. — Къде са родителите ви? Трябва сериозно да си поговорим с тях.

— Тук сме с баба и дядо, но не мисля, че е добре да ги безпокоим точно в момента, полицай — отговори учтиво, но твърдо Кит.

Мъжът се изпъна в цял ръст, което не беше кой знае колко много.

— И защо така, млада госпожице?

— Защото нашият кон, Благородния воин, в момента влиза в падока, а дядо ми чака този миг цяла година. Освен това може да съм преувеличила малко за спешния случай. Разбирате ли, тази жена, която не харесваме, се държеше отвратително с Лора и това беше единственият начин, който ни хрумна, за да се отървем от нея.

Другото ченге присви очи.

— Благородния воин? Това не е ли фаворитът, който задмина Сроден дух?

— Точно така! — Кит грейна от гордост. — И той ще спечели!

Мъжът погледна към партньора си.

— Има ли закон, който забранява залозите от униформени?

— И да има, не помня.

— Добре, момичета, благодаря за съвета. Предайте много поздрави на баба си и дядо си. А! И запомнете — никога не губете времето на полицията. Докато вие си измисляте истории, истинските престъпници остават ненаказани.

— Да, полицай, съжаляваме! — засмя се Кит и хвана Лора под ръка. — Да вървим да видим как ще тича Благородния воин.

\* \* \*

Лора никога не се бе чувствала толкова горда с някого, колкото сега, като гледаше как Тарик води Благородния воин в падока. Момчето ѝ се усмихна и сърцето на Лора се сви. На всичко беше готова, само и само Тарик да е щастлив. Би преживяла всичко отново — е, може би без смъртоносната езда с Меденка — само да види приятеля си усмихнат.

Благородния воин изглеждаше величествено. Мускулите му играеха под огнената козина и въпреки неголемия си ръст той пристъпваше царствено и държеше главата си високо. Благородния воин със сигурност бе достоен съперник на основните си опоненти — едрият червеникавокафяв Сроден дух и високия нервен Търговец на скорост.

— Според специалистите тези двамата са най-сериозната заплаха — обясни Блейк на Лора, — но ме е страх и от двама аутсайдери, Аватар и Комично време.

— Не забравяй за Мусона — вметна Раян, който гледаше внимателно как Тарик води Благородния воин.

Бенгалското момче мислеше, че тренировъчният ездач лично ще отведе коня до падока, но Раян отказа. „Никой не иска да гледа в падока човек с патерици, който се подпира на първокласен жребец. Това е моментът, в който Воина трябва да блесне. И ти също“, каза той.

— С други думи — обърна се Кит към Лора, — няма гаранции за победа. Това му е хубавото на Дербито — всеки може да спечели.

От другата страна на падока Гарт Лонгбрук наблюдаваше всяка крачка на Благородния воин заедно с още двама детективи под прикритие. През последните месеци бе допуснал много грешки заради гордостта си, но беше осъзнал това и Лора беше сигурна, че в бъдеще няма да има по-добър шеф на охраната на която и да е конюшня за състезателни коне.

— Оказа се права за случилото се в нощта на пристигането ви — каза ѝ той по-рано сутринта. — Наистина е имало втори камион. Иван и хората от фермата на Нейтън Пери се упражнявали в разтоварването на Храбреца, размяната му с Воина и откарването му, преди камерата да се насочи към конюшната. Отнело им повече време, отколкото очаквали, затова решили да ги разменят по пътя. Имало е фалшиво отделение в камиона, точно както ти предположи.

В този момент Кит смушка Лора.

— Състезателните седла са страхотни, нали? Леки са като перце, приличат на детска играчка. В повечето надбягвания общото тегло на жокея и седлото не може да надвишава петдесет и пет килограма. Ако искам да стана жокей, ще трябва да се откажа от гофретите на Анита.

Прекъсна ги един фотограф.

— Извинете, господине, госпожо — обърна се той към Кристин и Блейк, — може ли да ви снимам заедно с красивата ви внучка за светската хроника на местния вестник?

Кит обърна очи към Лора, докато той ги отвеждаше настрани.

— Ей сега се връщам! — викна тя.

Не мина дори и минута, откак Лора остана сама, когато човекът до нея я потупа по рамото.

— Мис, един младеж току-що пъкна някаква бележка в джоба ви. Лора настръхна.

— Какъв младеж?

Който и да беше, вече си беше отишъл. Лора огледа тълпата за Джанет или Иван, но не видя нито един от двамата. После предпазливо пъкна ръка в джоба си. Не беше бележка, а карта за игра — жокер със сатанинска усмивка.

Кръвта ѝ изстина. „Асовете“ бяха намислили нещо и скоро щеше да се разбере какво е то. Оставаха броени минути до най-оспорваните гонки в Дерби Кентъки и надбягването за купата, следователно беше сигурно, че ще е нещо, свързано с надбягването! Явно планираха някаква измама.

Тя погледна към Кит и Уейнрайтови, които позираха и се смееха, и към Благородния воин, който се пъчеше до Тарик. Беше обещала на Кит, че няма да провали този миг. И възнамеряваше да удържи думата си.

Изведнъж се почувства много самотна. Ех, ако вуйчо ѝ беше тука, той щеше да знае как да постъпи и щеше да поеме нещата в свои ръце. Лора за стотен път погледна телефона си. Нямахте съобщения. Къде ли е той?

И тогава изведнъж го видя! — сякаш беше мираж. Мигом го разпозна сред тълпата — не защото сивият му костюм беше твърде обикновен в сравнение с лъскавите дрехи на околните, а защото и той, също като Благородния воин, вървеше по начин, който го отличаваше от множеството.

Лора изтича към него. Той я вдигна във въздуха и я завъртя, докато ѝ се зави свят.

— Извинявай, че не се обадох, но исках да те изненадам — разсмя се той. — Вчера говорих с Блейк и доколкото разбрах, двамата с Тарик сте били доста заети напоследък. Ако не сте били вие, Благородния воин е немалко да стигне до Дербито.

Лора го погледна смутено.

— Наистина направихме всичко възможно да стоим далеч от неприятностите, но...

Вуйчо ѝ се ухили.

— Не ми обяснявай, просто загадките са настоявали да бъдат решени.

— В определен смисъл.

Вече стягаха опасите на конете и жокеите — дребнички мъже и жени със загрубяла кожа и ярки копринени блузи се качваха по



седлата. Бяха толкова силни, че приличаха на работи. Жокеят на Уейнрайтови, облечен в синьо-бяла блуза, се суетеше неспокойно до Благородния воин.

Лицето на Калвин Редфърн изведнъж стана сериозно.

— Лора, откровено казано, не съм тук само за удоволствие. Дойдох, защото в полицията се получило сведение, че „Асовете“ планират нещо за Дербито. Нямаме представа какво е, но предполагаме, че е свързано със самото надбягване.

В този момент на Лора й светна лампичката. Спомни си как Иван постоянно тренираше бягане.

— Не е надбягването! — извика тя. — Всичко е било за отвличане на вниманието. Може би не кражбата на Злати, но размяната на Благородния воин, намеците, че някой ще се опита да нагласи резултатите... Всичко това е било за отвличане на вниманието.

— Но от какво? Точно това не можах да разберат от полицията.

— Не ги интересуват конете, а парите. Ти веднъж ми каза, че „Асовете“ не се занимават с хиляди. Интересуват се от милиони и дори милиарди. Мисля, че планират да нападнат залата с парите по време на гонката, когато вниманието на всички, включително на охраната, е насочено към конете.

Очите на вуйчо й се разшириха.

— Разбира се! Как може да сме били толкова слепи? Те искат парите. До последния цент! — Той извади радиостанция от джоба си. — До всички екипи, внимание! Очаквайте разпореждания!

Лора едва потисна усмивката си. Вуйчо й беше в Кентъки едва от няколко часа, а вече беше поел командването. След цялото напрежение от последните няколко дни за нея беше удоволствие да предаде юздите на разследването на друг.

Кит дотича при тях.

— Всичко наред ли е? — попита тя, като гледаше подозрително към Калвин Редфърн.

— Вече ще бъде — увери я Лора. — Вуйчо Калвин, това е моята приятелка, Кит. Кит, това е вуйчо ми, Калвин Редфърн. Вуйчо Калвин, моля те, нека да дойда с теб.

Той притисна Лора към себе си.

— Не, Лора, ти вече направи достатъчно, а тук може да стане доста напечено. Върви и се наслаждавай на надбягването заедно с

приятелите си. Кит, приятно ми беше да се запознаем, макар и за кратко. Късмет на Благородния воин!

С тези думи той изчезна.

## 22.

Лора премигна, когато дузината фотоапарати отново защракаха и засвяткаха насреща им.

— Насам, моля! Широка усмивка, госпожице! Кит, защо не целунете Благородния воин по носа? Очарователно! Още веднъж, моля ви!

Ако не беше стената от фотографии и камерите, които излъчваха образа ѝ в милиони домове по целия свят, Лора сигурно щеше да се ощипе. В детския дом „Горски поляни“ беше прекарала стотици часове, мечтаейки за пътувания по екзотични места и приключения, но никога, дори в най-развихрените си фантазии не беше предполагала, че един ден ще помогне за осуетяването на един от най-дръзките обири в света на конните надбягвания и че ще стои до жребеца, помел всички останали в Дерби Кентъки.

Не че Благородния воин почти не ги докара до инфаркт. В мига преди да се отворят стартовите клетки, жокеят на съседния кон кихна. Дали защото се разсея или пък се уплаши, но алестият жребец тръгна последен. За броени секунди изостана и разстоянието между него и останалите състезатели стана доста голямо.

— Истинско бедствие! — извика Блейк.

— Не мога да повярвам! — отчаяно каза Кристин. — Това беше! Надбягването свърши, преди да е започнало.

— С Благородния воин надбягването не е свършило, докато не свърши — успокой я Кен. — Той не мрази нищо повече от конска задница пред очите си. И не обича нищо повече от предизвикателството. Гледайте! Вижте как набира сили. Сега ще дръпне.

— Кен е прав — съгласи се Мич. — Воина има лъвско сърце. Наследил е куража на баща си, че и повече. Никога няма да се откаже.

Лора не откъсваше очи от Воина. Искаше да види всички подробности. Конете летяха към нея, изпод могъщите им копита се

вдигаха облаци прах, ноздрите им трептяха, вените им изпъкваха, а езикът на един от тях висеше отстрани на устата му.

Ревът на тълпата не можеше да се сравни с нищо, което бе чувала досега. Въздухът беше наелектризиран. Елегантни жени подскачаха на токчетата си. Мъже в копирени костюми за хиляди долари крещяха имената на фаворитите си като тийнейджъри на поп концерт:

— Давай, Скорост!

— Можеш, Сроден дух!

— Покажи им кой е шефът, Аватар!

А от феновете на Благородния воин се чуваше:

— О, не!

— Това е трагедия.

— Майчице мила!

Партньорите им ги хокаха:

— Казах ли ти да заложиш на Търговеца на скорост? Казах ли ти? Ама ти никога не ме слушаш. Като че ли това дребно червено конче може да се мери с него.

Търговецът на скорост и един аутсайдер, на име Стремителен, водеха надпреварата и изяждаха оставащите им метри, когато Благородния воин изведнъж сякаш включи на по-висока предавка. Той скъси дистанцията и полетя светкавично напред.

— Благородния воин напредва — извика развълнувано коментаторът. — Мили боже, неслучайно му казват „малката ракета“! Но не знам дали ще е достатъчно. Търговецът на скорост води убедително, а сега и Аватар атакува. Жокоят забавя Сроден дух, седлото му като че ли се е изкривило. Но вижте Воина! Той просто лети! Трудно е да се повярва, че толкова дребен кон може да има разкрач, близък до този на легендарния галоп на Бойния кораб, но фактът си е факт.

— Давай, Воин! — изкрещя Кит.

Лора имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне от вълнение. Тарик подскачаше, а Раян размахваше патерицата си във въздуха.

— Не мога да повярвам! — извика коментаторът. — Воина задмина Търговеца на скорост и Стремителен, сега настига Аватар. Дали ще успее? О, да, с една шия преднина! Печели Благородния воин, следван от Аватар и Комично време, а Търговецът на скорост е

четвърти. Дами и господа, Благородния воин, първороден син на легендарния Златен вихър, извоюва героична победа в Дерби Кентъки!

Очите на всички бяха насълзени, включително и на Лора. Кит грабна двамата с Тарик и тримата затанцуваха в екстаз. Кристин и Блейк се прегръщаха. Кен и Раян вече слизаха към пистата, за да поемат Благородния воин.

Малко след това Лора се озова пред камерите. Тарик, Раян, Кен и Лора стояха от едната страна на Воина, а Кит, семейство Уейнрайт, Гарт Лонгбрук и жокеят сияеха от другата. Отначало Мич се беше отдръпнал, защото още се чувстваше виновен, че собственият му брат е бил замесен в измама, която едва не им струва надбягването, но Кристин настоя да се присъедини към тях.

— Ти си си ти, Мич! — каза му тя. — Ти не си брат ти. Благородния воин успя да победи благодарение на твоя треньорски талант. Запомни го!

Алестият жребец до нея извиваше шия, душеше въздуха и позираше. На шията му висеше гирляндът от алени рози.

Въпреки радостта от победата стомахът на Лора беше свит. Къде е вуйчо й? Добре ли е? Мисълта, че може да е ранен, докато се опитва да спре „Асовете“, я изпълваше с ужас. През всичките си години като детектив той беше натрупал много опит в борбата с тази банда, но коварството им нямаше край, а и през последните месеци бяха положили много усилия да се разплатят с него. Всеки път, когато той, с помощта на Лора, Тарик или други приятели, успяваше да ги надхитри, те ставаха още по-яростни и решени да си отмъстят.

— Достатъчно, момчета! — каза медийният организатор и вдигна ръка към репортерите като пътен полицай. — Журналистите също трябва да чуят историята. Сега ще заведем семейство Уейнрайт в медийния център.

Той се обърна към Блейк.

— Предполагам, че имате много за разказване, сър. За откраднати жребци и дяволски заговор за размяна на близнаци. Колкото и да е невероятно, тази история ще си съперничи за първите страници с още една новина. Ще повярвате ли, че по време на Дербито международна престъпна банда се опитала да ограби залата с парите? Не са успели, защото полицията е получила предупредителен сигнал. В този момент отвеждат част от замесените с белезници. Зърнах ги,

докато тичах насам. Единият ми се стори много познат. Нямахте ли при вас едно момче на име Иван?

Докато Уейнрайтови се отдалечаваха, Лора включи телефона си. Имаше две съобщения. Първото беше от вуйчо й:

Здрасти, Лора, благодарение на теб ги хванахме на място. Да го кажем така: повече няма да чуеш за мис Рейн. Имам още малко работа за довършване, но ще се видим довечера във ферма „Флийт“. Обичам те, вуйчо К.

Мобилният отново избръмча. Второто съобщение беше от непознат номер.

Браво, Лора Марлин! Ти си достоен противник. До нови срещи... Мистър А.

Беше горещ следобед, но Лора изведнъж цялата потрепери, фактът, че неуловимият главатар на „Асовете“, шеф на една от най-прочутите престъпни империи в света, знае телефонния й номер, беше, честно казан, смразяващ. „До нови срещи...“?! Дори не искаше да мисли какво означава това.

Лора бързо се огледа. Беше сигурна, че той е тук, на Дербито, и я наблюдава. Нямахше да му покаже колко се страхува.

„Рано или късно, ще те хванем! — каза си безмълвно тя. — Рано или късно, ще си получиш заслуженото!“

— Защо си толкова сериозна? — попита Кит, като се измъкна от тълпата и я прегърна през раменете. — Сега е време за празнуване. Щом баба и дядо приключат с медиите, се връщаме у дома, за да отпразнуваме победата. Толкова се радвам, че се появи в живота ни, Лора Марлин! Благодарение на теб и Тарик Злати е жив и здрав, Воина успя да спечели Дербито и баба и дядо ще си запазят фермата. И това не е всичко. Ти ми върна живота! Отново мога да яздя. Отново мога да мечтая. Това е чудесно, но и то не е най-хубавото. Най-хубавото е, че

намерих истински приятели! За мен двамата с Тарик сте... надявам се, че нямаш нищо против... като брат и сестра.

— Аз нямам нищо против — отвърна през смях Тарик, който незабелязано се беше приближил. Някой беше пъхнал една от червените рози на Воина в бутониерата на костюма му. — И аз изпитвам същото към теб.

— Аз също! — рече Лора от цялото си сърце. — А сега... май спомена нещо за празнуване?

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.